Gérard de Villiers

Embargo

Coperta: Marius Costíneanu
ISBN: 973 – 9138 – 04 – 7
Gérard de Villiers, Embargo
e *Gérard de Villiers*, *Pentru versiunea românească*. E*TINERAMA 1993*

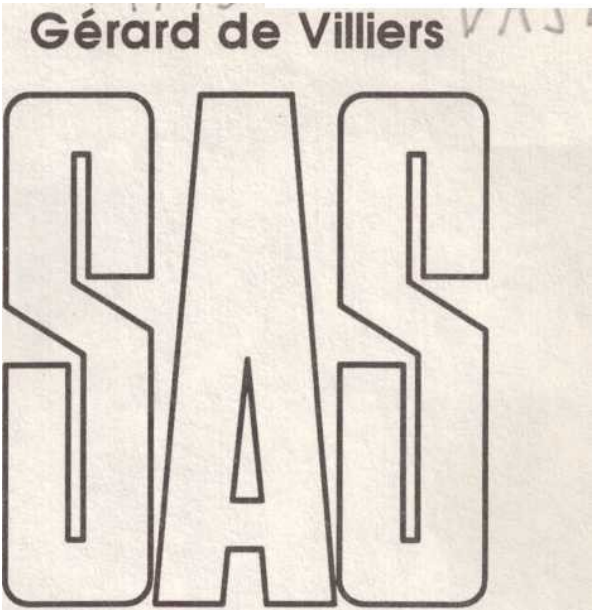

Embargo în româneşte de Radu Gârbacea

Capitolul I

Prinţul Malko Linge apucă ţigla de o delicată culoare somon, pe care i-o întindea contele von Ponickau şi o înseră în vecinătatea celei de lângă ea, în lungul streşinii. Erau relativ uşor de aşezat. „Muncitorii" lucraseră din greu toată săptămâna, nelăsând decât doi metri pătraţi de

acoperiş neterminat, pentru ca invitaţii Alteţei Sale Serenisime Prinţul Malko să se poată amuza făcând această muncă. Puteai fi cavaler al Sfântului Mormânt, cavaler al Ordinului de Malta, cavaler al Sfântului Gheorghe şi membru al Ordinului Negru al Cavalerilor Teutoni, aceasta nu excludea simplitatea. Vai, însă ideea lui Malko nu fusese apreciată la justa ei valoare de toţi invitaţii veniţi să sărbătorească reconstruirea aripii de nord a castelului din Liezen.

La acest sfârşit de februarie era un frig puternic, deşi cerul era albastru. Prinţesa von Bols, o roşcată încă apetisantă, în ciuda celor cincizeci de ani ai ei, împliniţi, îşi crăpase până la şold rochia de fai urcând scara podului, relevând un combinezon roz de cel mai graţios efect. Apoi îşi rupsese două unghii încercând să însereze ţigla sub cea precedentă… Trebuise ca Malko să aştearnă rapid un sărut voit cast pe gâtul ei uşor zbârcit pentru ca ea să consimtă să-l ierte. În urma acestei experienţe, ceilalţi invitaţi preferaseră să rămână în saloanele de la parter şi să se ghiftuiască cu caviar şi Dom Perignon. Un tânăr neamţ din vechea burghezie münchenеză aşezase trei ţigle, dar coborâse foarte repede, de frică să nu-i fie suflată fermecătoarea cover-girl de culoarea cafelei cu lapte care îl însoţea. Doar bătrânul von Ponickau, în picioare în mijlocul podului, sprijinit în bastonul său, solid precum Garda Rinului, continua să-i dea ţiglele lui Malko, povestindu-i ultimele ştiri din Viena. îmbibat de tradiţii şi cultivat, el admira îndârjirea lui Malko de a reda o înfăţişare decentă castelului strămoşilor săi.

Aceasta în epoca betonului-rege.

Malko atinse ţigla cu aceeaşi blândeţe ca şi cum ar fi fost pielea unei femei. Le comandase cu câteva luni mai înainte la o obscură fabrică cehoslovacă din Harzberg, care le fabrica de o duzină de generaţii. Manual. Practic, costau cât greutatea lor în aur… Dacă contabilii de la Central Intelligence Agency ar fi ştiut de folosinţa pe care o dădea prinţul Malko banilor câştigaţi din greu, cu riscul vieţii, s-ar fi îndoit de capacităţile lui mintale. Ţiglele

acestea ar fi trebuit să fie de un roşu cu mult mai închis, căci ele reprezentau contrapartida unei misiuni în Chile, unde Malko abia scăpase de la moarte şi unde mulţi alţii nu fuseseră aşa de norocoşi ca el. De zece ani, de când lucra pentru CIA, Malko scăpase de douăzeci de ori de la moarte şi lăsase destule cadavre în urmă. Buni şi răi. Adesea îl încercase tentaţia de a se opri.

Fără să se poată hotărî. împins de gustul său pentru aventură şi de încăpăţânarea de a-şi reconstrui castelul. De fiecare dată când reuşea să refacă o parte, ca în duminica aceasta, încerca o plăcere aproape fizică.

Ţigla pe care se pregătea să o aşeze la loc trosni în locaşul ei. Satisfăcut, Malko, aşezat pe acoperiş la marginea lucarnei, se opri şi contemplă brazii şi câmpurile din jurul sătucului Liezen. Frontiera ungară trecea nu departe de acolo. O rectificare minoră, în 1945, privase castelul de pământurile sale, iar Malko trebuise să lucreze din greu pentru a-şi reclădi domeniul.

Viena nu era decât la patruzeci de mile, cu monumentele ei solemne, cu străzile pline de farmec şi obişnuiţii ei, care continuau să meargă la Operă ca şi cum n-ar fi avut loc două războaie. Malko nu mergea decât arareori. Pentru a-şi vizita amicii sau pentru a păstra contactul cu o veche prietenă de suflet precum contesa Thala Larsberg care, la patruzeci de ani trecuţi, continua să facă ravagii. Contesa obişnuia să-l primească în rochii de interior, care păreau să fi fost create pentru viol. O conducea apoi la patiseria Sacher să guste una din faimoasele Sachertorte pentru a face să i se ierte lipsa de consideraţie.

Cealaltă existenţă a lui Malko era secretă, îndepărtată, periculoasă.

O voce de femeie îi întrerupse brusc visarea.

— Malko! Ce faci? Toată lumea te cheamă jos!

Întoarse capul spre pod. Profitând de întrerupere, bătrânul conte Ponickau dispăruse. Chipul care se ridica spre Malko nu îl făcea să regrete. Un pic prea lung pentru a fi perfect, o gură cu colţurile uşor răsfrânte, ochi căprui

uşor machiaţi, o bărbie voluntară. Părul cafeniu-roşcat era ascuns de un turban verde asortat cu rochia lungă din jerse de catifea, care se mula pe un trup musculos cu un piept generos şi un pântec plat de fetiţă. Doar cerceii şi brăţara grea de aur la încheietura dreaptă rupeau sobrietatea căutată a ansamblului.

Adunându-şi trena cu o mână, tânăra femeie se căţără pe scăriţă şi îi întinse lui Malko o cupă de Dom Perignon.

— Ia-ţi gamela.

El râse, bău şi îi zâmbi privitoarei.

Patricia Highsmith era în general urâtă de toate celelalte femei. Poate pentru că îşi petrecea viaţa făcând ceea ce celelalte visau. Iarna schia la Gstaad, atunci când nu petrecea lungi weekend-uri la Acapulco, juca table minunat, adora iahturile şi, adesea, îi mărturisea unei (false) prietene că i se întâmplase să facă dragoste în barul de clasa întâi de la bordul unui *Boeing 747*. Ea lăsa de asemenea să se înţeleagă faptul că brăţara grea de aur, pe care nu o părăsea niciodată, îi fusese oferită de şahul Iranului, însă confidenţa i se oprea aici.

Malko o întâlnise în cursul unei vânători în Scoţia, mergând prin landă într-un taior de tweed care nu reuşea să o urâţească. În aceeaşi seară, erau amanţi. În loc să fugă ruşinată din patul lui Malko la primele licăriri ale zorilor, Patricia Highsmith o sunase liniştită pe femeia de serviciu pentru a comanda un copios dejun pentru două persoane şi cerând să i se mute lucrurile din camera ei în cea a prinţului Malko Linge.

Patricia trăia separată de un tânăr lord pederast, blond şi minunat de bine crescut, ce nu purta decât cămăşi de mătase cu jabou, care-i cauzau destule necazuri când agăţa docherii pe cheiurile Tamisei. Adesea, Patricia revenea în locuinţa familială din Surrey, un castel cu o sută cincizeci de camere, înconjurat de un parc de trei sute de hectare. Atunci când era deosebit de bine dispusă, îi aducea o pradă tânără soţului ei. Acesta din urmă, deşi îmbibat de brandy, nu refuza niciodată un cadou de felul

acesta. Patricia Highsmith fusese reporter pentru *Daily Mail* în Biafra, apoi se lansase în explorarea junglei amazoniene, pentru a sfârşi cuminte prin safari-uri în Kenya, ca toată lumea. îşi plimbase geanta Vuitton în toată lumea, oferindu-şi bărbaţii pe care îi dorea, căutând să se scuture de plictiseala care i se lipea de piele. Arareori stătea mai mult de o săptămână fără să facă dragoste, convinsă că actul sexual permanent repetat permitea păstrarea unui ten frumos.

Malko îi întinse cupa goală.

Patricia mai urcă trei trepte pentru a ajunge la înălţimea lui. El se aplecă, ea se întinse spre el şi îl sărută uşor, punându-i o mână lungă şi fină pe ceafă. Gura îi era caldă şi parfumată. Imediat se retrase, cu un zâmbet batjocoritor.

— Aici, cu tigresa ta, nu va fi prea uşor.

Făcea aluzie la contesa Alexandra, a cărei gelozie proverbială făcuse înconjurul lumii. Suspină.

— Nu te-am prea văzut de când am sosit.

Patricia sosise la Liezen de două ore. Krisantem, majordomul lui Malko, o adusese de la aeroportul din Viena, în Rolls-Royce-ul Silver Cloud III al stăpânului său. Reţinut de invitaţii şi ţiglele sale, Malko nu se putuse deplasa aşa cum ar fi dorit. îi luă vârfurile degetelor şi le sărută.

— Cum a fost cu Jidda?

Patricia Highsmith făcu o strâmbătură amuzată.

— Bine pentru mine; rău pentru el. M-a fugărit peste tot prin *Nemiran*. Aveam impresia că eram o curtezană capturată de piraţii berberi în secolul trecut. Simpatic. Ce vas fantastic! A devalizat un muzeu ca să-l mobileze…

Malko o fixă cu un zâmbet sceptic.

— Nu te-ai lăsat prinsă?

Ea îi înfipse o unghie roşie, lungă şi ascuţită ca un silex, la rădăcina nasului.

— Bădăranule! Dar a trebuit să o fac. În timpul unui bal mascat, când nu aveam aproape nimic pe mine. M-a înghesuit într-o cabină. L-am ciupit atât de tare, că trebuie

să mai aibă semnul şi acum…

Malko nu insistă. Nu i-ar fi spus adevărul. Uneori Patricia ştia să fie de o discreţie totală. Dar era sigur că puterea lui Nafud Jidda nu o lăsase indiferentă. Patricia Highsmith era prea sofisticată pentru a acorda o importanţă enormă aparenţei fizice a unui bărbat. Mai ales atunci când acesta avea averea, puterea şi aureola misterului unui Nafud Jidda, unul dintre cei mai mari negustori de arme ai lumii. Demn succesor al răposatului sir Basil Zaharoff.

— Ai aflat lucruri interesante? întrebă el.

— Nu mare lucru. Ar fi trebuit să cunosc arabă. Dar a avut loc un incident curios la Capri. Am rămas două zile acolo. Eram întinsă pe puntea superioară, când am auzit voci sub mine, pe puntea din spate. Nafud Jidda şi încă cineva. Vorbeau englezeşte, însă era prea vânt ca să pot pricepe. Ceva mai târziu, mi-a fost frig şi am coborât. Jidda era tot acolo, cu încă cineva. Desigur, s-a ridicat şi mi l-a prezentat pe cel care se găsea cu el. Un oarecare Jim Evans.

Ea râse, arătând nişte dinţi de vis şi continuă:

— Cum sunt bine crescută, am spus: „Hello, Mister Evans!” Nici măcar nu mi-a sărutat mâna şi am intrat în cabina mea.

— Ei şi? spuse Malko.

— Pe acest Jim Evans îl cheamă în realitate Richard Crosby! Un milionar texan. Întâmplarea face că l-am văzut de mai multe ori la baluri.

— Îl cunosc vag, remarcă Malko. Am făcut un revelion împreună acum doi ani la *Maxim’s*. Iar la serbarea la care am fost, pe *Nemiran*, era cu nevastă-sa. Dar poate că de data aceasta era cu o frumoasă.

— Posibil. Nu am vorbit cu Nafud Jidda decât ieri, când l-am părăsit. Singurul moment în care am fost singuri. A ţinut să mă însoţească chiar el la aeroportul din Nisa cu elicopterul lui.

Înainte de a-l părăsi i-am spus: „Data viitoare, când Richard Crosby va dori să fie incognito, spuneţi-i să-şi

pună o mustaţă falsă…”

Dintr-odată luă un aer serios:

— N-a râs deloc. A avut aceeaşi reacţie ca şi când i-aş fi spus că iahtul i s-a scufundat… Dar cum avionul meu era anunţat, n-am avut timp să-i cer explicaţii. Dar tu nu crezi că…

— *Malko*? *Bist du hiert*.

Vocea distinsă, doar puţin prea ridicată, imperceptibil încordată, îi făcu pe amândoi să tresară. Coama contesei Alexandra apăru urmată de nişte umeri superbi, descoperiţi dintr-un furou de satin despicat în partea dreaptă aproape până la şold. Un şirag triplu de perle scotea în evidenţă fineţea gâtului. Ea le adresă lui Malko şi Patriciei un zâmbet somptuos şi glacial.

— Ar trebui să o laşi pe prietena ta Patricia să termine treaba asta şi să vii să te ocupi de invitaţi, sugeră ea cu amabilitate.

Patricia era deja pe cale să coboare de pe scăriţă, cu un zâmbet provocator pe buze. O învălui pe tânăra contesă austriacă într-o privire lungă.

— Alexandra, sunteţi superbă! Rochia aceasta vă vine de minune. Oare nu este cea pe care aţi avut-o anul trecut la Bastegui?

Ochii ei aveau candoarea unui nou născut. Ochii cenuşii ai Alexandrei se întunecară. Sânii îi părură gata să iasă din decolteu. îi trebuiră totuşi zece secunde ca să-şi revină.

— Şi dumneata arăţi foarte bine, spuse ea. Minunat bronzată. Ah, vă invidiez că puteţi accepta toate invitaţiile…

Subînţeles: o adevărată femeie de lume nu se duce pe nava unui arab, fie el şi miliardar. Învinsă la puncte, Patricia se îndepărtă în pod, strigându-i lui Malko:

— Vino iute, am chef să joc o partidă de table…

El rămase imperturbabil. Era codul lor. Patricia dorea cu totul altceva. Alexandra aşteptă ca ea să dispară din vedere pentru a spune cu o voce capabilă să înfloare un gheţar:

— Găsesc că târfa ta nu e lipsită de tupeu. Nu-i ajunge să servească drept saltea arabilor… Trebuie să vină să te aţâţe ca o căţea în călduri…

— *Eşti aici*?

IO

Malko sări jos şi îşi strânse braţele în jurul taliei Alexandrei.

— De ce nu eşti tu cea care să-mi ţină companie? Rochia ta este fantastică…

Degetele îl alunecau deja de-a lungul coapsei rotunde, dând la o parte materialul mătăsos. Alexandra sări înapoi ca şi cum ar fi înţepat-o un scorpion.

— Te rog! Nu vreau rămăşiţele acestei târâturi.

Se îndepărtă ondulându-şi cu furie şoldurile, lăsând o dâră de *Miss Dior în* vechiul pod. Malko remarcă că nu purta nimic sub rochie. Din motive estetice, desigur. Se căţără din nou pe scăriţă, încărcat de ţigle, amuzat şi gânditor.

Patricia Highsmith lucra pentru el. Într-un anume fel. Cu trei luni mai devreme, CIA îi comandase lui Malko un „profil” al lui Nafud Jidda.

În cursul ultimilor trei ani, sauditul apăruse ca unul dintre cei mai importanţi negustori de arme din lume. CIA ştia deja multe lucruri despre el. Unele elemente lipseau însă. Gusturile, convingerile, adevăraţii prieteni, maniile, viciile sale. Pentru aceasta trebuia să te apropii de el, să trăieşti în intimitatea lui. Mulţumită poziţiei sale sociale, Malko era în stare să pătrundă în acest cerc închis în care evolua Nafud Jidda. CIA acorda multă importanţă acestui proiect. Pentru Malko era, în sfârşit, o ocazie nesperată de a câştiga bani fără să-şi rişte viaţa. Fusese uşor să-l întâlnească pe saudit. Acesta participase la un turneu de table, la Monte Carlo, împreună cu alţi saudiţi. Ştiind aceasta, Malko se înscrisese şi el la turneu, în compania Patriciei Highsmith, cunoscând gustul lui Nafud Jidda pentru acest gen de „pradă”.

Reacţia lui Nafud Jidda, în faţa tinerei englezoaice, fusese conformă cu speranţele lui. Pe durata turneului nu

încetase să o devoreze din priviri. În seara decernării premiilor, cu toate că Malko şi Patricia nu erau printre câştigători, primiseră o invitaţie la serata dată de Nafud Jidda pe *Nemiran*... Curtea asiduă a lui Jidda îi dăduse o idee lui Malko. Să „subtrateze profilul" cu Patricia. Cine, mai bine ca o femeie din înalta societate, putea obţine informaţii despre saudit? în aceeaşi seară îi vorbise Patriciei.

I-a prezentat ideea ca pe un fel de foto-safari. Premiul întâi era o săptămână la carnavalul din Rio. Cu Malko, desigur.

Tânăra englezoaică acceptase cu entuziasm. Malko ştia că era destul de mare ca să se apere. Aceasta se petrecuse cu opt luni înainte. De atunci, Patricia îl văzuse pe Nafud Jidda de mai multe ori. Tocmai petrecuse douăsprezece zile pe *Nemiran*, hoinărind de-a lungul coastelor italiene. Odată ancheta terminată, ea venea să dea socoteală...

Malko luă o ţiglă şi reîncepu treaba. A doua zi va începe să o descoasă pe Patricia Highsmith. Trebuie să fi aflat o sumedenie de lucruri. Brusc, se gândi din nou la incidentul Richard Crosby. îl cunoştea în mod vag, căci fuseseră vecini la un revelion organizat de un alt texan, la *Maxim's*, la Paris.

Malko îl întâlnise pe Crosby de circa şase ori. El şi soţia lui, amatori de vechea nobilime europeană, asistau la toate balurile, de la Viena la Baden-Baden.

— Aţi terminat? strigă sub el vocea de beţiv a contelui von Ponickau.

Bătrânul aristocrat se întorsese cu un pahar de brandy în mână.

— Aproape! răspunse Malko.

Lucrară câteva zeci de minute ca nişte buni meseriaşi, vorbind despre una şi alta. Bârfe vieneze. Brusc, von Ponickau întrebă în pripă:

— Spuneţi-mi, dragul meu Malko, prin Viena se vorbeşte că aţi fi spion! Că lucraţi pentru americani. Se spune chiar că aţi fi un om extrem de periculos...

Malko dădu din cap cu un zâmbet amuzat şi termină de aranjat ţigla.

— Sunt nişte poveşti ridicole. Vienezii sunt nişte palavragii incorigibili. Mă mulţumesc să câştig bani la bursă. Trăiesc foarte modest, o ştiţi.

Un zgomot neobişnuit îi făcu să ridice capul. îi trebuiră mai multe secunde pentru a distinge în albastrul cerului, în plină lumină, un elicopter zburând la joasă altitudine. Aparatul venea dinspre sud şi se îndrepta direct către castel. Malko, încă aşezat pe acoperiş, observă elicopterul cu atenţie. Era un Bell cu patru sau cinci locuri, vopsit în galben. Prea departe pentru a-i putea distinge înmatricularea.

Aşeză jos ţigla pe care voia să o potrivească, coborî rapid scăriţa, traversă podul şi ajunse pe palier. Acolo, ridică telefonul interior, care lega încăperile principale ale castelului, şi încercă fără succes salonul şi biblioteca înainte de a-l localiza pe Elko Krisantem în bucătărie. Avu o scurtă conversaţie cu turcul, apoi se întoarse în pod. Contele von Ponickau încerca să vadă elicopterul, care se găsea acum deasupra castelului.

— Prieteni? întrebă el.

— Poate, spuse Malko.

Nu aştepta pe nimeni în mod special, dar mai mulţi dintre prietenii săi erau destul de bogaţi şi suficient de nebuni pentru a-l vizita în felul acesta.

Elicopterul, după ce făcuse un tur, încerca să coboare încet către curtea de onoare suficient de mare pentru a-l primi, în ciuda maşinilor care se găseau în ea. Malko distinse mai multe persoane în cabina de plexiglas. Contele von Ponickau spuse cu o voce excitată:

— Poate că e Johann!

Johann, pederast, miliardar şi fermecător, venea uneori să-l viziteze pe Malko.

— S-ar putea, spuse acesta din urmă.

Urcase din nou pe acoperiş şi observa elicopterul. Acesta coborî şi mai mult şi se aşeză cu graţie pe pietrişul curţii. Rotorul continua să se învârtească, ceea ce părea să

indice că aparatul nu va rămâne multă vreme. Portiera din stânga se deschise şi un bărbat îmbrăcat într-un costum deschis la culoare sări şi alergă aplecat pentru a scăpa de suflul elicei. Un al doilea coborî în urma lui. Ochelari negri, costum albastru, o geantă diplomat în mână.

— *Himmel*, *Herr Gottr* spuse Malko cu jumătate de glas.

Mirosea a CIA. „Patronii" săi aveau uneori dezagreabilul obicei de a-l deranja la Liezen pentru o problemă urgentă. Nu era momentul potrivit. Nu avea niciun chef să-şi lase invitaţii pentru a discuta probleme ale Departamentului Operaţiunilor,[1]

organismul căruia îi aparţinea, însărcinat cu operaţiunile „negre" ale CIA.

Elko Krisantem ieşi pe peron în întâmpinarea celor doi bărbaţi. În urma obiceiului pe care-l luase la Istanbul de a purta un vechi parabellum Astra pe stomac, între cămaşă şi piele, căpătase deformaţia de a merge puţin aplecat.

Malko era prea departe pentru a auzi ceea ce se spunea, iar zgomotul elicopterului l-ar fi împiedicat oricum.

Se aştepta să-şi vadă majordomul întinzând degetul către el, însă Krisantem se mulţumi să intre în castel, lăsându-i pe cei doi în curte. Intrigat, Malko înaintă către marginea acoperişului uşor înclinat care domina curtea. Cei doi necunoscuţi aşteptau cu calm la câţiva metri de peron. îşi îndreptă privirea către uşă şi recunoscu în hol silueta Patriciei Highsmith chiar înainte de a vedea turbanul verde ieşind pe peron. Cei doi necunoscuţi, văzând tânăra femeie, îşi schimbară imperceptibil poziţia. O încordare infinitezimală care trecu un fior îngheţat prin spinarea lui Malko. Înaintă spre marginea acoperişului şi, cu toată forţa plămânilor, strigă:

— Patricia! Întoarce-te!

Tânăra englezoaică îi auzi sunetul vocii, dar, din cauza zgomotului elicopterului, nu înţelese ce-i spunea.

1 Cerule, Dumnezeule!

Ridică capul spre el, îşi agită cu bucurie mâna fină cu unghii roşii, lungi şi înaintă zâmbind către cei doi bărbaţi.

Apoi totul se petrecu înfiorător de repede.

Cu acelaşi gest, cei doi necunoscuţi se ghemuiseră. Unul aşezase geanta diplomat pe jos, cu capacul deschis. Amândoi îşi scufundară mâna înăuntru, în acelaşi timp, scoţându-le cu ceea ce i se păru, de departe, lui Malko, să fie două pistoale automate enorme, al căror crom sclipea în soare. Apoi, se ridicară. Cu picioarele depărtate, ca la stand, cu mâinile împreunate pe crosă, cu ţeava la înălţimea pieptului, ei traseră în acelaşi timp asupra suplei siluete verzi. Stupefiată, Patricia nici măcar nu schiţă vreun gest de fugă. Se văzură două fulgere portocalii, două detunături care acoperiră mugetul elicopterului. Umărul stâng al Patriciei Highsmith se dezintegră într-un nor de sânge, smulgând braţul care dispăru. Şocul îngrozitor o făcu pe tânăra femeie să se răsucească, iar al doilea proiectil o lovi în spate la înălţimea omoplatului drept. Jerseul verde dispăru sub un val de sânge, ca şi cum ar fi primit o lovitură de târnăcop. Proiectată înainte, Patricia Highsmith căzu pe pietrişul curţii. Un al treilea proiectil îi mai explodă în apropierea capului, sfâşiindu-i jumătate din figură.

Imediat, cei doi ucigaşi se răsuciră şi îşi ridicară armele către acoperişul pe care era Malko. Alţi doi săriseră din elicopter, strângând în mâini mitraliere scurte şi negre. Unul mătură cu o rafală uşa de intrare a castelului şi începu să alerge către clădire. În trecere mai slobozi încă o rafală în trupul tinerei englezoaice, punctând cu roşu rochia verde. Cu o groază nespusă Malko zări braţul smuls, având încă brăţara de aur, în apropierea Jaguarului contelui von Ponickau. Nu avea timp să se reculeagă. Ucigaşul cu mitralieră venea să-l caute.

Capitolul H

Agăţat de acoperiş, şovăind vreme de o fracţiune de secundă asupra conduitei de urmat, Malko se gândi la invitaţii săi din saloanele de la parter. Risca să aibă loc un masacru. Dar cei doi asasini ai Patriciei îl vizau deja.

Plonjă pe burtă pe ţiglele roşii. Un proiectil făcu să pulverizeze o jumătate de duzină din ţigle la doi metri de el, acoperindu-l cu un praf roşiatic. Nu putea fi un glonţ obişnuit. Ai fi zis că erau mici obuze! Furia îi alungă frica. La el acasă! Cine erau?

Începu să se târască pe acoperiş, înaintând centimetru cu centimetru către deschizătura prin care venise. Un alt proiectil îi trecu pe deasupra şi făcu să sară coama ţiglelor la zece metri mai încolo. Dacă se ridica în picioare, urma să fie masacrat. Se gândi la ceilalţi doi ucigaşi care se ascunseseră în castel. Probabil erau pe cale să urce scările pentru a-l surprinde. Malko mai înaintă doi metri. Dintr-odată, un val de adrenalină i se vărsă în artere; o mică lucarnă de 20 x 30 cm tocmai se ridicase lângă el. Instinctiv, se rostogoli într-o parte, pentru a ieşi din unghiul de tragere. Crosa unei puşti apăru prima, urmată de mâna care ţinea arma şi apoi de figura încordată a lui Krisantem, întinzându-i lui Malko un Marlin 444, arma ideală pentru safari. Fiecare proiectil era în stare să oprească un elefant în plină cursă. O tonă forţă de împingere la ieşirea din ţeavă!

Lungit pe spate, respiră adânc câteva secunde pentru a-şi calma bătăile inimii. Krisantem dispăruse deja. Nemaivăzându-l, cei doi ucigaşi nu mai trăgeau, însă zgomotul elicopterului se auzea încă în curte. Cu încetineală, începu să se deplaseze către margine, ajutându-se cu coatele şi picioarele. O luă în zigzag „într-o parte, ca un crab, pentru a ajunge la un coş.

Încetişor, se ridică, îngenunche cu obrazul pe lemnul de teck al crosei grele. Ucigaşii se aşteptau să-l vadă apărând mult mai sus.

Îi avu în vizor cu o jumătate de secundă înainte ca ei să-l vadă. Când primul se întoarse, glonţul din „444” pornise deja, iar Malko se dădea înapoi din cauza şocului. Concentrat asupra celei de-a doua lovituri, de abia văzu silueta ucigaşului retrăgându-se şi dezmembrându-se sub impactul proiectilului puternic. Căzu ca o marionetă, cu o gaură mare în spate.

Cele două împuşcături asurzitoare dominaseră zgomotul elicopterului.

Cel de-al doilea ucigaş, care-şi ridicase privirea şi îl ţintea pe Malko, văzu moartea cu ochii. Gonţul îi zdrobi falca inferioară, îi traversă gâtul sfâşiind artera traheii, explodă în coloana vertebrală la înălţimea celei de-a patra vertebre şi ieşi într-un gheizer de sânge, os şi cărnuri sfârtecate. Necunoscutul, aruncat înapoi, muri pe loc.

Malko alergă pe acoperiş, cu puşca sa Marlin în mână, gândindu-se la ucigaşii care pătrunseseră în castel.

Sub privirea înspăimântată a contelui von Ponickau se lăsă să cadă în pod.

— Ce se petrece? întrebă bătrânul domn.

Văzu Marlin-ul şi fu cât pe ce să-şi scape paharul de brandy.

— O vizită neaşteptată, spuse Malko cu sobrietate.

Alerga de-a lungul podului. Când ajunse pe palier, auzi zvon de glasuri urcând dinspre parter. O luă la fugă pe scările vechi, sărind câte patru. Primul lucru pe care-l văzu la baza scărilor în holul de intrare fu un trup întins pe spate, cu ochii închişi, având în apropiere o mitralieră a cărei rafală punctase o bucată de zid, spărgând o oglindă cu mercur din secolul al XVIII-lea. Proprietarul ei, un tânăr cu ten închis, primise un glonţ în frunte, iar ceafa îi era scăldată într-o baltă de sânge. Nu putea fi decât opera lui Krisantem. Malko se felicită că îl alertase încă de la apariţia elicopterului.

Din marele salon se auzeau strigăte. Se năpusti într-acolo, cu Marlin-ul strâns tare în mână, traversând în trombă sala de joc.

Cea mai mare parte a invitaţilor săi erau grupaţi în jurul bufetului, cu mâinile în aer, ţinuţi la respect de un bărbat în costum de culoare deschisă, cu o pronunţată figură de locuitor al Orientului Mijlociu, cu o mitralieră scurtă în mină, prelungită cu un amortizor de sunet. Văzându-l pe Malko apărând, contesa Thala scoase un ţipăt ascuţit. Ucigaşul se întoarse, văzu carabina, trase o scurtă rafală şi fugi către uşa care dădea în sufragerie. Din cauza

invitaţilor, Malko nu îndrăzni să tragă.

În graba sa, bărbatul cu mitraliera alunecă pe parchetul lustruit, îşi pierdu echilibrul, căzu şi, fără a-şi lăsa arma, alunecă pe spate până la o masă ale cărei picioare le rupse. Platoul şi obiectele care se găseau deasupra căzură peste el. În vreme ce încerca să se descurce din faţa de masă, Krisantem sări din spatele unei draperii şi se aruncă asupra lui.

Malko recunoscu mişcarea familiară a încheieturii pumnului în vreme ce înfăşură laţul teribil în jurul gâtului omului de pe jos. Turcul se opinti ca un tăietor de lemne, arcuindu-se peste ceafa ucigaşului. Acesta, cu ochii ieşiţi din cap, îşi lăsă mitraliera, încercând cu disperare să-şi smulgă coarda de nailon de la beregată.

— Opreşte-te, nu-l ucide, strigă Malko.

Era prea târziu.

Cu carotidele strivite, cu creierul neirigat, bărbatul avu un spasm brusc şi încetă să se mai zbată, cu gura deschisă, cu ochii sticloşi. Krisantem, fără să audă strigătele lui Malko, continua să strângă, într-o stare de transă, asemenea unui buldog agăţat de victima sa. Când se ridică, ucigaşul nu mai respira. Contesa von Thalberg scoase un scurt ţipăt şi se lăsă să cadă pe o canapea.

Ceilalţi invitaţi contemplau alternativ cadavrul şi pe Malko, cu o fascinaţie îngrozită. Unii auziseră zvonuri neliniştitoare despre el, dar niciunul nu se gândise vreodată să se găsească confruntat cu un pericol palpabil.

Malko îşi aminti de elicopter şi se năpusti din nou către hol. Ieşi în curte. Elicopterul era tot acolo. La bord era doar pilotul. Văzându-l, acesta sări şi alergă către Malko cu mâinile ridicate.

— M-au obligat, strigă el. Nu trageţi, nu trageţi!

Era un bărbat blond, durduliu, de talie medie.

Malko îl percheziţiona repede, fără să găsească nimic, apoi îl împinse în faţa lui, întorcându-şi privirile de la cadavrul Patriciei.

Îşi aruncă Marlin-ul pe un scaun din hol şi-l strigă pe Krisantem.

— Cheamă poliţia!

La bufet, îşi turnă un pahar de votcă capabil să doboare chiar şi un rus, îl bău dintr-o înghiţitură şi se întoarse către invitaţii săi, încremeniţi de groază.

Ochii săi aurii erau striaţi de sânge.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Nu mă aşteptam azi la un asemenea gen de vizită. Din nefericire, sunteţi obligaţi să rămâneţi, căci poliţia va avea nevoie de mărturia dumneavoastră.

Malko luă cuvertura de mătase galbenă care acoperise masa şi Ieşi în curte. Trebui să facă un efort pentru a privi de aproape trupul Patriciel. Era terciuit.

Cu precauţii, luă de jos una dintre arme şi o examină gânditor. Un *gyro-jet*, lansator de rachete de buzunar, de fabricaţie americană. O armă capabilă să străpungă betonul. Ţeava din titan strălucea în soare. O mai ţinea încă în mână când BMW-ul *Staats Polizai* intră în viteză în curtea castelului Liezen, urmat de o ambulanţă.

Plecaseră toţi invitaţii, cei de la *Staats Polizei* şi morţii. Malko îşi privi ceasul Seiko, apoi pe Alexandra, aşezată în faţa lui pe canapeaua neagră a bibliotecii, cu picioarele încrucişate. Rochia îi alunecase descoperindu-i coapsa până la încheietură. Krisantem Intră fără ca ea să facă vreun gest pentru a se acoperi. În lumea ei, servitorii nu contaseră niciodată. Turcul aşează cafeaua pe masa joasă şi ieşi.

— Ei?

Vocea logodnicei lui Malko era în acelaşi timp agresivă şi neliniştită. Uşoara încordare a gurii şi a pupilelor ei dilatate îi exprimau nervozitatea.

— Nimic, spuse Malko pe un ton resemnat. Aveau cu toţii paşapoarte diplomatice libaneze, false, bineînţeles. Aveau destul de mulţi bani la el, dolari, lire libaneze şi franci elveţieni. Elicopterul a fost închiriat la Zürich pentru o zi, iar cauţiunea depusă în bani lichizi. Pilotul n-a observat nimic anormal până în clipa în care a aterizat aici. Atunci, unul dintre cei patru ucigaşi i-a proptit mitraliera în spate… Cel pe care l-a sugrumat Krisantem.

Pe durata călătoriei au vorbit în arabă, doar în arabă. Pentru moment, asta-i tot.

Alexandra îşi puse o bucată de zahăr în cafea.

— Cine erau?

Malko dădu din cap.

— Nu ştiu. O căutau pe Patricia. Când au sosit, i-au cerut lui Krisantem să o vadă…

Nu se putea împiedica să nu se gândească la ceea ce-i povestise tânăra englezoaică: întâlnirea ei cu Richard Crosby şi reacţia lui Nafud Jidda. După câte ştia el, arabul nu avea legături speciale cu palestinienii, doar dacă Patricia nu ştiuse cumva ceva ce nu avusese vreme să-i spună…

În salon, bufetul era încă intact. Malko nu-şi făcea prea multe iluzii asupra rezultatelor anchetei celor de la *Staats polizei*. Austriecii cunoşteau legăturile sale cu CIA şi de aceea nu vor pierde prea multă vreme ca să investigheze ceea ce considerau drept o răfuială între agenţi secreţi. Cu atât mai mult cu cât niciun cetăţean austriac nu fusese ucis… Răspunsul nu se găsea în Austria.

Malko notase seriile *gyro-jet-urilor* şi ale mitralierelor. Toate erau de fabricaţie americană. Asta însă nu o va învia pe Patricia Highsmith.

— Ce vei face? întrebă Alexandra.

— Plec la Washington, spuse Malko. Vreau să aflu mai multe despre Crosby. Patricia lucra pentru CIA atunci când l-a vizitat pe Nafud Jidda. Vreau să discut despre asta cu ei.

— Credeam că plecăm în Jamaica, spuse Alexandra pe un ton glacial.

— Ne vom duce după aceea.

— După aceea!

Ea se ridicase, cu trăsăturile contractate de furie şi dezamăgire.

— După aceea va exista altceva! Vei pleca, iar eu voi rămâne în bârlogul meu aşteptându-te, până când vei fi ucis prosteşte.

El o ajunse din urmă la uşă, o făcu să se întoarcă

pentru a o trage spre el.

— Nu crezi că am avut destule emoţii pe ziua de astăzi? întrebă el cu blândeţe.

Ea scutură din cap, cu trăsăturile crispate, cu gura amară. Fără să-i răspundă, încremenită de nemulţumire. Fără să o lase, Malko începu să o mângâie foarte uşor, urmărindu-i conturul trupului prin ţesătura rochiei. Atingând sfârcul unui sân, scobitura pântecului, rotunjimea unei coapse, linia fusiformă a unei gambe.

Sprijinită de zid, ea se lăsa mângâiată, încordată, cu ochii fixând biblioteca. Krisantem trecu prin hol şi îşi întoarse privirea cu pudoare, şocat. În Turcia, când o femeie era capricioasă, era bătută până când îi pierea cheful de a reîncepe… Stăpânul lui nu ştia cum să o ia.

Cu răbdare, Malko continua. Sărutând-o pe Alexandra pe gât, mângâind-o din ce în ce mai precis. O simţea destinzându-se, dar încă nu îşi desfăcea buzele.

Apoi, puţin câte puţin, îi simţi bazinul răsucindu-se, venindu-i în întâmpinare. Imediat, el urcă, desfăcându-i cu blândeţe poalele rochiei.

Alexandra era exact în starea pe care o credea. Cu capul rezemat de perete, ea închise ochii. Degetele lui Malko se pierdură în carnea ei arzătoare. Ar fi putut să o ducă sus în vreuna din camere, dar prefera să o aibă acolo, în picioare, rezemată de cărţi, ca pe o subretă surprinsă de un bătrân conte. Ea gâfâi şi gemu, dar nu scoase niciun cuvânt, nici chiar atunci când îşi căpătă plăcerea. Nu o îmblânzise întru totul. Rămaseră faţă în faţă, unul în braţele celuilalt, apoi ea se smulse din el. Rochia îi recăzu în lungul picioarelor şi ea ieşi din bibliotecă. Malko îi auzi paşii făcând să scrâşnească pietrişul, apoi motorul Roverului ei. Se ducea să se culce la ea acasă.

Cu toate acestea, trebuia să plece la Washington. Liniştit din punct de vedere fizic, creierul reîncepu să-i funcţioneze. O furie rece începea să şteargă şocul morţii Patriciei Highsmith. Veniseră să-l sfideze şi încercaseră să-l ucidă acasă la el. O femeie, pe care o stima şi de care fusese îndrăgostit, fusese asasinată cu sălbăticie. Chiar

dacă CIA nu era vizată, el tot ar fi căutat să se răzbune.

Îşi turnă un pahar mare de Périer pentru a-şi limpezi ideile şi începu să se gândească. De ce veniseră să o ucidă pe Patricia în castelul lui?

Era sigur că răspunsul se găsea fie în Orientul Mijlociu, fie în Statele Unite. Închise ochii, încercând să-şi amintească chipul lui Richard Crosby.

Capitolul III

Enormul 747, cu întreaga carcasă tremurând, încetini în urletul reactoarelor sale rotindu-se în sens invers, pentru frânare. Malko simţi că tresare şi zări prin hublou clădirile din Dulles International Airport, în Washington D.C. Dormise o mare parte a drumului. Se simţea plictisit şi deprimat. Înainte de a pleca, trebuise să se ocupe de transportul trupului Patriciei Highsmith în Anglia şi să răspundă sutelor de întrebări ale *Staats Polizei* austriece, ale cărei căutări nu se încheiaseră. Elveţienii nu fuseseră mai norocoşi. Totul se oprea la Zürich.

Nimeni nu ceruse trupurile celor patru terorişti care fuseseră îngropaţi în groapa comună a satului Liezen, sub numele lor false. Alexandra se arătase mai mult decât bosumflată până în clipa plecării. Malko o lăsase la Viena, în bătrâna casă a mătuşii ei, ceea ce nu-l bucura deloc. Acum aproape că regreta că luase avionul spre Washington”. Profilul” său privitor la Nafud Jidda era departe de a fi terminat şi nu avea informaţii deosebite de oferit Centralei. Exceptând posibila legătură a lui Richard Crosby cu moartea Patriciei Highsmith. Faptul că în clipa aceea Patricia anchetase pentru CIA o transforma într-un caz.

Se trezi de-a binelea, îşi strânse cravata, stewardesa îi aduse vesta de alpaga, periată şi curată. îşi îmbrăcă paltonul de lama. După spusele comandantului de bord, erau – 7° la Washington, iar termometrul urma să mai coboare... încurajator.

Compartimentul de clasa întâi era aproape gol. Zări autobuzul care venea în întâmpinarea avionului şi se îndreptă către uşă, după ce îşi luase geanta de călătorie.

Stewardesa se apropie de el.

— Prinţul Malko Linge? Cineva vă aşteaptă jos. Poftiţi pe aici.

Traversară cabina. Uşa opusă celei pe care coborau pasagerii fusese deschisă şi de flancul enorm al avionului fusese rezemată o pasarelă metalică. La baza pasarelei se afla o maşină albă şi un bărbat înalt, înfăşurat într-un palton negru, cu o pălărie de aceeaşi culoare, înfundată până la urechi. El ridică privirea şi schiţă un zâmbet la adresa lui Malko. De departe, semăna cu un student întârziat, cu o figură aproape copilăroasă, cu nişte ochi albaştri şi o siluetă deşelată… Trebuia să te apropii de el pentru a observa că Jones avea nişte antebraţe ca şuncile de Virginia şi că la înălţimea lui de şase picioare şi două degete era tot numai os şi muşchi. Pe trăsăturile sale candide nu scria nici faptul că se clasase de trei ori consecutiv primul la concursul de tir instinctiv al FBI… Chris Jones era acum una dintre cele mai eficiente „gorile” ale Departamentului Operaţiunilor CIA, mai cunoscută sub denumirea de „Divizia Clandestină”. Un „instalator”.

Mâna lui Malko dispăru în mâna acestuia, care începu să-l strivească. Dar Malko cunoştea trucul. Cu răutate, îşi răsuci şevaliera în jurul degetului şi strânse la rândul său. Chris Jones îşi înăbuşi un geamăt.

— Hei!

— Nu trebuie să abuzezi de forţa ta cu adevăraţii democraţi, Chris, îl avertiză Malko. Păstreaz-o pentru comuniştii cei răi. Cum merge?

— Rău, spuse gorila. Ne îngheaţă, dacă Alteţa voastră îmi iartă această expresie trivială. Curvele astea de arabi…

— Nu fi rasist, Chris, i-o tăie Malko, dulce-amar.

— Nu sunt rasist, replică Chris Jones cu indignare, mi-e frig. Au fixat termostatele la 65° Fahrenheit[2] şi aţi văzut ce vreme este! Cum nu am posibilitatea de a da un plus de 50 de dolari pentru a mi se furniza combustibil, la mine acasă e la fel. Când mă întorc, mă culc. Nici măcar

2 18° C.

nu mai merită osteneala să ai un frigider.

— Doamna Jones trebuie să fie încântată, remarcă Malko cu o anumită perfidie.

Chris mârâi un răspuns neinteligibil în care era vorba de blestemaţii de aristocraţi care trăiau în lux şi căldură.

În ceea ce priveşte căldura, America stătea rău. Cu trei săptămâni mai înainte, exact în 15 ianuarie, cunoscuse un trăsnet politic şi economic. Reunită la Damasc, Comisia de boicot a Ligii Arabe, prezidată de Nassir Chafik, comisarul general, anunţase că, la cererea Ligii, toate ţările arabe producătoare de petrol – Arabia Saudită, Kuweitul, Irakul, Emiratele Arabe Unite, Libia, Algeria şi Siria – hotărâseră să suspende orice livrare de petrol către SUA începând din 16 ianuarie, ora zero. Măsura aceasta era luată ca urmare a eşecului negocierilor secrete între Ligă şi guvernul SUA, negocieri ce încercau să forţeze SUA să rupă orice relaţii comerciale cu Israelul. Mai precis, să obţină ca preşedintele SUA să semneze un decret care să claseze Israelul în categoria „Z” a Departamentului comerţului, alături de Cuba, Cambodgia şi Vietnamul comunist.

Bineînţeles, guvernul SUA refuzase în mod energic să lase să i se dicteze politica de către un grup de presiune. Boicotul economic era practicat în mod curent în lume, de multe naţiuni, începând cu SUA. Dar era pentru întâia oară când un grup de naţiuni făcea în mod deschis presiuni asupra unei alte naţiuni pentru ca aceasta să le aplice unui terţ. Ceea ce, în definitiv, nu era decât o variantă planetară a şantajului cu ostatici… Dar de data aceasta ostaticul era o naţiune de 225 milioane de locuitori, cea mai puternică din lume…

Pentru anumiţi iniţiaţi, acest embargo brutal nu fusese o surpriză. După încetarea operaţiunilor militare, ca urmare a acordului de dezangajare în Sinai, palestinienii îşi concentraseră eforturile pentru a obţine boicotarea totală a Israelului. Unele grupuri făcuseră cu siguranţă presiuni asupra ţărilor arabe conservatoare, precum Arabia Saudită, pentru a obţine această blocare nelimitată

şi totală. Care lovise din plin Statele Unite.

— De ce ai venit după mine? întrebă Malko.

— Mergem la Langley, explică Jones. Marty Rogers vă aşteaptă pentru o întâlnire urgentă. Elicopterul este acolo. Asta vă e tot bagajul?”

— Asta-i tot, spuse Malko.

Luă loc în Dodge-ul alb, înmatriculat U.S. GOV.

Marty Rogers era şeful Diviziei Orientului Apropiat din Departamentul Operaţiunilor. Malko mai avusese de-a face cu el. Ţinând de David Wise, şeful Departamentului Operaţiunilor, îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre şefii de divizie.

— Unde-i Milton? întrebă el, în vreme ce se îndepărtau de „747”.

Milton Brabeck era însoţitorul fidel al lui Chris Jones.

— La pat, cu febră de 40°, răspunse Chris pe un ton lugubru. Din cauza împuţitelor alea de birouri.

Se opri în apropierea unei clădiri cenuşii a aeroportului şi se întoarse către Malko.

— Aveţi paşaportul7

Malko îi întinse paşaportul său austriac. Gorila dispăru în interiorul clădirii şi reapăru câteva minute mai târziu. Deschizând portiera, fără ca să intre în maşină, se aplecă către Malko.

— Aveţi vreo armă?

— Da, spuse Malko. Pistoletul. De ce?

Gorila dădu din umeri.

— Încuiaţii ăştia de birocraţi vor să ştie dacă aveţi vreo armă. Există un chestionar. OK, mă întorc.

CIA avea puterea să facă să intre cine dorea în SUA, cu condiţia ca formalităţile administrative să fie îndeplinite.

Malko aştepta cuminte. Noroc că încălzirea maşinii funcţiona. Statele Unite erau greu de închipuit suportând restricţii, ţara aceasta în care – nimeni nu mai ştia să se lipsească de ceva de o generaţie. Chris Jones reapăru şi se lăsă să cadă în maşină. îi întinse paşaportul lui Malko.

— Lată, spuse el, sunteţi în regulă.

Cinci minute mai târziu erau lângă elicopter, un aparat militar al cărui rotor se învârtea deja. Decolă de îndată ce îşi legară centurile. Chris Jones se aplecă spre Malko şi urlă pentru a acoperi zgomotul rotorului.

— De data aceasta de ce sunteţi aici? Iar o mititică?

Viaţa amoroasă a lui Malko îl fascina şi, în acelaşi timp, şoca profund educaţia puritană a lui Chris Jones.

Malko privea câmpia Virginiei, învăluită într-o ceaţă glacială, defilând pe sub elicopter. Ce va descopefl privitor la Richard Crosby? îi era greu să creadă că industriaşul texan era amestecat cu adevărat în uciderea Patriciei. Coincidenţa era totuşi tulburătoare. CIA avea poate vreo idee. Zgomotul palelor elicopterului avea un efect soporific. Aţipi până când simţi maşinăria coborând. Se aşezară pe acoperişul Executive Office Buildingului, în centrul celor 125 de acri închişi de garduri în care se afla inima CIA.

Marty Rogers, directorul Diviziei Orientul Apropiat din Departamentul Operaţiunilor, era înalt, slab, cumsecade şi plin de umor. Sugea fără încetare o ţigară falsă impregnată de mentă pentru a nu mai fuma. Ascultase povestea lui Malko cu atenţie, luând notiţe.

Biroul său de la al şaptelea etaj al Executive Office Buildingului avea limpezimea şi modernismul unui ziarist de pe Madison Avenue. Funcţional şi elegant. Când Malko termină, Marty Rogers îşi scoase din dosar un clasor cu câteva articole de presă şi le parcurse.

— Practic nu avem nimic despre Richard Crosby, spuse el. Pare să fie un cetăţean mai presus de orice bănuială. Nici FBI-ul nu are nimic şi cele câteva persoane cărora D.O.D. (Domestic Operations Division) le-a putut vorbi *off record** au spus doar că era vorba de un *pui de căţea*, dur în afaceri, iubind femeile şi vinul franţuzesc, o personalitate în Texas. Şi-a construit un mic imperiu plecând de la nimic. Afacerea lui e curată. S.E.C. (Security Exchange Commity) a făcut un raport pozitiv despre afacerile lui. Niciun fel de manipulări de stocuri, niciun fel de combinaţii.

— Dar călătoria lui, după întâlnirea cu Patricia Highsmith?

— A părăsit SUA cu trei zile mai înainte, cu TWA**, confirmă Marty Rogers. Departamentul Imigrări i-a regăsit urmele. A lipsit cinci zile. Asta nu e ceva deosebit. îşi petrece timpul în Europa, în Indonezia sau în Orientul Mijlociu… Nu ştim despre legăturile lui cu Patricia Highsmith. Am cerut unor servicii

Prin intermediul unei înregistrări.

„Trans World Airlines.

străine să ne spună ce ştiu în plus, dar încă n-am primit răspunsurile. În aparenţă nu o cunoştea pe fata asta.

— Şi Nafud Jidda?

Marty Rogers suflă în ţigara sa falsă, cu mâinile pe dosar.

— Asta-i altă poveste! Când i-am pomenit prima oară numele „contactului" nostru de la Pentagon, acestuia a fost cât pe ce să i se facă rău. Acolo Jidda este văzut ceva mai bine decât Dumnezeu Tatăl. Are mâna atât de lungă, încât ar putea veni să ne scarpine pe spate în biroul ăsta, chiar fiind pe iahtul său… Se pare că fără el jumătate din fabricanţii de avioane şi tancuri din Statele Unite şi-ar închide prăvăliile. Pentagonul are nevoie de cumpărători externi pentru a creşte seriile de fabricaţie şi a scădea preţurile. Se pare că Jidda este pe cale să ajute la încheierea unor foarte importante tranzacţii de arme şi blindate. Deci este de neatins. La Pentagon sunt deja turbaţi de furie împotriva Comisiei Congresului, care i-a pronunţat numele cu ocazia acelor audieri privitoare la bacşişurile vărsate de „multinaţionale" unor intermediari străini. Jidda s-a plâns că i se legau mâinile. În buzunar are un pachet măricel de congresmani care reprezintă statele în care se fabrică material de război. Aceştia urlă peste tot că suntem proevrei şi că arabii sunt adevăraţii noştri prieteni. Că armele pe care le dăm israelienilor ar fi mai bine să le vindem arabilor.

— Le faceţi pe amândouă, remarcă Malko cu

suavitate. →

Marty Rogers ridică din umeri cu eleganţă.

— Evident.

— Deci Nafud Jidda e alb ca zăpada, conchise Malko. Mă întreb ce caut aici…

— Aşteptaţi, spuse funcţionarul CIA. Domnul f-afud Jidda este acum în zbor spre Texas. A aterizat la J.F.K. cu avionul său personal azi dimineaţă şi a plecat din nou către ora 10. Planul său de zbor indică direcţia Houston.

Îşi închise dosarul, bucurându-se de efect, cu un zâmbet uşor sardonic pe buze. Inima lui Malko începuse să bată mai repede.

— Ce va face în Texas?

Aeroportul John Fitzgerald Kennedy.

Zâmbetul lui Marty Rogers se accentuă.

— Încă nu ştiu. Dar, adăugă el imediat, asta nu dovedeşte nimic. Acum, la Houston, sunt aproape tot atâţia arabi cât şi texani. Nu uitaţi că 19 dintre cele douăzeci de companii petroliere mai importante îşi au cartierul general în Houston… La fel ca şi cea a lui Richard Crosby.

Rogers îşi luă o scamă de pe cravată şi o netezi. Era aidoma unei gravuri de modă.

— Cineva a dat ordinul lichidării Patriciei. Imediat după întoarcerea ei dintr-o misiune pentru Companie. Nu ne-am face datoria dacă nu am merge până la capăt. Dar, pe de altă parte, nu putem interoga pe cineva cu privire la o afacere care s-a petrecut în Austria şi care implică oameni ce nici măcar n-au putut fi identificaţi.

— Ce putem face, în cazul acesta?

Marty Rogers trase din ţigară.

— Vă veţi duce la Houston. îl veţi întâlni pe Nafud Jidda. Am încredere că vă veţi apropia şi de Crosby. În continuare, aveţi mână liberă.

— Cu condiţia să calc ca pe ouă.

— Dacă anumiţi generali ai Pentagonului află că am cerut o anchetă asupra lui Jidda şi că este bănuit de amestec într-un omor, mă pot trezi în Alaska să număr focile… Acolo unde ai vizite o dată la şase luni. Mâine veţi

trece pe la Domestic Operations Division. Întrebaţi de Larry O'Neal. O să vă ajute! Dar atenţie, *oficial* continuaţi să lucraţi la „profilul" lui Nafud Jidda. Nimic mai mult. Doar Larry O'Neal este la curent. Eu plec imediat spre Orientul Mijlociu. Mă voi întoarce pentru a asista la conferinţa U.S.I.B. (United States Intelligence Board). Vom discuta atunci.

Malko avea curioasa impresie că patronul diviziei pentru Orientul Apropiat îi ascundea ceva. CIA avea oroare să se lanseze în operaţii în interiorul SUA. Mai ales prin intermediul unui agent „negru".

Se ridică şi Marty Rogers îi întinse dosarul Crosby.

— Păstraţi-l.

— Dar embargoul, întrebă Malko, cum merge?

Marty Rogers dădu din cap.

— Rău. Şi-au ales momentul... E inutil să vă spun cum am fost tratat pentru că nu l-am prevăzut. Niciuna dintre antenele noastre nu a auzit vorbindu-se. Ştiam că palestinienii o doreau, dar ideea plutea în aer de atâta vreme încât nu mai credeam în ea. Toţi experţii declarau că un asemenea embargo era imposibil, curentul afacerilor în ambele sensuri era prea important. (Suspină). *My God I* încă o dată, experţii s-au înşelat... Iar bunii noştri prieteni saudiţi n-au spus nimic. În plus, rezervele de petrol n-au fost niciodată atât de scăzute în ultimele 18 luni. Parcă dinadins. Se pare că marile companii petroliere credeau că petrolul se va ieftini. Oricum, Administraţia se are aşa de rău cu trusturile petroliere încât ele i-ar face orice porcărie cu plăcere, chiar dacă ţara ar fi să crape...

Se îndreptă către uşă.

— De asta iau imediat avionul. La 6 martie va avea loc o reuniune a *National Security Council*[3]. Pentru a examina consecinţele embargoului şi pentru a lua măsuri. Preşedintele este îngrozitor de furios.

Zâmbetul sardonic reapăru.

— Adevăratul motiv cred că e din cauză că nu-şi mai

---

3 Consiliul Securităţii Naţionale.

‘ Oficiul pentru cercetări şi sinteze.

poate încălzi piscina cea nouă. În tot cazul, dragul nostru director e într-un hal fără de hal. M-a făcut personal răspunzător de viitorul raport.

— Care constă în ce? întrebă Malko.

Marty Rogers îşi înălţă privirile spre cer.

— Să ştim ce au în cap blestemaţii ăştia de arabi. Suntem când trataţi drept asasini, când ni se cer miracole. Companiile petroliere întreţin regimente întregi de lingăi profesionişti pretutindeni pe unde se găseşte petrol. Toţi ăştia s-au lăsat surprinşi. Acum, trebuie să facem minuni. Toţi oamenii mei sunt blocaţi la locurile lor. Au un singur răspuns: „Va dura până când veţi ceda…" O.R.R. (Office of Research and Reports) *" a scos un studiu îngrozitor. Arabii au atâţia bani încât pot continua embargoul vreme de doi ani. Încurajator, nu? Peste doi ani vom locui în colibe şi ne vom încălzi cu frunze uscate, dacă vom mai găsi.

Marty Rogers îşi luă vesta şi îl însoţi pe Malko pe coridor. Printr-un perete de sticlă acesta zări analiştii lucrând cuminţi printre teancuri de documente. Într-un colţ era un poster mare al lui Henry Kissinger. Doi tineri aruncau cu săgeţi în el pentru a se destinde. Marty Rogers ridică din umeri zâmbind…

— Relaţiile cu Departamentul de Stat nu mai sunt cum au fost…

— Credeţi că preşedintele va ceda în faţa arabilor? întrebă Malko.

Marty Rogers se întunecă.

— Dacă nu apare nimic nou… N-am putut distinge nici măcar un semn de slăbiciune în poziţia prietenilor noştri arabi, în definitiv, adăugă el, aşa-i la război. La fel cum am făcut noi Cubei, nu?

Uşa ascensorului se deschise şi Marty Rogers îi întinse mâna lui Malko.

— Pe săptămâna viitoare.

Malko îşi dădu seama că nu-şi dezbrăcase paltonul. De obicei, iarna, toate birourile americane erau supraîncălzite, într-adevăr, se schimbase ceva.

Îl găsi pe Chris Jones la masa cafenelei de la parter, pe cale să sufle într-o cafea fierbinte. Ca toate cele aparţinând CIA, era administrată de un orb. Ceea ce făcea ca dintr-o lovitură să se nimerească doi iepuri. Compania dădea de lucru unui handicapat şi se găsea la adăpost de indiscreţii. Gorila îşi ridică înfrigurată gulerul paltonului în vreme ce ieşea.

— Veţi locui într-o clădire a companiei. E mai simplu.

Cherry Hill Lane era o străduţă strâmtă, mărginită de case din cărămidă roşie, între Main Street şi Chesapeake and Ohio Canal, în vechiul cartier Georgetown. Casa de la nr. 187, care aparţinea companiei, semăna cu celelalte, cu trei etaje, plină de farmec. În faţă, Malko găsise garat un Buick. Un alt bun al companiei. Chris îl părăsise până a doua zi.

Malko încercase să o găsească pe Alexandra la mătuşa ei din Vlena, însă nimeni nu răspundea, ceea ce era eminamente suspect. Şi la Viena era 5 dimineaţa…

Mai înainte fusese singur să cineze la *Jardin*, unul dintre puţinele restaurante franţuzeşti bune din Washington. Măturată de un vânt glacial, capitala avea o ambianţă sinistră. Ca să se încălzească, Malko trebui să bea un pahar mare de coniac. CIA îi înzestrase cu amabilitate barul cu alcooluri variate: coniac Gaston de Lagrange, J B, votcă Laika şi valuri de Contreaux pentru gurile mahmure.

Pe Constantin Avenue, în faţa singurei staţii de benzină deschise, era o coadă de patru blocuri. Pentru a economisi carburantul, automobiliştii îşi opriseră motorul şi dârdâiau de frig. Imobilele cu birouri din Pennsylvania Avenue, de obicei strălucitor iluminate, erau cufundate într-o obscuritate lugubră.

Malko, căruia din cauza decalajului orar nu-i era somn, deschise televizorul, pe W-RCTV, în speranţa să prindă ştirile. Pe ecran apăru chipul marcat şi energic al unui anume Wilbur Stockton care, după câte pricepu Malko, reprezenta Texasul în Congres de 28 de ani.

Invitat al W-RCTV, ca preşedinte al *Congress Energy*

Committee, el nu-şi alegea cuvintele. Pentru el, America nu mai era decât o adunătură de ramoliţi care nu mai ştiau să lupte ca pe vremuri. În satul său nu exista aer condiţionat, şi totuşi supravieţuise. Cu pălăria-i mare aşezată alături, cu cizmele-i negre de piele strălucind, el îşi arunca cuvintele. Dacă ar fi fost după el, li s-ar fi spus arabilor să se ducă dracului şi ar fi ţinut piept…

Reacţiile telespectatorilor care telefonau erau înregistrate şi computerizate pe măsură ce apăreau. Când i se aduse la cunoştinţă lui Stockton că ele îi erau defavorabile în proporţie de 5 la 1, bătrânul congresman ridică din umeri.

— La mine ar fi exact invers.

Îşi deschise geanta diplomat şi scoase un pumn de telegrame pe care le ridică în faţa camerelor TV, începând să le citească. Fu oprit şi se trecu la pozele nevesti-sii, Millie. cu care era căsătorit de 28 de ani, ale celor cinci copii ai lor, a ranchului său din San Antonio şi a căsuţei sale din Arlington. îşi trimisese familia în Texas, pentru că acolo nu era aşa de frig. El putea trăi fără încălzire, preciză cu mândrie.

Malko închise televizorul.

Era nerăbdător să plece în Texas. Nu numai din cauza căldurii.

Capitolul IV

Cu voletele coborâte, cu reactoarele în regim minim, avionul DC-9 pierdea încet din altitudine. Nafud Jidda, instalat într-un fotoliu pivotant, aruncă o privire distrată prin hublou. Sub avion, printre nori, se zăreau zgârie-norii din Houston înălţându-se cu orgoliu în mijlocul câmpiei texane. Departe, către sud, orizontul se confunda cu marea Golfului Mexic. Între acestea, mai multe zeci de torţe pichetau solul cu pete de foc. De la Houston până în golf, *Houston Ship Channel*, nu era decât o înşiruire de rafinării petroliere.

Cu un gest maşinal, Nafud Jidda îşi încheie centura de siguranţă. Deşi era singurul stăpân la bordul avionului său personal, nu glumea cu regulile de securitate.

Cu acelaşi gest îşi pipăi cu nervozitate perniţele burţii, îmbrăcămintea sa orientală de un alb năucitor nu reuşea să-i disimuleze rotunjimile trupului scurt în picioare. Figura lui rotundă şi deschisă era traversată de o mustaţă îngrijită, iar ochii lui negri, cufundaţi în orbite, sclipeau de inteligenţă. Nafud Jidda semăna cu toţi negustorii înstăriţi ai Golfului Persic, iuţi, comercianţi fantastici, aprigi la câştig, reci ca nişte gheţari.

Saudit, Nafud Jidda era născut în anturajul bătrânului rege Ibn Saud. Tatăl lui era unul dintre secretarii regelui. Încă dinainte de război el fusese în relaţii strânse cu americanii sosiţi să stabilească primele contacte politice şi contracte petroliere. Aşa ajunsese Nafud să studieze în SUA.

El trecuse perfect de la viaţa austeră şi închisă din Riad la modernismul Americii. După ce obţinuse un strălucit *Master Degree* în economie, la Harvard, revenise în Arabia Saudită vorbind engleza aproape la fel de bine ca şi arabă. În plus, cu o sinceră admiraţie pentru Statele Unite.

Vreme de câţiva ani nu s-a mai auzit vorbindu-se despre el. Apoi, într-o bună zi, şeful unei misiuni americane în vizită la Riad l-a întâlnit la curtea regelui Faisal. Nafud Jidda devenise între timp consilierul personal al bogătaşilor kuweitieni şi saudiţi. Cunoştinţele sale despre lumea occidentală şi simţul afacerilor îl făcuseră preţios.

Întâlnirea cu negustorii de arme îi schimbase viaţa. Într-o străfulgerare, ghicise ce poate scoate din relaţiile sale la cele două capete ale operaţiunii. Nafud Jidda fusese întotdeauna un om ambiţios. Foarte tânăr, el pricepuse că nu existau decât două mijloace de a obţine puterea. Fie prin intermediul armelor, fie adunând o avere considerabilă. Violenţa nu îl atrăgea. Astfel, în câţiva ani, devenise intermediarul indispensabil pentru toate afacerile care se încheiau din Arabia Saudită până în Golful Persic. În ţara lui, continua să ducă o viaţă aproape la fel de austeră cu soţia şi cei patru copii ai săi într-o mare

locuinţă din marginea deşertului, în Riad. Dar, în Europa, el ducea existenţa scăpărătoare a unui Basil Zaharov.

Iahtul său de treizeci şi cinci de metri, *Nemiran*, era în general ancorat la Monte Carlo sau la Porto Fino. În cercurile de afaceri se şoptea că îi fusese dăruit de un financiar american aflat în dificultate, în favoarea căruia Nafud Jidda obţinuse un împrumut de şaptezeci şi cinci de milioane de dolari din partea unei bănci arabe.

Nimeni nu ştia cu exactitate de câte reşedinţe dispunea între Londra, Paris, Geneva, New York, Monte Carlo şi Beirut. Nici câte zeci de milioane de dolari câştigase de pe urma tancurilor şi avioanelor care echipau anumite ţări din Orientul Mijlociu. În aparenţă, nu avea decât prieteni. Tratându-i ca un prinţ pe cei care se apropiau de el, întotdeauna gata să facă un serviciu, precis ca un businessman american şi afabil ca un elveţian. De îndată ce apărea undeva, în Europa sau în Statele Unite, în urma lui existau câteva creaturi care puteau face un episcop să abjure. Cu o singură privire, Nafud Jidda se amuza adeseori să le ofere prietenului pe care şi-l alegea. Puterea lui asupra fetelor de vis care gravitau în jur părea totală. El însuşi, pentru folosinţa-i personală, poseda o superbă cover-girl nemţoaică. Cu toate acestea, adevărata lui pasiune era puterea. Adică banii.

Din nou îşi pipăi perniţele. De ani de zile, Nafud Jidda ducea o luptă feroce şi fără speranţă împotriva îngrăşării. Pentru că o tânără femeie de lume, care îl refuzase, îl tratase drept un mic Hopa-Mitică oriental.

Reactoarele avionului DC-9 îşi schimbară regimul. Nafud Jidda privi plantele verzi care împodobeau cele patru colţuri ale cabinei. Întotdeauna îi fusese groază de aterizări. Se aplecă înainte către masa de ruletă instalată în faţa lui, care ocupa mijlocul încăperii. Mai multe fotolii pivotante o înconjurau şi, în câteva secunde, putea fi înlocuită cu o adevărată masă de conferinţe.

Se distră lansând bila şi o privi învârtindu-se. Ruleta era montată pe un stabilizator giroscopic, care permitea să se joace în plin zbor.

Avionul DC-9, „serie 20”, fusese în întregime amenajat conform instrucţiunilor lui Nafud Jidda.

O chicinetă ultramodernă, cu un cuptor cu microunde care putea frige o găină în câteva minute, venea imediat după cabina de pilotaj. Apoi sauditul pusese să fie amenajat un somptuos „apartament”, care ocupa toată partea din faţă a cabinei, nelăsând decât un culoar strâmt în stânga, pentru a ajunge în spate. Închis din toate părţile, el cuprindea o sală de baie, o cameră pentru haine şi, mai ales, un adevărat dormitor, cu un superb pat cu baldachin cumpărat la Veneţia. Sauditul se odihnea aici pe durata zborurilor lungi, pe o cuvertură care necesitase cincisprezece piei de panteră somaleză. Pentru moment, cea care se întindea pe ea era Hildegard Richter, mai cunoscută sub numele „Paprika”.

După „cameră”, acel salon – sală de conferinţe, ocupa toată partea din spate, având un echipament stereo, telefoane pretutindeni şi un bar în colţul din dreapta, fată. Ruleta era adesea folosită de prinţii saudiţi pe care Nafud Jidda îi ducea în Europa. Începeau să joace de îndată ce aparatul decola şi nu se opreau decât la sosire. Odată chiar, Jidda îi lăsase să termine o partidă într-un hangar al aeroportului Heathrow. Salonul continua cu o mică cabină cu opt fotolii, semănând cu un compartiment de tren, destinată asistenţilor businessmanului saudit. În plus, două toalete în spate. A să se afle în apartament, somptuos decorată.

Nafud Jidda privi bila care îşi încetinea cursa, dorindu-şi să se oprească pe „7”.

Ea se imobiliză pe „11”. O aruncă din nou. De şase ori la rând, fără a reuşi să obţină un „7”, cifra lui aducătoare de noroc.

Suspină, întinse mâna către bolul plin de arahide, aşezat pe o măsuţă lângă el, şi se opri la timp. Cu o oră mai devreme, Jafar, valetul său, îi adusese cina pe un platou de argint masiv care aparţinuse cândva uneia dintre cele mai vechi dinastii europene. O bucată de friptură de miel şi o bucăţică pătrată de brânză de capră, Jafar era

inflexibil, veghind asupra regimului stăpânului său ca asupra Pietrei Negre din Meca.

Trebuia să-şi revină după agapele de pe *Nemiran*. Caviarul şi şampania Dom Perignon nu făcuseră pe nimeni să slăbească vreodată. Filosof, Nafud Jidda îşi spuse că nu-şi putea permite o masă mai substanţială decât nomazii care continuau să brăzdeze deşerturile de pe marginea Mării Roşii, ca pe vremea când nu exista petrolul.

Uşa „camerei" se deschise în faţa unei creaturi cu păr negru ciufulit, mulată într-o rochie scurtă, roşie dintr-o ţesătură buretoasă.

— De ce nu m-ai trezit înainte? protestă apariţia.

Ea înaintă către Jidda, cu privirea tulbure, clătinându-se în mijlocul cabinei, dezechilibrată de coborâre.

Hildegard Richter era mioapă, însă nu purta ochelari decât atunci când era singură, preferând să-i vadă pe bărbaţi oglindindu-se în ochii ei. Pentru asta făcea totul. În general parfumată cu *Jungle Gardenia*, cu buzele pictate într-un roşu atât de roşu încât părea fosforescent, cu sprâncenele accentuate într-un cerc mirat cu agresivitate, ea arbora Tochii care nu se opreau niciodată mai jos de jumătatea coapselor ei lungi. Cei care aveau norocul să o cunoască mai în intimitate, descopereau că nu purta *niciodată* desuuri şi că îşi picta artistic sfârcurile sânilor cu acelaşi ruj ca şi buzele.

Cu coafura ei răvăşită, cu chipul prelung şi dur, cu gura-i cărnoasă şi trupul de felină, Paprika luase crema cercurilor industriale din München până în Hamburg înainte de a deveni proprietatea personală a lui Nafud Jidda. Dintr-odată, ea îşi abandonase complet meseria de cover-girl. După întâlnirea ei cu sauditul, în cursul unui *party* la un prinţ italian pederast, viaţa i se schimbase.

Terminase cu cavalcadele de-a lungul Europei, pentru a câştiga câteva sute de dolari pozând pentru fotografi şi cu weekend-urile discrete cu fabricanţii de rulmenţi, părăsiţi de neveste. De acum, Nafud Jidda îi asigura de zece ori mai mult decât câştiga înainte, plus un

credit nelimitat pentru garderoba ei. Închiriase un mic apartament minunat în München, în care se refugia împreună cu pisica ei birmaneză, atunci când sauditul nu avea nevoie de ea. Dar, la un telefon, ea îi stătea la dispoziţie fără restricţii. Sau prietenilor lui. Nu ştia de ce o adusese la Houston şi nici nu-i păsa.

Se lăsă să cadă în fotoliul învecinat celui al lui Jidda şi întrebă automat:

— Mă iubeşti?

Nafud Jidda nu răspunse, visa cu ochii închişi. Un vis despre putere şi bani, în care Paprika nu juca niciun rol. Cu toate acestea, o nelinişte difuză îl împiedica să se destindă complet. Partida pe care o începuse era departe de a fi câştigată.

Avionul DC-9 atinse cimentul pistei cu o scuturătură uşoară şi Nafud Jidda se destinse un pic. Se grăbea să ajungă la Houston.

* * *

— Lată lista benzinăriilor din Houston în care veţi găsi întotdeauna benzină din partea domnului Brown.

Malko luă lista şi o puse în geanta lui diplomat. Funcţionarul de la *Domestic Operations Division* părea îngheţat. În birou nu erau mai mult de 15°. Malko i-o spuse şi acesta mârâi:

— Dacă mai continuă aşa, vom crăpa! Nici chiar noi nu reuşim să facem rost de combustibil.

Chris Jones aprobă în tăcere. Gorila îl urma pe Malko ca o umbră. Înainte de a intra în D.O.D. îi şoptise la ureche:

— Nu puteţi spune că aveţi nevoie de mine la Houston?

Malko fusese destul de surprins.

— De ce?

— Acolo e cald, înţelegeţi, explicase Chris.

În cele din urmă, Larry O'Neal, şeful D.O.D., nu se împotrivise ca să-l însoţească Chris Jones pe Malko, pentru a aplana orice posibilă dificultate administrativă. Gorila strălucea de bucurie.

Funcţionarul răcit îl întinse lui Malko o cartelă verde plastiflată.

— Dacă aveţi probleme cu FBI sau cu poliţia locală le daţi această cartelă şi le spuneţi să telefoneze la numărul de aici.

Malko şi-o puse în buzunar. Pistoletul său extraplat stătea cuminte în fundul dublu al genţii lui diplomat şi spera că nu va trebui să se folosească de el. Chris Jones îl sorbea din ochi, neliniştit, aidoma unei cloşti.

— Mergem? întrebă el.

— Mergem, spuse Malko.

Ieşiră din birourile Domestic Division, care ocupau tot etajul al cincilea de pe 1750 Pennsylvania Avenue, la două blocuri de Casa Albă. Pe uşă, o placă Indica: *U.S. Army Element Joint Planning Activity, Joint Operation Group*. Denumire în întregime fantezistă, evident. Pe trotuar, Gorila suspină uşurată.

— Mi-era frică că nu mă lasă să plec. Când Milton se va face bine, ar fi drăguţ să-l chemaţi şi pe el, adăugă el neliniştit.

Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească. Latura aceasta a lui Chris Jones era de nebănuit pentru neiniţiaţi. Gorila evoca mai curând un crucişător decât o soră de caritate.

Un poliţist în albastru era pe cale să aşeze o contravenţie pe parbrizul Dodge-ului alb. Cu răutate, Chris Jones aşteptă ca celălalt să termine de scris, apoi înaintă zâmbind şi îşi scoase legitimaţia de „Secret Service”. Avu loc un schimb de cuvinte dulci, apoi poliţistul, dezgustat, rupse contravenţia şi o aruncă la canal. Chris Jones întinse un deget spre el.

— Hei, aş putea să te arestez!

Poliţistul îi adresă o înjurătură deosebit de obscenă şi trânti portiera maşinii sale de patrulare. Chris era încântat.

— Avem destulă benzină ca să ajungem la aeroport? întrebă Malko.

— Încă n-am ajuns aşa de rău, spuse Chris şocat.

Se lansă în circulaţia de pe Pennsylvania Avenue, coborând spre Potomac pentru a o lua pe autostrada care ducea la National Airport, după Arlington, în vreme ce Malko să cufunda în *Washington Post*. În pagina a treia îi sări în ochi un articol. Precedat de fotografia unui bărbat cu păr negru, bine pieptănat, cu un aer înţelept şi concentrat. Un oarecare Ed Colton, avocat în Los Angeles. Fondatorul unei asociaţii de protecţie a consumatorilor.

Malko îi citi articolul cu interes. Era scris cu vitriol. Mai întâi, Colton afirma că făcuse câteva calcule savante şi că arabii nu vor menţine multă vreme embargoul, pentru că îi costa prea mult. Interogase bănci, organisme financiare internaţionale şi toţi îi dăduseră acelaşi răspuns. „Este un bluf”. Sunt prea lacomi ca să nu-şi mai sape mina de aur. Şi au nevoie cu adevărat de bani. Colton făcuse socoteala cumpărărilor de arme. Prevedea că embargoul nu va dura mai mult de două luni. Trebuia deci ca America să ridice capul şi să ţină piept.

A doua parte a articolului său era un atac în regulă împotriva companiilor petroliere. Sprijinit pe cifre, el le acuza că pentru a face economii păstraseră stocuri sub limitele de siguranţă. El incrimina, în bloc, companiile distribuitoare de gaz natural că provocaseră penuria în mod voit, din cauza preţului prea scăzut fixat de guvernul federal. Întărind astfel consecinţele embargoului, provocând sute de falimente, zeci de mii de şomeri.

Mai pretindea că proprietarii companiilor petroliere câştigau de pe urma embargoului. Făcuse chiar el o anchetă şi descoperise lucruri ciudate la o anumită companie, *Meguoil*, care furniza petrol oraşului Los Angeles. De la începutul embargoului, *Meguoil* livra petrolul la preţuri care se eşalonau de la 19 la 24 dolari barilul. Or, el descoperise că petrolul provenea din Orientul Mijlociu.

Încercase să se întâlnească cu preşedintele companiei, domnul Richard Crosby, pentru a-i cere explicaţii. În van. Dar ancheta lui continua…

Malko lăsă ziarul jos.

Din nou Richard Crosby.

Citi articolul de trei ori. Cu impresia foarte clară că Ed Colton ştia mai multe decât putuse scrie. De ce Richard Crosby putea obţine petrol? Umbra Patriciei Highsmith trecu prin faţa ochilor lui Malko. Cu trupul sfâşiat de minirachete, sângele, ochii morţi.

Se întoarse spre Chris Jones.

— Chris, nu mai plecăm la Houston.

Gorila fu cât pe ce să-i arunce în Potomac.

— De ce?

— Mergem la Los Angeles, spuse Malko.

O a pitolul V

Richard Crosby, rezemat de una din coloanele albe care susţineau porticul luxoasei sale locuinţe, cu braţul stâng în jurul umerilor soţiei sale, Martha, îl privea pe Jlm, unul din servitorii negri, umplând cu o canistră rezervorul Cadillac-ului ultimului invitat. Cu toţii avuseseră dreptul la această favoare. Unii veniseră de departe pentru a participa la cina sa cu luminări, dată cu ocazia aniversării Marthel Crosby şi, de la începutul embargoului, cu şapte săptămâni mal devreme, cea mai mare parte a benzinăriilor erau închise noaptea. Sau nu mai deschideau deloc... Richard Crosby, care la Pasadena poseda de-a lungul lui *Houston Ship Channel* o rafinărie cu o capacitate de 135 mii barili pe zi, nu era atins de aceste lucruri. Cisterna Instalată în spatele serei sale avea o capacitate de patru mii galoane. Suficient pentru ca cele două Mercedesurl, Cadillac-ul Marthel şi jumătatea de duzină de maşini aparţinând staffului, să nu ducă lipsă de benzină.

Cu rezervorul plin, proprietarul Cadillac-ului adresă un semn bucuros gazdelor sale, apucă volanul şi ieşi din curte. Stopurile lui roşii se îndepărtară pe River Oaks Boulevard, artera cea mai şic a cartierului rezidenţial din Houston. Marea clădire albă în stil colonial a lui Richard Crosby, construită în urmă cu cincizeci de ani pentru suma, fabuloasă pe atunci, de două milioane de dolari, era una din bijuteriile ei. Parterul nu era decât o lungă înşiruire de saloane, fumoare, sufragerii, dând spre o imensă peluză.

Fiecare din cele opt camere de la primul etaj, la care se ajungea pe o monumentală scară de marmură, era o capodoperă de decoraţiune.

Piscina alăturată peluzei era suficient de mare pentru navigaţia cu pânze…

Acest lux nu era depăşit decât de al unei alte locuinţe din cartier, cea a lui Andrew Haywood, tatăl fermecătoarei Martha Crosby. Averea lui data din secolul trecut. Cei din familia

Haywood ştiuseră să se găsească acolo în momentul atribuirii primelor concesiuni petroliere. De atunci, descendenţii se mulţumiseră să gireze averea colosală şi să profite de ea. Pentru cei 21 ani ai ei, Martha primise principala staţie locală de televiziune… Fiică unică, tatăl ei nu ştia ce să facă pentru a o răsfăţa. Asta avusese o influenţă nefastă asupra caracterului tinerei femei.

Cum Richard Crosby o trase ceva mai mult spre el, gestul lui făcu să cadă unul din cerceii de smaragd. Din fericire, el ateriză pe trena rochiei ei albe.

— *Shit*!

De regulă, ea nu înjura niciodată, vorbea cu o voce blândă, aproape imperceptibilă. Richard Crosby se grăbi să ridice smaragdul. Martha i-o luase înainte. îl desfăcu pe celălalt, îi luă pe amândoi în căuşul palmei şi îi contemplă, extaziată.

Darul de ziua ei. Din partea tatălui, desigur. Harry Winston îi tăiase în mod special pentru ea, în formă de picătură. Cele mai geloase dintre prietenele Marthei le evaluaseră, la lumina lumânărilor cinei, la o jumătate de milion de dolari.

Pe durata întregii cine, Martha nu încetase să vorbească de tatăl ei, marele Andrew Haywood. De eleganţa, de succesele lui feminine. Mama ei murise de cancer cu şase ani în urmă şi, de atunci, Martha Crosby nu mai suporta să calce într-un spital.

Martha traversă peronul şi reintră în hol, se opri în faţa marii oglinzi care acoperea în întregime unul din pereţi, scrutând micile riduri imperceptibile din jurul

ochilor şi gurii, ridicându-şi o şuviţă care scăpase din coafura-i impecabilă. Era întotdeauna foarte bine coafată şi avea o grijă deosebită pentru tenul ei.

Richard Crosby se întoarse, la rândul lui, şi se opri în spatele ei, forţându-se să uite resentimentul pentru această cină stricată, în timpul căreia ea nu se ocupase deloc de el.

— În seara asta eşti superbă, spuse el. La 40 de ani vei fi şi mai frumoasă.

Martha catadicsi să schiţeze un zâmbet uşor şi genele-i bătură repede.

— *Praise the Lord*! Trebuie să mă duc la culcare. Dimineaţă călăresc foarte devreme.

De trei ori pe săptămână, ea îşi impunea două ore de călărie la River Oaks Polo Club.

Se întoarse rapid, îl sărută uşor şi se îndreptă către marea scară de marmură cu două volute. Richard şovăi. Îngheţat, paralizat, avu presentimentul că, dacă ar ajunge-o din urmă şi ar lua-o în braţe, toate astea s-ar putea termina nu chiar aşa de rău… Cu toate că ea nu băuse decât Vittel şi un pic de Corton-Charlemagne 1947. Când era sobră, Martha nu se lăsa pradă unei senzualităţi exagerate. Mintea îi comanda în mare măsură trupului. Puţin câte puţin, ea îşi clădise un fel de indiferenţă, impregnată de dispreţ faţă de soţul ei, care-i tăia orice impuls sexual.

La începutul căsătoriei lor, forţa, dinamismul, brutalitatea lui Richard o seduseseră. Apoi începuse să-l compare cu tatăl ei…

Cuprins de un brusc impuls, Richard Crosby făcu câţiva paşi rapizi în direcţia soţiei lui şi o ajunse în clipa în care voia să urce scara.

— Martha!

Ea se întoarse, cu o expresie de surpriză, datorată intonaţiei vocii lui.

— Da?

El se apropie, îi petrecu un braţ în jurul taliei şi, fără vorbe, încercă să o îmbrăţişeze. Ea îşi întoarse capul şi se

desprinse, cu o bruscă sclipire de mânie în ochii albaştri.

— Ce te-a apucat? întrebă ea sec. Ţi-am spus că mă duc la culcare.

— În seara asta e aniversarea ta, spuse el cu blândeţe, controlându-se, am ceva pentru tine…

Scoase cutiuţa pe care o ţinuse în buzunar toată seara şi i-o întinse, dar ea nu o luă.

— E puţin cam târziu, spuse ea.

Îşi ţinea încă cerceii în mâna dreaptă.

— Ieri eram în Venezuela, ştii bine, pledă Crosby, m-am întors prea târziu pentru a-ţi mai cumpăra ceva înainte de după-[4]

amiaza aceasta. Călătoria la Caracas era importantă…

Martha Crosby ridică din umeri, fatalistă.

— Nu e grav, *darling*. *Daddy* s-a gândit la mine.

Brusc, furia mătură toate celelalte sentimente ale lui Richard Crosby. Palid, îi strigă în faţă:

— *Daddy*! *Daddy*! Evident, altceva n-are de făcut. Blestematul tău tată s-a născut cu o afurisită de linguriţă de aur în gura-i blestemată! Singura grijă pe care a avut-o vreodată, a fost să semneze blestematele de hârtii ale blestematei lui moşteniri!

Se opri, cu o durere ascuţită în piept. Cu buzele strânse, palidă, Martha Crosby se repezi pe scări, fără o privire spre Richard Crosby, care nici măcar nu încercă să o urmeze. Auzi trântindu-se uşa camerei şi cheia răsucindu-se în broască. Furia i se stinse brusc. îi venea să plângă.

— *Shit*, mormăi el. Porcărie de viaţă.

Martha şi Richard mai făceau uneori dragoste. În grabă. Întorcându-se de la vreo serată unde băuseră amândoi prea mult. Martha, după un anumit grad de Impregnare alcoolică, se încălzea din punct de vedere sexual. Soţul ei era atunci tot aşa de bun ca oricare altul. Dar nu mai vorbeau făcând dragoste… Richard Crosby se simţea mereu inhibat de dispreţul pe care-l simţea

4 Mulţumeşte-i Iul Dumnezeu.

nevastă-sa… Nu o chestionase niciodată cu privire la viaţa ei sexuală extraconjugală, iar ea nu-i povestise niciodată nimic. El simţea şi ghicea anumite lucruri, care îl făceau să sufere, pentru că încă o mai iubea. Dar între ei exista fantoma socrului.

Cerceii nu erau decât ultimul lui semn de atenţie. Pe parcursul întregii cine – perfecte – Richard Crosby strânsese cu furie în fundul buzunarului diamantul pe care-l cumpărase pentru aniversarea Marthei. Desigur, nu mai îndrăznise să i-l ofere după cercei. Încă o dată, socrul său îl strivise. Involuntar, bineînţeles. Era mai subţire decât fusese Richard Crosby vreodată, vorbea cu o distincţie care îl făcea să fie luat drept supravieţuitor de pe *Mayflowerşi*, mai ales, îşi domina ginerele de la înălţimea colosalei sale averi…

Richard Crosby, fiu de garajist, debutase în viaţă în 1950 cu opt sute de dolari, din care cinci sute cincisprezece împrumutaţi. Într-un sfert de secol el construise o avere de mai multe sute de milioane de dolari, în gaz natural şi petrol. îşi păstrase primul camion cisternă cu care efectuase livrările de gaz lichefiat el însuşi, la începuturi. Acum poseda trei rafinării şi o reţea de distribuire a gazului natural. În ciuda acestui fantastic succes, averea lui n-o atingea pe a socrului său decât până la gleznă. Iar din începuturile sale dificile rămăsese cu anumite blocaje psihologice. Ca acela de a-i face cadouri somptuoase nevestei sale. Pa toată durata cinei fusese beat de furie gândindu-se că s-ar) fi putot duce şi el la Winston. Dispunea de mijloacele necesare. Abătut, deprimat, îşi îndepărtă nodul smochingului şi îl aruncă pe marmura holului. Luminările încă mai ardeau în sufragerie.

Richard le stinse, ieşi, traversă grădina şi pătrunse în pivniţa sa, o construcţie ridicată după planurile sale, răcită în mod constant la temperatura de 60°F (cea.15°C). Răcoarea îl calmă brusc. Alese dintr-o lădiţă o sticlă de *Cheval Blanc* 1945. O deschise, se instală pe canapea şi umplu pe jumătate un pahar balon. În afară de şirurile de lădiţe cu sticle, pivniţa conţinea o masă unde puteau cina

opt persoane şi un colţ de odihnă cu o instalaţie stereo, o canapea, o masă joasă şi fotolii.

Sutele de sticle aliniate în lâdiţele lor îl îmbărbătară puţin pe Richard Crosby. Vinul era pasiunea lui. Avea zece mii de lădiţe cu cele mai bune vinuri franţuzeşti pe care le alesese chiar el. Pivniţa aceasta nu conţinea decât o mică parte.

Marea lui plăcere, înaintea unei mese, era să aleagă singur vinurile. Se gândi dintr-odată la Martha care se dezbrăca şi o bruscă căldură îi năpădi stomacul. Înghiţi dintr-o sorbitură paharul de *Cheval Blanc* pentru a şterge senzaţia, puse mâna pe telefonul de lângă el, compuse un număr, dar îl puse din nou jos chiar înainte ca soneria să se declanşeze. Nu avea chef să conducă douăzeci de minute ca să o întâlnească pe Cynthia, una dintre cele care erau întotdeauna gata să-l întâmpine.

Amărăciunea era încă prea puternică. Începu să se gândească din nou la Martha. Trebuie să fi terminat cu demachiatul... Richard Crosby îşi turnă un al doilea pahar de vin. îşi privi ceasul, văzu că era deja ora 11 şi aprinse televizorul, pentru ştiri. Speakerul vorbea pe un fundal de grafice despre problema numărul 1: Embargoul. Cel de la *Federal Energy Office* publicaseră, cu trei ore mai devreme, un comunicat care recunoştea că prima fază a planului de restricţii, pus în aplicare la 1 februarie, nu era suficientă. Restricţiile de 10% pentru consumatorii industriali şi particulari, 20% pentru consumatorii comerciali şi reducerea cu 15% a alocaţiilor de benzină trebuiau să fie mărite. Pentagonul mai anunţa că inspectorii urmau să parcurgă toate cazărmile Statelor Unite pentru a se asigura că temperatura în localurile militare nu depăşeau 18° C.

— *Bullshit*!

Richard Crosby închise televizorul. Scârbit. De câtăva vreme ţara lui îl dezgusta. Americanii deveniseră nişte prostănaci. În timpul zilei văzuse nişte afişe lipite pe maşini: „Avem nevoie de benzină, nu de evrei”, auzise reflecţiile politicienilor care presau guvernul să cedeze

arabilor. Aceasta îl zguduise profund pe Richard Crosby. Nu se mai simţea un cetăţean al acestei Americi, gata doar să-şi abandoneze aliaţii, să-i renege şi să cedeze şantajului.

Richard Crosby puse cu grijă dopul sticlei de *Cheval Blanc*, stinse lumina şi ieşi din pivniţă. Deprimat: nevastă-sa nu-l mai stima; el nu-şi mai respecta ţara.

Rămânea doar businessul.

Se întoarse în casa mare şi tăcută, se duse în biroul său şi deschise una din genţile diplomat puse pe jos. Conţinea un radio-telefon, TEL-COM 150 A, care-i permitea să vorbească cu oricare punct al lumii, Richard anclanşă emiţătorul.

— Alo, aici Houston Mobile, aici Houston Mobile.

Operatoarea răspunse Imediat. Richard Crosby ceru numărul unei nave aflate pe mare, *Nambuta*. Un petrolier arborând pavilion panamez. Soneria răsună câteva zeci de secunde mal târziu. La capătul firului îl avea pe comandantul petrolierului. Conversaţia fu foarte scurtă, deranjată de paraziţi. Da, petrolierul, închiriat de *Meguoil*, una din companiile controlate de Richard Crosby, încărcase în ajun 185 mii tone petrol brut din Kuweit. Fără dificultate. Destinaţia lui teoretică era portul Palermo, în Sicilia. îşi va descărca petrolul brut pentru a reîncărca o cantitate echivalentă, Iar apoi se va îndrepta spre Houston pentru a livra rafinăriei *Meguoil*. Liniştit, Richard Crosby puse jos receptorul. Nafud Jidda îşi ţinuse promisiunea cu scrupulozitate. De la începutul embargoului petrolier, vasele închiriate de *Meguoil* luaseră aproape şapte milioane de barili de petrol brut din Kuweit. Singura companie americană care o făcea. Desigur, petrolierele arborau diferite pavilioane, iar kuweitienii nu îşi făceau probleme.

Richard Crosby îşi consultă ceasul. La Los Angeles nu era decât ora 9. Luă din agendă numărul personal al şefului Departamentului *Water and Power* al capitalei Californiei de Sud, Wllliam Copper. Acesta trebuie să fi aşteptat lângă telefon, căci răspunse Imediat.

— Bill Copper la aparat.

— Crosby, spuse Richard Crosby.

— Oh, bună ziua, Dick, spuse celălalt cu o voce brusc călduroasă. Mă bucur că te aud…

Richard Crosby râse plin de satisfacţie.

— OK, Bill. Vrei veştile cele bune sau pe cele rele?

William Copper înjură:

— Sunt în rahat. Ştii ce-au făcut gunoaiele alea de la Pentagon? Mă descurcasem să cumpăr petrol brut din Indonezia. 283 de mii de barili, care navigau frumuşel peste Pacific. Proştii ăia din Washington au fluturat acel *Defense Production Act* şi mi-au rechiziţionat petrolierul! La ora actuală e în curs de descărcare pe Insula Guam pentru împuţitele lor de Instalaţii militare. Şi era vorba de un petrol fără sulf. Lor puţin le pasă acolo, ar putea arde orice, la ei nu există capriciile ecologiştllor… în vremea asta, eu înnebunesc aici pentru a-i împiedica pe oameni să-şi încălzească piscinele. În plus, tipul de la *Powerine Oii* din Santa Fé Springs, e nebun de furie. Într-o săptămână nu va mai avea ce rafina.

— E-n regulă, spuse Richard Crosby. Voi putea să vă ajut. Vă pot livra 185 de mii de tone, foarte repede. Săptămâna viitoare…

— Fantastic! spuse William Copper. Dar…

— Ascultaţi, spuse Crosby, de câţi barili pe zi aveţi nevoie în L.A?[5]

— În vremuri normale, de 78 de mii. Pentru moment n-am mai mult de 37 de mii pentru furnizorii obişnuiţi. La mai puţin de 55 de mii închid oraşul şi plec…

— OK, spuse Richard Crosby. O să vă fac o ofertă pe care nu o puteţi refuza. Vă garantez cei 55 de mii de barili atât cât va dura embargoul.

— Drace! Eşti Dumnezeu, spuse Copper cu căldură. Dacă vrei, vin să te perii în fiecare dimineaţă.

Richard Crosby râse plin de veselie. Ecoul făcu să vibreze receptorul la o mie şase sute de mile distanţă.

— Pe partea asta am tot ce-mi trebuie, Bill. Mulţumesc. Acum, lasă-mă să-ţi dau vestea cea proastă.

5 Los Angeles.

Petrolul nostru o să vă coste 23 de dolari barilul.

La celălalt capăt al firului se instală o liniște prelungită. William Copper calcula, iar calculele lui nu erau amuzante.

— Douăzeci şi trei de dolari, gemu el. Drace, ăsta-i aur lichid… Nu se poate.

— Bill, spuse Richard Crosby cu răceală, dacă ai un alt furnizor, nu vreau să te forţez.

— Nu, nu, n-am spus asta! protestă William Copper. Tocmai mă întrebam cum voi face să se aprobe. Nu suntem o asociaţie filantropică, ştii… va fi necesară o întâlnire a Consiliului de Administraţie.

Richard Crosby râse.

— Există o şmecherie foarte simplă. Vă creşteţi preţurile. Oamenii vor plăti sau vor clănţăni din dinţi.

— Am scumpit deja totul cu 15%, acum trei săptămâni.

— Mai trântiţi 10%.

— Bun, cred că vom fi obligaţi să o facem, suspină William Copper.

Richard Crosby îşi aprinse o ţigară. Acum se simţea mai bine. Nodul care îi bloca stomacul se dizolvase. Martha probabil că dormea. Nu va face dragoste cu ea în seara aceasta. Dar curând ea îl va privi din nou cu admiraţie.

— Bill, spuse el, voi încerca să vă protejez. Nu se ştie cât va dura embargoul acesta blestemat. Dacă vrei, fac un contract de şase luni.

— La 23 de dolari.

— La 24. Fără clauză de reziliere. Faceţi o afacere pe cinste.

Richard Crosby râse fericit.

— Bill, am motive să nu las baltă Los Angeles-ul. În afară de tine.

— Ce motiv? întrebă celălalt, surprins.

— Dacă mă întâlneşti pe stradă, nu mă vei mai întreba… Ascultă. În loc să-mi telefonezi, vino să mă vezi la *Century Plaza Hotel*. Pe la 6. Dacă întârzii, mă aştepţi…

OK.

Puse telefonul jos, cu un zâmbet fericit. Apoi imediat chemă din nou operatoarea.

— Houston Mobile. Daţi-mi 2136568798 Station caii.

Aşteptă, fluierând. O voce de femeie spuse „alo”.

— Iubito, eu sunt.

— Unde eşti? întrebă ea cu o voce languroasă.

— La Houston, răspunse Richard Crosby. Dar fă-te frumoasă pentru mâine. Vin să te iau pe la 8 şi mergem să cinăm la *Saint-Germain*.

— *Terrific*! spuse Joan. Cât timp rămâi?

— Până la 6 dimineaţa, spuse Richard Crosby. Poimâine am o întâlnire aici.

— Dar o să fii frânt!

— O să dorm în avion. Pe mâine, *Iove*. Fii cuminte.

Închise telefonul şi încuie geanta telefon. Pentru trei mii de dolari era o jucărie destul de amuzantă.

Era bucuros. Avionul său personal, un *Sabreliner*, făcea trei ore până la Los Angeles. La fel de repede ca un jet comercial. Aparatul putea lua şase persoane în afara piloţilor. Când era singur, Richard Crosby umfla o saltea pneumatică pe care o punea jos, între scaune, şi se culca pe ea.

Se duse până în sufragerie şi îşi turnă un pahar de *Corton-Charlemagne*. *Casa* era întru totul tăcută. Cei trei copii ai săi, Lee, Tricia şi John, erau la universitate, nu mai rămăseseră decât Martha şi el.

Vorbea în grabă, însă speakerul traducea cuvintele pe măsură ce erau rostite.

— Guvernul Statelor Unite acordând satisfacţie într-o manieră concretă ţărilor arabe, embargoul…

Speakerul rotund la faţă şi mustăcios, părea să aibă dificultăţi în articularea cuvintelor. Cele patru canale naţionale de televiziune preluau în aceeaşi secundă cuvintele rostite. Dar asta nu-l trezi pe Malko.

Capitolul VI

Barbara Stans, secretara lui Ed Colton, o fată înaltă cu trup rotunjor şi cu nas ascuţit, a cărei privire vioaie era

ascunsă de ochelari, încruntă din sprâncene.

— Ce faceţi, domnule Colton?

Ed Colton îşi ridică privirea spre ea cu un zâmbet straniu, absent.

— Nimic, Barb, încerc să scot pata asta.

Îşi freca energic cracul pantalonului gri, după ce îşi împinsese fotoliul în spate, până la peretele de sticlă care cobora până jos. Barbara Stans simţi ceva ciudat. Cu tonul pe care îl foloseşti ca să păcăleşti un copil, spuse cu blândeţe:

— Dar, domnule Colton, nu e nicio pată.

Pantalonul gri era absolut imaculat. Ed Colton arătă cu degetul spre un punct de la jumătatea coapsei sale.

— Dar asta?

Barbara nu vedea nimic. Insistenţa şefului ei îi făcu frică, încă de dimineaţă, Ed Colton fusese ciudat, mormăind pentru sine lucruri de neînţeles, râzând singur sau, dimpotrivă, cuprins de bruşte accese de tristeţe. Când intrase ea, cu o oră mai înainte, în marele birou prin ale cărui ferestre se zărea întreg Los Angelesul, îl găsise în picioare lângă una din ferestre, privind fix cerul, cu radioul deschis, din care se auzea o muzică blândă. Se întorsese spre ea şi întrebase:

— Barb, nu vi se pare că muzica asta are nişte culori splendide?

Ea crezuse că era vorba de un lapsus şi nu insistase.

Ed Colton încetă să-şi mai perie pata invizibilă şi îşi reluă poziţia din spatele biroului.

— Aţi terminat raportul „Water and Power”? întrebă el.

Barbara Stans se opri, uluită.

— Dar, domnule Colton, mi l-aţi dat acum cinci minute… Sunt peste patruzeci de pagini.

Ed Colton dădu din cap ca şi când nu ar fi crezut-o. Apoi îşi prinse capul în mâini. Barbara Stans se apropie imediat. îşi adora patronul.

— Domnule Colton, sunteţi obosit. Vreţi să chem un doctor?

El dădu din cap.

— Nu, e-n regulă, am lucrat prea mult, asta-i tot. Daţi-mi un pic de cafea…

— Ea douăzecea, protestă Barbara. E rea pentru inimă.

— Pentru inima mea e bună, spuse Ed Colton.

Ea ieşi din birou, închizând uşa. Imediat, auzi zgomot în birou şi uşa se deschise brusc. Ed Colton era speriat, dar se calmă brusc şi schiţă un zâmbet:

— Oh! am crezut că m-aţi încuiat!

— Să vă încui! Domnule Colton!

— Bine, bine, e-n regulă, daţi-mi o cafea, spuse Colton. Rămase în birou, lăsând uşa deschisă. Barbara se duse să ia cafetiera din locul ei obişnuit şi turnă într-o ceaşcă pe care o pusese pe birou. Ed Colton îşi puse două linguriţe de zahăr şi împinse zaharniţa. Barbara îl observa. Avea pupilele dilatate, ca şi cum ar fi fost drogat. îşi aprinse o ţigară, a douăzecea. De jos se înălţa zgomotul de pe Sunset Boulevard. Biroul acesta de la al zecelea etaj, 9.000 Sunset, era mândria lui Ed Colton. Barbara lucra cu el de la început, de când reuşise să-şi organizeze asociaţia lui de apărare a consumatorilor, în micul birou de pe Robertson Boulevard.

Nu-I văzuse niciodată aşa, neliniştit, ciudat, nervos.

Ed Colton se plesni peste frunte.

— Apropo, aţi încercat să daţi de Richard Crosby?

— Încerc din cinci în cinci minute, domnule Coiton, suspină Barbara. Secretara lui îmi spune că este în călătorie de afaceri şi că nu ştie unde să dea de el.

Ed Colton păru dintr-odată teribil de abătut. Dădu din cap cu tristeţe şi murmură:

— Nu voi reuşi niciodată.

Barbarei i se făcu milă, atât părea de profundă disperarea lui. Se apropie de el:

— Domnule Colton, ce se întâmplă?

— Nimic, spuse el, vreau să fiu singur. Plecaţi, nu mai am nevoie de dumneavoastră. Sunt deja câteva ore de când staţi aici şi mă faceţi să-mi pierd vremea.

— Dar e numai ora patru, protestă Barbara.

— E mai mult de patru, i-o tăie Ed Cotton. Plecaţi şi nu mă mai încuiaţi.

Era din nou nervos. Barbara nu vru să insiste. îşi luă geanta, îşi aranjă lucrurile şi faimosul raport. Când se întoarse spre a-şi lua rămas bun, îl zări pe avocat în picioare în mijlocul biroului său, frecând cu îndârjire pata care nu exista.

De îndată ce ajunse jos, se duse într-una din cabinele telefonice din hol şi îl sună pe doctorul Grinsberg, psihiatru, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ed Coiton. Era în consultaţie, iar secretara lui refuză să-l deranjeze. Barbara îi ceru să-l sune pe Ed Coiton de îndată ce va fi liber. Extrem de neliniştită, se duse să-şi ia maşina.

Malko privi tabelul afişat în holul de la 9.000 Sunset. Erau sute de locatari. Găsi numele lui Ed Coiton la etajul zece, apartamentul 1067. Paznicul din ghereta lui de sticlă îi aruncă o privire indiferentă, la fel şi lui Chris Jones. Ascensorul ultrarapid îi duse câteva secunde mai târziu la etajul zece. Apartamentul 1067 era la capătul culoarului din estul clădirii. Malko ciocăni şi încercă să intre. În zadar. Era încuiat din interior. îşi privi ceasul Seiko. Arăta ora patru şi jumătate…

— Trebuie să fi plecat, spuse el. Să coborâm.

Erau parcaţi pe Sunset, aşa că trecură din nou prin hol. Trecând prin faţa portarului, Malko îl întrebă la ce oră sosea Ed Coiton dimineaţa. Celălalt încruntă din sprâncene.

— Trebuie să fie încă aici. Nu pleacă niciodată înainte de şase şi jumătate. Aşteptaţi, o să verific la garaj.

Ridică telefonul intern, purtă o scurtă discuţie şi închise.

— Maşina lui este aici, anunţă el pe un ton definitiv. Uneori, dacă sună telefonul, nu aude. Urcaţi din nou.

Luară din nou ascensorul şi începură să ciocănească iarăşi în uşă, de data asta mai energic. O femeie cu ochelari ieşi din biroul vecin, furioasă şi neliniştită.

— Ce se întâmplă?

Malko îi spuse. Ea dădu din umeri şi plecă. Nu era treaba ei. Chris Jones îşi lipise urechea de uşă şi se ridică, cu o lucire de nelinişte în ochii săi de culoarea oţelului. Mâna îi ţâşni, plonjă sub vestă şi ieşi înarmată cu colţul lui Python, care constituia prima lui forţă de convingere. În spatele lui izbucni un ţipăt. Se întoarse într-o fracţiune de secundă, pentru a se trezi nas în nas cu femeia cu ochelari, terorizată; ea strigă către interiorul biroului ei:

— Poliţia… Johanna, cheamă poliţia!

Chris Jones înaintă, cu pistolul aplecat, cât se putea de liniştitor, ceea ce nu prea era cazul.

— Nu merită osteneala, spuse el. Poliţia sunt eu, doamnă.

Îi puse sub nas legitimaţia sa de „Secret Service" pe care ea o inspectă ca şi cum ar fi fost o bancnotă de o sută de dolari. Neconvinsă. Exasperat, Chris îi spuse lui Malko:

— Ascultaţi ce se petrece dincolo de uşa asta.

Malko îşi lipi la rândul lui urechea de batantul uşii. Imediat percepu gemete slabe, ca de animal prins în capcană. Ele continuau într-un ritm regulat, fără să crească sau să scadă în intensitate.

— E cineva?

Nicio reacţie. Strigătele continuau ca şi cum persoana sau animalul captiv nu auzeau. Malko se întoarse către vecina lui, încă împietrită:

— N-aţi auzit nimic suspect astăzi?

Ea dădu din cap.

— Nu, de ce?

— Aici se petrece ceva ciudat, spuse Chris. Pot să mă folosesc de telefonul dumneavoastră?

Intră şi chemă omul de legătură local al CIA. îşi comunică codul şi ceru să fie trimişi imediat spre 9.000 Sunset şeriful şi o ambulanţă.

— Uşa aceasta trebuie deschisă imediat, spuse Malko, în interior se petrece o dramă…

Chris Jones răsuci clanţa. Uşa era zăvorâtă. Încercă lovind cu umărul. În zadar. Încetul cu încetul – atraşi de zgomot – toate birourile se goleau în coridor. Vreo

cincisprezece persoane observau scena de la o distanţă respectuoasă. Malko privi în jur, zări o secure într-o nişă de incendiu, o desprinse şi i-o duse lui Chris Jones. „Gorila” o apucă, se trase înapoi şi, din toate puterile, dădu o lovitură de-a curmezişul batantului.

Lemnul crăpă, plesni, şi securea dispăru până la jumătatea cozii. Chris se chinui din greu să o recupereze. Din trei sau patru lovituri, reuşi să creeze o deschizătură suficientă ca să poţi băga mâna. Reuşi astfel să deschidă din interior clanţa, deschise uşa şi se trase înapoi.

Cu Pythonul în mână, se năpusti înăuntru, urmat de Malko.

Micul birou de la intrare era gol, la fel ca şi cel din dreapta. Gemetele continuau, venind dinspre marele birou, a cărui uşă era deschisă. Un fum des şi un miros de tutun ieşeau din el. Cele mai multe perdele erau trase, iar încăperea era în penumbră. Chris Jones avu un acces de tuse. Atmosfera era irespirabilă, aerul condiţionat oprit, toate ferestrele închise. Uimit, Malko parcurse din priviri marele birou în formă de L. Înaintă puţin şi avu un şoc: în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, acolo unde oglinzile groase întâlneau peretele, cu genunchii la bărbie, încovrigat ca o fiară hăituită, pe jos, stătea un bărbat. Pupilele lui mult dilatate îl fixau pe Malko asemenea celor ale unei păsări de noapte surprinse în somn. Nu era legat, dar părea paralizat. Scoase un sunet care aminti ceea ce auziseră de dincolo de uşă.

După fotografii, Malko îl recunoscu pe Ed Colton.

Părea să fi îmbătrânit cu zece ani; transpiraţia îi lipea şuviţele de păr de frunte, cămaşa îi era deschisă la piept, iar inima bătea atât de tare încât Malko îi percepu bătăile.

Încet, el strigă:

— Domnul Colton?

Avocatul nu avu absolut nicio reacţie.

În spatele lui Malko, cu pistolul în mână, Chris Jones privea scena stupefiat şi el.

— E beat sau ce are? întrebă el încet.

Universul „Gorilei” era simplu. Doar alcoolul putea

produce un asemenea efect asupra unui om. Malko dădu din cap.

— Nu cred.

Nu se vedea nicio sticlă. Doar o ceaşcă de cafea goală, pe birou. Chris Jones tuşi din nou.

— Trebuie deschis ceva!

Punându-şi pistolul în toc, Chris Jones înaintă către peretele de oglinzi, descuie un panou şi îl făcu să culiseze în sus. O pală de aer curat pătrunse în birou. Bărbatul apatic scoase un strigăt de teroare şi începu să fixeze deschizătura cu o expresie de panică incredibilă. Malko îi văzu muşchii încor, du-i-se, strângându-se ca la o fiară. Strigă:

— Atenţie!

Era prea târziu.

Cu o detentă ireală, Ed Colton se ridicase şi se aruncase în direcţia deschizăturii, ca o muscă ce încearcă să scape din borcanul de dulceaţă. Se auzi un zgomot înfundat, un zgomot de sticlă spartă, un urlet şi trupul lui Ed Colton basculă în exterior, rămânând în echilibru pe burtă, aproape la înălţimea mochetei. Ratase panoul deschis aruncându-se cu capul înainte asupra celui de jos, care era fixat.

Malko şi Chris Jones se năpustiră spre corpul în echilibru, în aceeaşi clipă o violentă rafală de vânt pătrunse prin panoul deschis, împingând draperia spre interiorul camerei. Malko, care ajunsese primul, se simţi apucat de ţesătură ca de tentaculele unei caracatiţe. Orbit, încercă în zadar să se desfacă. La fiecare mişcare a sa, vântul încerca să-l înfăşoare încă şi mai bine în draperie. îl auzi pe Chris Jones înjurând, trase de material cu amândouă mâinile, încercând să-şi croiască un drum, se ciocni de peretele vitrat şi în cele din urmă scăpă, într-o fracţiune de secundă îl zări pe Chris Jones, fără pălărie, pe burtă, cu trupul jumătate afară din clădire, cramponat de piciorul stâng al lui Ed Colton.

O baltă mare de sânge păta mocheta gri deschis. Aruncându-se în sticlă, Colton se tăiase grav. Acum

spânzura cu capul în jos, în lungul clădirii, lăsând să-i scape ţipete slabe.

Malko plonjă să-i ajute pe Chris Jones, apucându-l de picioare ca să nu fie antrenat în gol. Un bărbat mai puţin robust decât Chris Jones s-ar fi zdrobit deja jos. Malko îşi simţi muşchii întăriţi ca nişte odgoane de oţel. Dar nu putea câştiga un milimetru…

În spatele lor, de pe coridor, se auzi un vacarm de strigăte şi chemări. Chris Jones lăsă să-i scape o exclamaţie înăbuşită. Malko avu impresia că trupul îi fusese scuturat de o descărcare electrică.

Un strigăt îngrozitor se auzi din exterior. Chris Jones se rostogoli pe spate, cu mâinile crispate pe un pantof mare. De pe Sunset Boulevard, Malko auzi înălţându-se o rumoare neliniştită, maşini frânară brusc. Apoi, linişte. Ed Colton se zdrobise cu zece etaje mai jos… Nu avură răgazul să-şi pună întrebări. O jumătate de duzină de poliţişti în uniformă îi ridicară cu brutalitate şi îi puseră cu mâinile pe zid ca să-i percheziţioneze. Cum Malko nu reacţionă destul de repede, încasă o lovitură de baston în ceafă care îl ameţi pe jumătate, îl auzi pe Chris Jones care zbiera:

— Fir-ar să fie, dar uitaţi-vă în portofelul meu!

În spatele lor izbucni un strigăt:

— Ei sunt, îi recunosc pe ticăloşi!

Paznicul de la parter, roşu la faţă, îi arăta cu un deget acuzator. Întreg imobilul era în fierbere. Jos, pe Sunset, sirena unei ambulanţe se apropie în viteză. Desigur, prea târziu pentru Ed Colton. Nicio fiinţă omenească nu putea rezista unei căderi pe ciment de la etajul zece.

Doctorul Grinsberg semăna cu un psihiatru de cinema. Cu toate astea, deşi locuia în Westwood, era un psihiatru autentic, cu o reputaţie excelentă. Cu părul cenuşiu bine pieptănat, cu pieptul bronzat, cu antebraţe musculoase, dădea impresia de sănătate… Chelnerul de la *Polo Lounge*, la *Beverly Hills Hotel*, îi dăduse lui Malko un separeu în care cei trei bărbaţi să poată discuta în linişte. Revenit de pe urma emoţiilor, Chris Jones privea cu uimire

hotelul *Beverly Hills*, aşteptându-se ca la fiecare colţ de coridor să dea peste Raquel Welch sau peste fantoma lui Marilyn Monroe.

Malko însă căuta altceva… Explicaţia morţii lui Ed Colton.

— Îl cunoşteam pe Ed de doisprezece ani, spuse doctorul Grinsberg. Navigam împreună la Oxnard, în toate weekendurile. Pot să vă asigur că nu exista un bărbat mai echilibrat ca el. L-am văzut şi în ultimul weekend. Mi-a vorbit de embargoul acesta asupra petrolului, era foarte surescitat, deoarece bănuia…

— Ce anume? întrebă Malko.

Psihiatrul ezită.

— E dificil de spus. Nu avea nicio dovadă. Dar după spusele lui, anumite interese americane s-au aliat cu arabii, fără ca el să ştie încă sub ce formă. Ancheta de-abia începea. Era dificil. Interesele aflate în joc sunt enorme…

Tăcu înspăimântat. Chris Jones nu scăpa din ochi o tânără blondă cu privirea pierdută, singură în separeul vecin, îmbrăcată într-un taior de şifon imprimat, purtat fără sutien, care lăsa să se ghicească destule. Ea sorbea un *Bloody-Mary*, cu privirea în gol. Întâlnind privirea Gorilei, zâmbise la întâmplare. La *Polo Lounge* nu ştiai niciodată cu cine aveai de-a face… Un tânăr hipi bărbos, cu o pereche de blue jeans vechi şi cârpiţi, putea fi un scenarist plătit cu trei sute de mii de dolari. Sau producătorul filmului *Jaws*… Sau, pur şi simplu, un tânăr hipi bărbos.

Când ea îşi încrucişă picioarele făcându-şi ciorapii să fâşâie, Chris, ruşinat de propriile-i gânduri, se împurpură şi bău o gură de J & B.

Malko plonjă în salata sa de crabi. Perplex. Doctorul Grinsberg era ultima lui şansă de a descoperi ceva. Interogase – cu titlu oficial – pe soţia lui Colton, mai multe persoane din anturajul său, fără ca să descopere ceva. Poliţia locală le comunicase rezultatul examenului coronerului. Fără mistere. Ed Colton murise în urma gravelor contuzii ocazionate de cădere. Tăieturile de pe burtă, deşi profunde, nu erau mortale.

Nu se va face autopsie. Nevasta lui Colton ceruse ca soţul ei să fie incinerat în dimineaţa următoare morţii sale, iar urna odihnea acum în cimitirul din Westwood.

— Cum explicaţi sinuciderea aceasta? întrebă Malko.

Psihiatrul dădu din cap.

— Nu pot da nicio explicaţie satisfăcătoare. Nu cred într-o depresiune nervoasă. Toată viaţa voi regreta că nu l-am sunat la timp. Dar secretara nu mi-a spus că era important. Simptomele pe care mi le-aţi descris mă fac să mă gândesc că Colton era sub influenţa unui halucinogen oarecare, precum

LSD-ul. Dar pot afirma, ca prieten şi ca medic, că nu s-a atins niciodată de droguri, nici chiar uşoare. Singurul lui doping era cafeaua. Bea cam o duzină pe zi. În plus, chiar dacă ar fi luat LSD, asta nu ar fi fost îndeajuns pentru a provoca tendinţe de sinucidere atât de puternice. Desigur, simptomele descrise de Barbara Stans sunt tulburătoare.

Malko îşi aminti de ceaşca de pe birou. Brusc se gândi la ceva.

— Doctore, i s-ar fi putut da un drog fără ca el să ştie?

L-am văzut cu câteva secunde înainte de moarte, vă asigur că nu era într-o stare normală…

— Vă cred, spuse medicul. Dar cine? Secretara afirmă că nu s-a întâlnit cu nimeni în orele dinaintea morţii… Un drog precum LSD-ul acţionează după douăzeci sau patruzeci de minute. E foarte dificil de ştiut care trebuie să fie doza pentru a obţine un anumit efect. Poate fi mortală. O sută de micrograme reprezintă o supradoză.

Malko continua să se gândească.

— LSD-ul nu provoacă depresiune?

Lângă ei, un bărbat slab, cu păr cărunt, se alăturase blondei. Chris Jones începu să fie din nou interesat de discuţie.

— După câte ştiu eu, nu, spuse medicul.

— LSD-ul se dizolvă? întrebă Malko. În cafea.

Grinsberg dădu din cap.

— Da. Este insipid şi inodor. Dozele sunt minuscule.

Malko schimbă o privire cu Chris Jones.

— Doctore, spuse el, dacă vă aduc un eşantion de zahăr, îl puteţi analiza şi să-mi spuneţi dacă conţine LSD?

Medicul zâmbi.

— Sigur. E foarte uşor.

Malko era deja în picioare.

— Îi puteţi ţine companie domnului Jones vreo douăzeci de minute? Mă întorc…

9.000 Sunset se găsea la mai puţin de o milă est.

— Zanarniţa? întrebă surprinsă Barbara Stans, secretara lui Colton. Trebuie să fie în acelaşi loc.

Avea încă ochii roşii. Chemată de poliţia la o jumătate de oră după moartea patronului ei, făcuse cunoştinţă cu Malko lângă cadavrul lui Ed Colton. Din fericire, antena locală a CIA intervenise, altfel Malko şi Chris Jones ar fi avut necazuri serioase. Fusese nevoie de telefoane convingătoare în numele securităţii naţionale pentru ca ziariştii de la *L.A. Times* să accepte să nu le pomenească prezenţa la locul sinuciderii. Nici motivul pentru care se aflau acolo.

Malko înaintă în birou. Geamul mat fusese înlocuit cu o placă, dar pe mochetă mai era încă o pată maro, mare.

Zaharniţa era pe birou.

O luă şi îşi dădu imediat seama după greutate că era goală. O deschise, din conştiinciozitate. Nu numai că era goală, ci şi curăţată. Suprafaţa metalului lucitor îi oglindea imaginea. Se întoarse către Barbara.

— Dumneata ai golit-o?

Secretara şovăi, privind zaharniţa cu atenţie, şi ochii aurii ai lui Malko.

— Nu mai ştiu, mărturisi ea. S-au petrecut atâtea…

— Şi ceaşca?

— Oh, am spălat-o, spuse ea. Probabil că tot atunci am golit şi zaharniţa. Dar nu-mi amintesc.

Malko mirosi zaharniţa. Fără niciun miros. O cântări gânditor.

— Pot să o împrumut?

Barbara Stans făcu ochii mari.

— Ce să faceţi cu ea?

— Să verific ceva!

Ea dădu din cap; din timpul anchetei, ştia că Malko lucra în colaborare cu o agenţie federală.

— Deocamdată nimic, spuse Malko. Explorez fiecare posibilitate.

Nu putea să-i vorbească despre ceea ce se întâmplase cu câteva zile în urmă la mii de kilometri de acolo, de o altă moarte brutală, la fel de inexplicabilă, în care se întâlneau aceleaşi nume, Nafud Jidda şi Richard Crosby.

— Luaţi-o, spuse ea, dar aduceţi-mi-o înapoi. Domnul Colton ţinea mult la ea. Era un cadou.

— Aveţi zahăr aici? întrebă Malko.

— Da, în debara.

— Îl iau şi pe el.

Ea se duse să-i aducă cutia de carton, puse zaharniţa într-o pungă de plastic. Malko întrebă:

— După moartea lui sau imediat înainte, nu a venit nimeni în biroul lui?

— Nu…

El plecă, cu o senzaţie neplăcută.

Polo Lounge era aproape gol. Doctorul Grinsberg luă pachetul şi promise să-i comunice telefonic rezultatul la un număr pe care i-l dădu Malko. Antena CIA din Los Angeles.

Medicul părea şocat de bănuielile lui Malko. Dădu din cap.

— Dacă Ed a fost asasinat, cine…

— Ed Colton nu a fost asasinat, spuse Malko, noi eram acolo atunci când s-a sinucis. Dar poate că s-a încercat să i se modifice comportamentul dintr-un motiv pe care-l ignorăm şi a rezultat această „sinucidere”.

Se despărţiră sub copertina lui *Beverly Hills*. Chris şi Malko plecau imediat spre Washington. Directorul DOD ţinea neapărat să-l întâlnească pe Malko în urma morţii lui Ed Colton. Circulaţia pe San Diego Freeway era practic inexistentă. Aproape toate maşinile conţineau patru

persoane. De la Beverly Hills până la Los Angeles International Airport, nu văzură mai mult de patru benzinării deschise. Într-una din ele, doi şoferi se ţineau de guler, gata să se bată.

Conducând, Chris întrebă:

— Credeţi într-adevăr că a fost asasinat?

— Nu e ceva imposibil, Chris, spuse Malko. În cazul acesta şi noi suntem în pericol.

— Asta nu va schimba mare lucru, suspină Gorila. Dar aş vrea ca Milion să scape de gripă. N-aş vrea să mor fără el.

Un înger trecu, cu o panglică de doliu de-a lungul aripilor.

Avionul „747” al TWA era supraîncărcat. Două zboruri din cinci fuseseră anulate. Fără ajutorul discret şi eficient al DOD n-ar fi avut locuri.

Malko nu înceta să se gândească. Care era misterioasa legătură între Crosby şi Jidda?

Ce justificase cele două omoruri? Pentru întâia oară se întrebă dacă acestea nu erau legate de embargo. Dar cum?

Capitolul VII

Birourile cu pereţi cenuşii şi mobilier funcţional ale diviziei *Domestic Operations* erau din ce în ce mai lugubre şi glaciale. Ca de altfel întreg Washingtonul. Vremea era la fel de îngrozitoare, alternând rafalele de vânt îngheţat cu bruştele averse de zăpadă topită. Americanii se aşteptau ca Administraţia să anunţe punerea în vigoare a fazei a II-a a planului de restricţii, deci alte privaţiuni şi şomaj. În New Jersey, un supermarket fusese golit de tot zahărul. Din cauza zvonurilor neîntemeiate.

America se scufunda în embargo, în vreme ce responsabilii politici, sfâşiaţi între supunere şi furie, şovăiau asupra atitudinii pe care să o adopte.

Larry O’Neal, care semăna cu un dihor bine crescut, cu nasul lui ascuţit şi accentul bostonian, părea fascinat de povestea morţii lui Ed Colton. Funcţiile sale importante în CIA îi confereau un rang echivalent celui de general cu trei

stele.

— Povestea asta poate fi legată de embargo? întrebă el.

— E posibil, spuse Malko. Dar vă amintesc că Colton s-a sinucis şi nici măcar nu ştia că vin să-l văd…

— Poate că cineva o ştia, sugeră Larry O'Neal.

Malko se strâmbă neconvins.

— În maşina care mă conducea la aeroport mi-am schimbat părerea. Moartea lui nu e legată de vizita mea.

Larry O'Neal zâmbi descurajat.

— Apropo, a telefonat Grinsberg. Niciun fel de urmă în zaharniţă. Dar mai am ceva. Antena noastră din Viena a reuşit, mulţumită serviciilor secrete israeliene, să identifice doi din cei patru terorişti ucişi în castelul dumitale. Palestinieni dintr-o grupare extremistă.

— Aveţi noutăţi despre Nafud Jidda? întrebă Malko.

— E încă în Texas, spuse Larry O'Neal. Departamentul Aviaţiei este alertat şi trebuie să ne prevină de îndată ce mişcă. Prin intermediul FBI.

— În cazul acesta, plec la Houston.

Larry O'Neal îl însoţi până în holul de la intrare, unde vegheau doi agenţi de la *Security Division*.

— Fiţi foarte prudent, repetă Larry O'Neal. Dacă Jidda observă că îl anchetaţi, va ieşi scandal.

Enormul aeroport al Houstonului, la 40 mile nord de oraş, părea pustiu. Malko Ieşi printre primii din avion. Chris Jones rămăsese la Washington, Gorila fiind solicitată pentru cursurile de sabotaj ale tinerilor recruţi ai Forţelor Speciale ale CIA.

Era cald în raport cu Washingtonul. Un negru în costum gri înaintă către el.

— Prinţul Malko Linge?

— Eu sunt.

— Sunt persoana care trebuie să vă întâmpine, spuse el. Mă numesc Greg Austin. Sunt responsabilul DOD la Houston.

Malko îşi ascunse surpriza. Era uimitor ca CIA să folosească un negru într-un oraş ca Houstonul. Era evident

că rolul antenelor locaje ale *Domestic Operations Division* era destul de deosebit. În fiecare mare oraş al SUA, CIA poseda un birou al cărui număr de telefon se găsea în anuar. Nu şi adresa.

Greg Austin luă valiza lui Malko şi îl conduse până la o maşină mare şi cafenie.

Se angajară pe o enormă şosea ale cărei două benzi erau separate de o bandă largă de pământ, care alerga printr-o pădure deasă de brazi. Te-ai fi crezut în Elveţia. Pe Northern Belt era puţină circulaţie. Greg Austin aprinse o ţigară şi îi spuse lui Malko:

— Domnul O'Neal m-a însărcinat să vă comunic un anumit număr de informaţii pe care le-a obţinut în ultimele ore. Mai întâi, în legătură cu domnul Jidda. Numele lui a fost pronunţat de mai multe ori în cursul unei investigaţii a unei comisii a Congresului însărcinate să examineze bacşişurile vărsate de anumite companii multinaţionale pentru a obţine pieţe în străinătate. Dezbaterile n-au fost făcute încă publice. Se pare că domnul Jidda a obţinut pentru sine sume foarte importante.

— De ce ordin? întrebă Malko.

Greg Austin suspină cu un zâmbet strâmb.

— Câteva zeci de milioane de dolari, sir. Trebuia să remită aceşti bani altor persoane.

Un înger trecu, cu aripile acoperite cu un strat de aur masiv. Fuseseră ucişi oameni pentru mult mai puţin... Greg Austin îşi drese vocea şi continuă:

— După cum ştiţi, domnul Jidda se găseşte în clipa asta în Texas. A ajuns cu un avion DC-9 personal, în compania unei tinere nemţoaice. (Se opri şi scotoci în buzunar, scoţând un carnet din care citi în vreme ce conducea.) Miss Hildegard Richter. 29 ani. Cover-girl. Implicată în divorţul unui industriaş din Hanovra, pentru complicitate la adulter. A lucrat o dată pentru B.D.S.-ul german într-o afacere de spionaj industrial. Pentru a i se aranja o poveste cu un cec fără acoperire. Este metresa domnului Jidda de 18 luni. Călătoreşte adesea cu el. (îşi închise carnetul şi continuă.) Chiar domnul Crosby în

persoană a venit la aeroport după domnul Jidda şi a ajutat la întocmirea actelor de imigrare. Apoi avionul domnului Jidda şi-a luat zborul pentru a se aşeza pe pista ranch-ului domnului Crosby, ia 120 mile nord de Corpus Christi. Şi acum este acolo.

— Bravo, spuse Malko. Cunoaşteţi cumva şi culoarea cravatei domnului Jidda?

— Domnul Jidda nu poartă cravată, spuse foarte serios negrul. Poartă una din chestiile alea arabe, un fel de rochie.

— O dişdaşa, preciză Malko.

— Asta e. După informaţiile noastre, domnul Jidda are motive întru totul legitime să se găsească în Texas. Domnul Crosby încearcă de doi ani să implanteze o uzină de metanol în ţara domnului Jidda, iar acesta din urmă îi facilitează negocierile. Pe de altă parte, prin intermediul Camerei de Comerţ arabo-americane din Houston, domnul Jidda a aranjat sejurul unui grup de tehnicieni arabi ce vor participa la un seminar care se ţine de câteva săptămâni la hotelul *Astroworld*. Sub preşedinţia unui colaborator al domnului Jidda, domnul Omar Sabet. Ei ocupă ultimul etaj al hotelului.

Puţin câte puţin, Malko simţea că excitaţia îi scădea. Tot ceea ce menţiona Greg Austin era perfect legal. Nimic care să justifice un omor.

— Aţi lucrat bine, remarcă el.

Greg Austin avu un zâmbet modest.

— Aici avem relaţii excelente cu FBI-ul.

Malko privi banda neagră a autostrăzii care li se desfăşura sub ochi. Ce va găsi la Houston?

— Se ştie ceva despre acest domn Sabet?

— Tocmai voiam să vă spun. Cred că domnul O'Neal a cerut ajutorul israelienilor. (îşi reluă carnetul, citi, cu un ochi la drum.) Domnul Sabet este palestinian, originar din Jaffa. Şi-a făcut toate studiile la Cairo. În '69 a intrat în rândurile rezistenţei palestiniene din Iordania şi a participat la numeroase acţiuni de comando în valea Iordanului. Din 1970 a abandonat orice activitate politică.

S-a instalat la Riad, unde l-a întâlnit pe domnul Jidda. De atunci lucrează pentru el, în diversele lui activităţi.

Din nou, Malko era atent. Patricia Highsmith fusese ucisă de un comando palestinian.

O vreme rulară în tăcere, după ce părăsiseră Nothern Belt pentru autostrada 59, direcţia sud. Apoi Malko întrebă:

— Ştiţi multe despre Richard Crosby?

— N-am fost niciodată la el. Locuieşte în River Oaks, în estul oraşului, într-un colţ în care cea mai banală cabană costă cinci sute de mii de dolari. Este unul din cei mai cunoscuţi ţipi din oraş. Călătoreşte mult. Este genul de om capabil să calce un negru sub nasul unui copoi, în mijlocul lui Louisiana Road, iar copoiul ar întoarce capul. Înţelegi ce vreau să spun…

Malko înţelegea. Asta nu-i simplifica sarcina.

— Pe soţia lui, Martha, o cunoaşteţi?

Agentul CIA şovăi imperceptibil.

— Oh, este o lady fermecătoare. Originară din una dintre cele mai vechi familii din Texas, lese mult. Opera, balurile de caritate, toate astea…

Malko zâmbi strâmb.

— Greg, nu-mi citi cronica mondenă din *Houston Post*. Ştii şi altceva?

Mărul lui Adam al negrului se ridică de două sau trei ori.

— Se povestesc destule. Mă am bine cu un tip de la Brigada Moravuri din Houston. Se pare că într-o zi au cules-o pe Martha Crosby în Buffalo Bay, în plin Memorial Park, pe cale să facă amor într-o maşină cu un cântăreţ în trecere. Evident, au înăbuşit afacerea. Sunt nişte tipi decenţi… Dar se spune că Martha Crosby nu se dă în lături, că are foc la fund. Se pare că prietenele ei au botezat-o „pisicuţă îmbuibată”.

O întreagă poveste. Dar faptul că ştia despre Martha Crosby că era genul uşor nu-l ajuta prea mult pe Malko.

Clădirile din *Downtown Houston* apărură în depărtare. O ploaie violentă începu să cadă. Dintr-odată,

cerul înnorat începu să semene cu un gigantic castel ieşind din ceaţă. Malko se crezu reîntors într-o pădure din Bavaria… Greg nu mai spunea nimic, jenat de confidenţele făcute. Vorbi din nou când părăsiră autostrada pentru a o lua pe Franklin Street.

— Pot aranja toate contactele cu *Houston Police Departament* sau cu FBI-ul, spuse el, dar fiţi atent la ce vorbiţi. Domnul Crosby are mulţi prieteni. A făcut mult bine acestui oraş. Dacă daţi impresia că aveţi ceva contra lui, toate uşile vi se vor închide în nas… Şeful poliţiei este unul dintre prietenii lui buni.

— Nu sunt împotriva lui, îl asigură Malko.

Ajunseră în centrul relativ mic al Houstonului. Circa treizeci de turnuri din oţel negru sau din sticlă. Greg Austin opri sub copertina hotelului *Hyatt Regency*, pe Louisiana Street.

Era bijuteria prostului gust texan. *Lobby*-ul era un amestec de decor de cinema şi de circ. Un *patio* gigantic în formă de trapez, urcând treizeci de etaje, luminat de o lustră care nu era curăţată prea des, dată fiind lungimea cablului.

Şase ascensoare circulau pe una din feţele trapezului, în întregime transparente. Peste tot sclipeau rânduri de becuri, similare acelora care luminau lojele teatrelor. Deasupra uşii fiecărei camere, a ascensoarelor, în lungul barului, pretutindeni. Ca şi cum *Hyatt* n-ar fi fost decât un gigantic teatru. Coridoarele interminabile, cu balustradele lor înalte, semănau cu nişte paliere de vapor. Era funcţional, ultramodern şi cât se poate de iritant. Barul se găsea într-un fel de adâncitură, în mijlocul *lobby*-ului. Imposibil să pui mâna pe genunchiul însoţitoarei fără ca două sute perechi de ochi să nu te observe… Din exterior, *Regency* avea aparenţa plină de veselie a unui blockhaus cu ziduri cafenii…

De-abia instalat în apartamentul său de la etajul 15, Malko îşi servi o votcă, o bău şi formă numărul lui Richard Crosby. Greg Austin dispăruse lăsându-i coordonatele.

— Prinţul Malko Linge?

Vocea Marthei Crosby şovăia, uşor distantă. Malko îi aminti că fuseseră de revelion la *Maxim's* şi că se întâlniseră în cursul seratei de pe *Nemiran*.

— Aveaţi o minunată rochie de dantelă maro, adăugă el.

Instantaneu, un val de căldură transformă vocea Marthei

Crosby. Ea coborî cu două octave.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că vă amintiţi! Acum ştiu. Dumneata eşti cel care are un castel minunat în Bavaria, nu-i aşa?

— Aşa este, încuviinţă Malko, cerând iertare strămoşilor săi.

Martha Crosby, pur şi simplu torcea.

— Ce drăguţ să veniţi în Texas! se sclifosi ea. Ce faceţi în Houston?

— Mai multe, spuse Malko. Mai întâi, inima. Am venit să-l consult pe Debakey.

— Oh, dar e îngrozitor!

Îşi modula vocea ca actorii din vechile filme, făcând de fiecare dată prea multe. Numai lacrimile mai trebuiau să iasă din receptor.

— Nimic grav, o asigură Malko. O simplă verificare.

Torsul reîncepu. Un bolnav nu este o persoană frecventabilă. Riscă să-ţi dea gânduri negre…

— Am venit şi ca să-l întâlnesc pe soţul dumitale, continuă Malko. Sunt pe cale să scriu o carte despre marile podgorii şi ştiu că are una din cele mai bune pivniţe din lume.

— Oh, dar va fi încântat. îşi iubeşte atât vinul, afirmă Martha Crosby.

— Cea mai mare bucurie a mea ar fi să vă invit pe amândoi, propuse Malko.

— Să ne invitaţi?

Era un adevărat strigăt de groază.

— În oraşul nostru? Dar Malko, nici să nu vă gândiţi! Aşteptaţi. (Ea tăcu o clipă, apoi reveni la aparat). Nu sunteţi prea obosit în seara aceasta? Am putea cina toţi

trei la *Maxim's*. (Râse.) Desigur, nu e cel adevărat, dar este tot ce avem mai bun în Houston.

După câteva minute de flirt telefonic Malko închise. Mai curând satisfăcut. Primul contact era stabilit. Dând în lături perdelele, examină clădirile din jur. Turnurile de treizeci până la patruzeci de etaje erau înconjurate cu o centură de autostrăzi. Fiecare turn reprezenta o companie petrolieră sau o bancă. Houston era Meca petrolului.

Se întrebă care dintre clădiri îi aparţinea lui Richard Crosby. Era nerăbdător să-i vorbească texanului despre moartea atroce a Patriciei Highsmith. Făcu un duş şi se întinse. Neavând nimic deosebit de făcut înainte de cină, luă maşina şi se duse să dea o raită. Houston era un oraş straniu. Ghetoul din Houston începea imediat după centura de autostrăzi. Case vechi din lemn, ruinate, locuite de negri şi de albi săraci, respinse încetul cu încetul de ciment, oţel şi sticlă. Deplânse absenţa lui Chris Jones. l-ar fi ţinut tovărăşie. Căutase în cartea de telefon adresa companiei *Meguoil*. Se rătăci de trei ori prin încrengătura autostrăzilor înainte de a găsi un grup de clădiri ultramoderne în estul oraşului, cu grădini, fântâni şi un mare imobil negru de douăzeci şi cinci de etaje. Sediul lui *Meguoil*. Înainte de a se întoarce la *Regency*, îi dădu un ocol.

Telefonul sună. O voce deferentă şi impersonală întrebă:

— Prinţul Linge? Maşina doamnei Crosby vă aşteaptă jos. Pe Milam Road. Un Mercedes gri, sir.

Capitolul VIII

Malko îşi verifică nodul papion şi coborî. Un negru foarte demn, cu cascheta în mână, aştepta lângă un Mercedes 600 încărcat de antene.

Malko se instală în maşină. Nerăbdarea îl făcea nervos. Peste câteva minute urma să se întâlnească, în sfârşit, cu Richard Crosby. Interiorul maşinii mirosea a piele nouă. Într-o consolă, lângă şofer, erau încastrate două telefoane. Plus un receptor în spate.

Mercedesul parcurse un cvartal cu viteză mică, se

opri la intersecţia următoare, coti şi stopă imediat. Şoferul ţâşni cu cascheta în mână.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Străbătuseră o sută de metri.

— Am ajuns, sir!

Într-adevăr, literele luminoase de pe faţada roşie anunţau *Maxim's*. În faţa amuzamentului lui Malko, şoferul adăugă:

— Doamna Crosby îşi ia întotdeauna invitaţii în maşină, sir.

Acesta era luxul texan. Familia Crosby trebuie să-şi fi organizat regate în piscină. Înainta către uşa pe care scria „Club" şi intră. Un chelner îl conduse până la o masă din fundul sălii.

Martha Crosby ţâşni literalmente de pe banchetă. Îngrijită ca şi cum ar fi ieşit dintr-un pachet de celofan, cu braţele întinse spre Malko. Mai frumoasă decât în amintirea lui. Rochia de tul negru dezgolea nişte umeri rotunzi şi locul de naştere a unui piept foarte alb. Părul blond părea să fi fost aranjat fir cu fir, gura să fi fost desenată de un pictor japonez, într-atât de delicat modelat îi era desenul. Ochii mari, albaştri, îl fixau pe Malko cu o admiraţie de comandă, cu chipul luminat de un zâmbet radios.

Chiar dacă Martha Crosby nu-ţi era pe plac, trebuia să fii enorm de bogat sau foarte ignorant pentru a nu suferi un şoc în faţa celor două enorme smaragde în formă de picătură care îi împodobeau urechile. Fiecare putea asigura întreţinerea unei provincii hinduse vreme de un secol. Malko luă una din mâinile care se întindeau spre el şi o sărută. îi căută privirea, fără ca să o întâlnească. Ea părea să nu aibă suflet, aidoma unei păpuşi mecanice. Tulul negru se mula pe şoldurile rotunde şi pe talia subţire. În afara nasului, un pic prea mic pentru a nu fi fost refăcut, Martha Crosby era perfectă. îl luă pe Malko de mână şi îl conduse către celelalte patru persoane care se găseau în jurul mesei rotunde. O doamnă micuţă cu păr argintiu, cu pieptul zbârcit, ridicat până la gât de rochia ei

de seară, şi soţul ei, de cincizeci de ani, stilul funcţionar. Un arab grăsuţ. plin de zâmbete şi o tânără femeie foarte suplă, cu aerul unei târâturi bine crescute, cu un păr roşu foarte scurt şi un taior de mătase verde, mulat. Cu o privire ascuţită, care îi plăcu lui Malko, Martha Crosby exclamă:

— În seara aceasta, Europa vine către noi. Prinţul Malko Linge, care trăieşte într-un castel minunat, în adâncul pădurilor germane…

Malko preferă să nu comenteze. Austria era o ţară mult prea mică pentru ca Texasul să o observe pe hartă.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră să vă alăturaţi nouă, gânguri doamna cu păr argintiu.

Îl mânca pe Malko din priviri. Martha continuă prezentările.

— Domnul şi doamna Butterfield. Domnul Butterfield lucrează la Ministerul Comerţului. Domnul Ali Mansur, preşedinte al Camerei de Comerţ Arabo-Americane, prietena mea Lorraine Foley.

Malko sărută şi strânse mâinile care trebuiau, reţinându-şi până la capăt întrebarea care îi ardea buzele.

— Unde e soţul dumneavoastră?

În mod vizibil, pentru Richard Crosby nu era rezervat niciun loc. Martha râse cu detaşare, un râs monden şi puţin condescendent…

— L-am anunţat de sosirea dumneavoastră. Dar nu ştiu dacă ni se va putea alătura.

Cu riscul de a părea prost crescut, Malko insistă.

— Credeam că m-a invitat.

— Sigur că da! spuse Martha. Dar Richard are atâtea de făcut încât foarte des i se întâmplă să invite prieteni la cină ştiind că nu va putea veni. Invită chiar mai multe grupuri de prieteni în restaurante diferite. La desert, dă telefon şi pălăvrăgeşte un pic cu invitaţii lui. Ceea ce probabil că se va întâmpla în seara aceasta… Habar n-am unde se află.

Malko îşi ascunse decepţia. Dar se simţea frustrat şi furios. Avea dorinţa să fie dezagreabil. Se întoarse către

arab.

— Ne-aţi adus un pic de petrol?

Ali Mansur se forţă să râdă. Cu un râs jenat, Martha Crosby îşi arătă toţi dinţii perlaţi ca şi cum ar fi fost o glumă excelentă. Lorraine Foley râse strâmb. Sub masă, piciorul ei atinse din greşeală piciorul lui Malko şi rămase, o fracţiune de secundă în plus pentru o femeie cinstită.

— Ah, petrolul ăsta! suspină Martha Crosby. Este o poveste îngrozitoare. Toţi prietenii noştri arabi sunt consternaţi de neînţelegerea asta.

Ali Mansur îşi luă imediat un aer consternat.

Malko îşi spuse că înţepăturile acestea nu foloseau la nimic. îşi ridică cupa de şampanie.

— Să bem pentru întoarcerea petrolului!

Fu imitat în grabă. Dacă tot nu afla nimic, cel puţin să petreacă o seară plăcută. Dar Richard Crosby nu pierdea nimic aşteptând. Cu toate acestea, acum toate bănuielile i se păreau ireale.

Homarul Thermidor era doar puţin dezgheţat, dar vinul Château Margaux 1945 merita deplasarea. *Maxim's* era un loc ciudat. Te întrebai ce anume era mai hidos, zidurile de plastic imitând catifeaua sau oribilele tablouri care fuseseră agăţate pe ele. Decoraţia mai cuprindea şi ghirlande din perle de sticlă, stil aşa-zis aventuros, şi lămpi de plastic.

Martha Crosby se aplecă spre Malko. Băuse mult şi ochii îi străluceau, dar era încă stăpână pe sine. Cu cât o observa mai mult, cu atât Malko o găsea mai ireală, mai artificială. Fiecare dintre cuvintele ei, fiecare dintre gesturi erau calculate. Panopliei ei de femeie de lume nu-i lipsea nicio geană falsă.

— Ştiţi că Richard este cel care a pus să se fabrice, în mod special, bancheta pe care suntem aşezaţi? întrebă ea cu vocea-i blândă şi murmurătoare. Înainte, aici nu erau decât banchete. Când *Maxim* s-a fost redecorat, ele au fost îndepărtate. Richard era furios. Aici mi-a făcut curte prima oară…

Doamna Butterfield cotcodăci cum se cădea. Lorraine

schiţă un zâmbet ironic.

— Atunci, continuă Martha Crosby, Richard a pus să se confecţioneze din nou o banchetă asemănătoare şi a forţat restaurantul să o instaleze. Ne este rezervată!

Cât de simplă putea fi viaţa…

Cina aceasta mondenă şi insipidă, aşa ca multe alte duzini de care mai avusese parte, îl termina pe Malko.

Se întreba cum să facă să se ducă la culcare. Martha Crosby ridică asediul, anunţând:

— Îi vom arăta prinţului Malko Linge că în Texas avem şi discoteci.

Strigase destul de tare ca să fie auzită din cocioabele de dincolo de autostradă. Tot Houstonul va şti că a cinat cu un prinţ.

— Haideţi, spuse ea cu impetuozitate, luându-l pe Malko de braţ.

Mercedesul împănat de antene dispăruse. Un alt şofer, tot negru, aştepta în faţa unui Cadillac Sedan cu şasiul de opt metri, albastru închis, cu două antene mari ca de insectă. Cele două femei şi Malko se instalară pe banchetă în vreme ce Ali Mansur şi familia Butterfield urcau în Lincolnul arabului.

— Mergem la *Boccaccio 2000*, anunţă Martha Crosby.

— Soţul dumneavoastră nu a telefonat, remarcă Malko.

— O va face.

Interiorul maşinii era imens. De pe bancheta din spate îţi puteai întinde picioarele fără ca să o atingi pe cea din faţă. O consolă aflată la mijloc conţinea un bar şi o instalaţie stereo. Pe colţarul drept se afla inevitabilul telefon. Şi el albastru. Familia Crosby avea probabil unul şi în baie.

— Oh, mi-am pierdut un cercel!

Malko fu tentat să strige: „Nimeni nu mişcă!” şi se opri imediat din dans. Clienţii din *Boccaccio 2000* riscau să-şi sară de beregată… Martha Crosby zâmbi fără grijă, se apropie de Malko, îşi scoase şi cel de-al doilea cercel şi reîncepu să danseze.

— Probabil că mi-a căzut la masă, când m-am aplecat să-mi iau poşeta. Nu e grav… Sunt asiguraţi.

Trebuie că niciodată nu-i fusese foame. Malko o strânse în braţe. Ea dansa slow-ul într-un mod agreabil şi cuminte. Contrar Lorrainei, care îşi lipise de el trupul subţire de pisică în călduri cu aviditatea unui timbru lipit de plic. Ea îi spusese lui Malko că, întoarsă de o săptămână de la New York, se plictisea la Houston…

Boccaccio 2000 semăna tuturor discotecilor din lume, cu o pistă supraînălţată, luminată de dedesubt, şi cu o clientelă aleasă. Patronul pur şi simplu se culcase pe burtă în faţa Marthei Crosby, care catadicsise să-l mulţumească cu o clipire din pleoape. Chiar şi fără cercei de smaragd, Martha era încă plină de farmec. Malko i-o spuse la ureche şi ea gânguri.

Slow-ul se cufundă într-o cacofonie de rock şi Martha îl conduse pe Malko de mână la masă. De când erau acolo, nu se opriseră din a bea Dom Perignon Magnum, ca şi cum ar fi fost apă. Malko, purtat de o euforie trecătoare, ajunsese să o uite pe Patricia Highsmith. De îndată ce ajunseră la masă, el plonjă dedesubt, galant, în căutarea cercelului. Martha se aşezase.

Cercelul se odihnea pe mochetă lângă piciorul mesei. În momentul în care Malko îl luă, se auzi un foşnet mătăsos. Martha Crosby îşi încrucişase picioarele, relevând o bucată de jartieră deasupra unui ciorap gri-cenuşiu. Malko îşi reprimă o dorinţă furioasă de a mângâia piciorul care se balansa în faţa lui, dar îşi spuse că un gentleman, chiar afumat, nu şi-ar permite o asemenea intimitate. Ieşi, ţinând cercelul. Martha scoase un mic ţipăt de bucurie.

— Sunteţi un înger!

Îşi puse cei doi cercei.

Dansară din nou. Când se întoarseră la masă, aceasta era goală. Butterfield, Lorraine Foley şi Ali Mansur se evaporaseră.

Martha Crosby zâmbi orbitor şi înţelegătoare.

— Cred că Butterfield era obosit şi că Ali dorea foarte

mult să o conducă pe Lorraine.

După o ultimă cupă de Moet şi Chandon, ieşiră printr-un culoar de plecăciuni şi se cufundară în lungul Cadillac albastru-închis, care demară imediat.

— Sunteţi obosit? întrebă Martha Crosby.

— Compania dumneavoastră este cea mai minunată cură de întinerire, afirmă Malko galant.

— Atunci, vă voi arăta oraşul meu!

Apăsă butonul interfonului.

— Sam, prinţul Malko Linge vrea să vadă Houstonul. O să te anunţ când voi dori să ne întoarcem.

Degetele Marthei pipăiră colţarul din dreapta, apăsară pe un buton. Imediat, un geam fumuriu ţâşni din bancheta din faţă şi urcă în tăcere până în tavan, izolându-l pe şofer în totalitate. Marthaapăsă pe un alt buton, declanşând o casetă cu Jim Croce. îşi aranjă coafura, cerceii. Cel din dreapta alunecă din nou de-a lungul rochiei de tul până pe podeaua maşinii.

— Asta-i bună!

Vocea Marhei Crosby era detaşată şi amuzată.

Malko se aplecă imediat să-l ridice, atingând genunchii Marthei cu papionul său.

Se ridică cu cercelul în mână. În faţa lui erau doi genunchi rotunzi, îmbrăcaţi în nailon gri, uşor depărtaţi. Instinctiv, îi atinse, ca pentru a se rezema de ei. Martha Crosby îşi întoarse capul spre el. Feţele lor se găseau doar la câţiva centimetri. Pentru întâia oară de la începutul serii, pupilele albastre nu erau inexpresive. Ele exprimau o dorinţă violentă, brutală, animalică.

Cadillac-ul lung aluneca fără zguduituri. Timp de o fracţiune de secundă rămaseră împietriţi, apoi buzele li se atinseră. Malko se aştepta la un sărut monden, denicotinizat.

Dinţii Marthei Crosby se ciocniră de ai lui cu violenţă, limba îi alergă în întâmpinare ca şi cum ar fi vrut să i se afunde în gât. El avu impresia că suportă o fantastică descărcare electrică, de parcă întreaga dorinţă a tinerei femei s-ar fi revărsat într-o fracţiune de secundă.

Pur şi simplu se aruncă asupra ei, dând la o parte tulul rochiei, ridicând-o până la coapse, dezgolind două picioare fusiforme tăiate la jumătatea coapsei de liziera ciorapilor, subţirile jartiere albe, slipul cu dantelă, asortat. Când îl îndepărtă, Martha Crosby tresări violent, dar nu se dezlipi de el. îşi prelungiră îmbrăţişarea animalică, violentă, gâfâitoare, cu totul neaşteptată. La o curbă, Martha Crosby îi muşcă involuntar limba. Se clătinau pe banchetă ca beţi. Apoi Cadillac-ul încetini şi se opri. Martha se desprinse în cele din urmă de el. Prin geam, el zări un semafor pe roşu.

Ea rămase în aceeaşi poziţie, ca lovită de o bruscă paralizie, cu pântecul dezgolit, cu jartierele fine decupându-i-se pe piele, pe jumătate culcată pe banchetă. Cât de indecentă se putea.

Malko îşi dădu seama dintr-odată că şoferul trebuia să vadă totul în retrovizor. Ca şi cum i-ar fi citit gândul, Martha Crosby îi spuse cu o voce calmă, care contrasta cu ţinuta ei.

— Este o sticlă specială, nu se vede nimic.

Însă cum Malko o luă din nou în braţe, încurajat de observaţia ei, ea îl apostrofă, ca pentru a se dezvinovăţi:

— Sunteţi nebun! Ce v-a apucat? Lăsaţi-mă!

Cadillac-ul demară din nou şi acceleră. Se găseau acum pe una din autostrăzile ce înconjoară Houstonul. Şoferul negru stătea drept ca un stâlp la volan, de cealaltă parte a sticlei speciale. Malko îşi simţea sângele pulsându-i în tâmple. Privirea îi căzu pe umbra întunecată a pubisului de sub dantela albă şi, din nou, o dori cu sălbăticie pe Martha Crosby. Poate că atât din cauza femeii pe care o descoperea sub învelişul monden, cât şi din pură dorinţă. Avea impresia că descifra un secret, că îndeplinea un ritual de iniţiere.

Martha îşi opri gura la câţiva centimetri de chipul lui, ţinându-şi coama blondă a părului în mâint.

— Dar ce doriţi, în definitiv? murmură ea. Calmaţi-vă. Eu nu…

Brusc, ea părea să acorde o importanţă enormă

darului gurii ei, ignorând mâna care o cuprinsese din nou, mai jos, în afara vederii ei.

Malko dădu dantela la o parte fără ca ea să răspundă. Martha Crosby tresări:

— Nu, nu vreau! Sunteţi nebun!

Vreme de o fracţiune de secundă, privirile lor se încrucişară. Inşii albaştri ai Marthei Crosby ocupaseră întregul ochi. Torsul Cadillac-ului, rulând cu 45 mile la oră, pe autostradă, producea un zgomot de fond hipnotic. Deodată, Malko crezu că citeşte în ochii care îl înfruntau o dorinţă nemărturisită, neformulată, dar violentă. Se depărtă, se ridică şi se lăsă să cadă în genunchi pe mocheta de pe jos, cu ambele mâini trase de slipul de dantelă, făcându-l să alunece de-a lungul picioarelor tinerei femei, până la pantofi. Aceasta produse un foşnet mătăsos aproape imperceptibil, care zgândări nervii lui Malko.

— Nu! Malko!

Martha Crosby tresări cu furie, strângându-şi picioarele, dar nu destul de repede ca el să nu aibă timp să întrezărească un pubis aproape în întregime epilat, cu excepţia unei inimioare de blăniţă neagră şi strălucitoare. Cu picioarele strânse peste el, Martha nu se mai zbătea.

— Ridicaţi-vă, spuse ea cu o voce fermă, şi lăsaţi-mă.

Malko îşi spuse că nici Dumnezeu, nici diavolul nu l-ar mai împiedica să facă ceea ce dorea. Mâinile i se aşezară pe genunchii rotunzi, se agăţară de ei şi, cu toată forţa, îi desfăcu. Martha Crosby luptă câteva secunde cu furie, dând din picioare în toate părţile, până când el ponjă spre ea.

Fu ca şi cum ea ar fi primit o injecţie calmantă. Într-o fracţiune de secundă, încetă să mai lupte, protestând doar cu o voce slabă. Piciorul ei drept se întinse înainte, cu pantoful pe consolă, stângul rămase pe banchetă, formând un unghi ascuţit cu celălalt. Apoi, mâinile îi coborâră până pe părul blond al lui Malko şi îi apăsară imperceptibil capul ca pentru a-l suda mai bine de pântecul ei.

Pe durata unui răstimp care-i păru foarte lung, el se

bucură de ea, ameţit atât de şampanie cât şi de parfumul care îi impregna pielea, cu zgomotul motorului şi muzica casetei în urechi. Simţind-o pe Martha Crosby lăsându-şi barierele să cadă puţin câte puţin, reţinându-se să nu muşte carnea delicată, atât îi era dorinţa de mare. Instalat pe mocheta bej, groasă, o ţinea pe Martha Crosby de şolduri, cu faţa îngropată în căldura pântecului ei.

Brusc, tânăra femeie avu o tresărire a bazinului, făcându-şi pântecul să adere şi mai strâns de gura lui Malko. Purtată de un orgasm irezistibil, ea se destinse brusc. Piciorul ei stâng plecă înainte, apoi se îndoi, călcâiul lovindu-l pe Malko în spinare.

Cadillac-ul viră uşor, îndepărtând-o de el. Cu ochii închişi, ea respira cu iuţeală. Malko nu mai era decât un pachet de nervi, cerându-i îndeplinirea dorinţei. Se ridică de-a lungul ei, o pătrunse, ţintuind-o de banchetă.

Martha alunecă; iar capul ei se lovi de colţar. Imediat, ea reacţionă, încercând să se ridice.

— Părul meu! şopti ea.

Se răsuci, smulgându-şi-l pe Malko din pântec. Fără o vorbă, ea îngenunche pe bancheta lungă, cu chipul întors spre colţarul cu telefon, cu şalele ridicate şi oferite. Malko îşi croi imediat o cale în ea, ţinând-o de data aceasta bine. Ea îl lăsă, rezemându-se cu amândouă mâinile de colţar, nemairiscând să-şi strice coafura. Cadillac-ul era depăşit de maşini pe ambele părţi, defilând în faţa ochilor lui Malko. Scufundat în plăcere, el o muncea fără răgaz, simţind apropierea orgasmului atâta vreme reţinut, legănat de ondulaţiile blânde ale Cadillac-ului. În clipa în care îşi simţea şalele luând foc, un sunet insolit îi ajunse până la creier. Telefonul albastru, de pe colţar, începuse să sune. Un sunet muzical, pe două tonuri.

Malko se opri, scufundat în Martha Crosby, cu inima bătându-i cu furie în piept. Pe pipăite, cu gesturi de înecată, Martha ridică telefonul, lipindu-şi buzele de receptor. Malko auzi vocea neutră şi deferentă a şoferului.

— Domnul Crosby vrea să vă vorbească!

— Mulţumesc Sam, spuse Martha.

Maşina continua să alerge cu 45 mile pe oră, într-un tors ireal. În tăcere, Martha încerca să scape de Malko. Dar cu un braţ petrecut în jurul coapsei ei, el o ţinea bine încastrată în sine.

— Darling! De ce n-ai sunat mai devreme?

Vocea Marthei Crosby era perfect stăpânită. Malko era nemişcat, ca o statuie de piatră, lipit de ea atât de tare încât avea crampe. Cu răutate, se mişcă puţin, iar Martha Crosby îşi muşcă buzele.

Şoferul se întoarse în profil pentru a acroşa telefonul. Malko îi întâlni privirea, ştiind că celălalt nu-i vedea. Senzaţia era destul de îmbătătoare…

Vocea puternică a lui Richard Crosby năvăli în Cadillac, în mijlocul paraziţilor.

— N-am putut suna mai devreme. Plecaserăţi de la *Maxim's*.

— Asta nu face nimic, *darling*, spuse Martha, seara a fost delicioasă, prietenul nostru, prinţul Malko a întrebat de tine, dar sper să vă puteţi vedea în curând. Voia să-ţi vorbească despre vinul tău… Tocmai l-am condus la hotel.

— OK, spuse Richard Crosby, nu ştiu cât timp voi rămâne la ranch…

Înfipt în Martha, Malko auzea întreaga conversaţie. Cuvintele lui Richard Crosby îi ajungeau la ureche ca şi cum soţul Marthei i-ar fi vorbit direct. O senzaţie curioasă. Se întrebă dacă Richard Crosby bănuia ceva. Acum, ştia unde se afla. Era deja un punct marcat.

— Voi fi bucuros să-l întâlnesc, când mă voi întoarce, continuă Richard Crosby.

— Perfect, spuse dulcea Martha Crosby.

Zgomotul aparatului închis coincise cu începutul unui viraj strâns care îl înfipse pe Malko şi mai mult în ea. Fără o vorbă, începură să facă dragoste din nou. De data aceasta Malko se năpustea în ea fără reţinere.

Cu ochii închişi, cu gura întredeschisă, ea îşi reluase plăcerea de acolo de unde o întrerupsese…

Când îl simţi pe Malko răspândindu-se în ea, aceasta îi declanşă un orgasm, aproape la fel de violent ca şi

primul. Golit, epuizat, el rămase o clipă lipit de ea. Apoi ea se lăsă să alunece într-o parte, pe banchetă, se redresă şi se aşeză. Încă gâfâind, cu ochii strălucitori, ea se aplecă pentru a-şi aduna slipul, îl făcu să alunece de-a lungul picioarelor, îşi lăsă rochia în jos, apucă telefonul.

— Sam, îl conducem pe prinţul Malko la *Regency*.

Îşi recuperă cerceii, şi-i repuse, îşi aranjă o buclă care rezistase cu greu şi îşi încrucişă picioarele cu un foşnet de nailon care fu cât pe ce să reînvie dorinţa lui Malko. Era din nou păpuşa impecabilă ieşind din vitrină… Se întoarse către Malko şi spuse cu o voce înceată şi nesigură:

— M-aţi violat. Este îngrozitor. Mi-e ruşine.

Medalia de aur pentru ipocrizie a următoarelor Jocuri Olimpice era deja câştigată. Cadillac-ul încetini, intră sub un portic. Erau la *Regency*.

Sam, şoferul, ţâşni afară şi îi deschise portiera lui Malko. Martha, foarte dreaptă pe banchetă, aştepta. Malko îi sărută mâna.

— Sunt încântat de această seară.

— De îndată ce Richard se află în oraş, vă fac semn, spuse Martha.

Îl sărută foarte nevinovată pe amândoi obrajii şi îi adresă un mic semn amical atunci când Cadillac-ul demară. Malko privi lunga maşină albastră dispărând pe Louisiana Road. Greg Austiri avea dreptate. Doamna Crosby era nebună după propriul ei trup.

Traversă gânditor holul pustiu, urcă în apartament şi se dezbrăcă, încă tulburat. Nu venise la Houston pentru a realiza fantasmele unei femei de lume, ci pentru a rezolva misterul asasinării Patriciei Highsmith.

În afară de viaţa secretă a Marthei Crosby, cel puţin aflase ceva pe parcursul acestei seri. Unde se afla Richard Crosby. Nu mai rămânea decât să se ducă la ranch-ul acestuia.

Capitolul IX

Mary O’Connor îşi închise cu grijă uşa casei şi o luă prin grădină cu coşul în mână. Un soare radios strălucea

peste Cambridge, bătrânul cartier rezidenţial al Bostonului, dar frigul era puternic şi pătrunzător. Casa în care locuia Mary O'Connor era dificil de încălzit cu anticul ei sistem de guri de aer, de aceea cea mai mare parte a încăperilor erau glaciale. Mary O'Connor nu-şi părăsea paltonul decât la culcare. Reporterii de la W-NAC, staţia locală, o surprinseseră astfel pe cale de a cina în bucătărie, înfofolită până la ochi în haine de iarnă. Ca urmare a acestei emisiuni, bătrâna doamnă primise atâtea scrisori şi telegrame de simpatie, încât hotărâse să-şi extindă lupta. Asta fusese cu o lună în urmă.

Ea se îndepărtă, mergând pe trotuarul din Brattle Street şi trecu prin faţa benzinăriei EXXON, colţ cu Richmond Street. Earl, patronul, o salută cu voioşie.

De o lună, Pontiacul mare nu mai părăsise garajul. Mary O'Connor nu era genul de persoană care să predice pentrg alţii ceea ce nu aplica chiar ea. Se angajase din plin în cruciada care să ţină piept embargoului. Cu toate acestea, din punct de vedere sentimental, Mary O'Connor era mai curând favorabilă arabilor. Ca o bună bostoniană, ea nutrise întotdeauna o neîncredere instinctivă faţă de evrei, identificându-i cu cosmopolitanul New York. Unul din unchii ei îl cunoscuse pe Lawrence al Arabiei şi ea fusese legănată pe parcursul tinereţii ei de poveşti eroice cu beduini. Dar nu putea suporta ca arabii să încerce să-şi impună voinţa asupra „marii noastre naţiuni", cum spunea ea la televizor.

Mary O'Connor, strănepoată a unui preşedinte al Statelor Unite, era o bătrână doamnă de neîmblânzit, cu un curaj de fier. Viaţa îi fusese presărată cu încercări. Doi dintre fiii ei muriseră în ultimul război, una din fiicele sale se zdrobise cu avionul ei particular, soţul îi paralizase de ani de zile, dar ea continua să înainteze prin viaţă cu aceeaşi serenitate şi aceeaşi siguranţă că Dumnezeu a dorit toate acestea. De la un doliu la altul, ea mai căpătase câteva riduri în plus, dar linia de conduită nu i se schimbase niciodată. Să înfrunte adversitatea cu calm şi curaj, în cazul de faţă, victoria nu punea nicio îndoială

sufletului ei simplu, Dumnezeu era de partea americanilor. Întotdeauna fusese. Era suficient să te porţi destul de bine pentru a-i merita ajutorul.

Autobuzul sosi, îndreptându-se către centrul oraşului şi se opri într-un fluierat de frâne cu aer comprimat. Mary O'Connor urcă scările înalte cu greutate. Şoferul o salută reverenţios. O doamnă de vârsta ei şi cu situaţia sa socială care îşi impunea să meargă şi să ia autobuzul, în vreme ce avea maşină şi un şofeţ, aşa ceva cerea respectul.

— Cum merge, astăzi? întrebă Mary O'Connor cu vocea ei limpede.

Ochii săi spălăciţi aveau culoarea brebenocului, dinţii ei, falşi, bineînţeles, erau foarte albi. Autobuzul plecă, trecând prin faţa staţiei EXXON. Acolo unde cu o lună mai devreme începuse lupta Mary-ei O'Connor.

În ziua aceea fusese trezită de zgomotul unor altercaţii, îndrăzneaţă, ea se sculase, deşi nu era decât 7 fără un sfert, ca să coboare să vadă ce se întâmpla. Doi şoferi erau pe cale să se bată lângă benzinăria lui Earl, unul pretinzând că are prioritate faţă de celălalt. De la începutul embargoului, coada începea la 6 dimineaţa, cu toate că Earl nu deschidea decât la 7. Aproape 30 de maşini. Mai întotdeauna aveau loc incidente, iar Earl ţinea un pistol lângă el, în caz că treburile ar lua o întorsătură proastă. Într-o zi, un client voise să-i extorcheze benzină ameninţându-l cu un cric.

Mary O'Connor, în capot şi în papuci de casă, prin zăpadă, se dusese cu hotărâre să-i despartă pe cei doi adversari, spunându-le că nişte gentlemani nu se poartă aşa. Ei fuseseră atât de surprinşi să fie trataţi drept gentlemani, încât încetaseră imediat să se mai bată.

Intervenţia aceasta îi dăduse o idee lui Mary O'Connor. A doua zi la ora 6, ea era afară, îmbrăcată cu haine groase, cu o cafetieră enormă şi o ceaşcă. O luase de-a lungul cozii întinse, oferind o ceaşcă de cafea şi un cuvânt de încurajare fiecărui şofer.

În ziua aceea nu avusese loc niciun incident.

A doua zi, reporterii de la W-NAC, WBZ-TV şi WCVB

erau acolo la 6 fără un sfert. În ziua următoare, gestul ei era cunoscut în toată America. În mod spontan, canalul 6-WCVB îi oferea zece minute în fiecare seară pentru a-şi încuraja concetăţenii să se acomodeze cu embargoul. După 11 ore, un sondaj descoperise că emisiunea ei, botezată „Stand lip", era în fruntea topurilor. La egalitate cu Johnny Carson Show. La capătul unei luni de zile, un alt adevăr ieşise la lumină. Boston era oraşul din SUA în care consumul casnic scăzuse cel mai mult, în mod voluntar! La apelul Mary-ei O'Connor, mii de bostonieni acceptaseră să nu-şi mai încălzească casele pe timpul nopţii, pentru a păstra combustibilul pentru nevoile industriale.

Federal Energy Office trimisese o telegramă călduroasă, încurajând-o pe Mary O'Connor să continue.

Cu o seară în urmă, ea apăruse în emisiune, anunţând că se hotărâse să-şi poarte cruciada în afara Bostonului şi că are deja o ofertă din partea primarului din Philadelphia. Pentru a anima în direct o serie de emisiuni privitoare la conservarea practică a energiei. O durea inima să plece din Cambridge, însă după cum îi spusese bătrânei sale bone, care îi stătea alături de douăzeci şi opt de ani:

— Ethel, suntem în război, trebuie mers pe front.

Ethel nu era de acord, socotind că la vârsta ei, Mary O'Connor ar fi făcut mai bine să joace tric-trac. Acţiunile pe care le poseda într-o importantă casă de editură îi asigurau bunăstarea materială.

Mary O'Connor se ridică. Autobuzul ajunse în apropierea supermagazinului. Şoferul, care încetinise, opri la o sută de yarzi înaintea staţiei obişnuite, special pentru ea, şi îi strigă:

— O zi bună, doamnă O'Connor!

Ea îşi agită voioasă bastonul şi se îndepărtă pe trotuar. îi plăcea să fie iubită de oameni.

Earl o văzu pe Mary O'Connor trecând prin faţa benzinăriei lui pe la 11.30. Înainta încet, încărcată cu o geantă mare, rezemată în baston, cu capul drept. Cum tocmai dădea benzină cuiva, nu putu să o salute. îl întoarse

spatele pentru a curăţa parbrizul clientului său. Soarele strălucea, iar frigul era mai blând.

Mary O'Connor ajunsese aproape în faţa casei sale, când văzu îndreptându-se spre ea un bărbat care citea ziarul. Acesta mergea foarte încet, pe trotuar, cu ziarul larg desfăcut, şi ea îşi spuse că riscau să se ciocnească. Cum se simţea obosită, se opri să răsufle câteva clipe, rezemată în baston. Necunoscutul înainta în continuare, distrat de lectura lui. Când nu mai fu decât la un metru de bătrâna doamnă, aceasta îşi ridică bastonul la orizontală şi strigă cu voce tare:

— Tinere, uită-te pe unde calci!

Necunoscutul continua să înainteze. Mary O'Connor încruntă din sprâncene. îi era groază de oamenii distraţi sau prost crescuţi.

— Tinere! repetă ea, cu voce şi mai tare.

Ziarul era la mai puţin de un picior distanţă. În sfârşit, necunoscutul se opri, dar fără să-şi strângă ziarul. Fără ochelari, Mary O'Connor nu vedea decât o vagă suprafaţă imprimată care îi ondula în faţa ochilor. Distinse vag o tăietură în ziar şi un obiect negru dincolb de el. Se produse o explozie înfundată, imperceptibilă la mai mult de câţiva metri.

Mary O'Connor resimţi o mică lovitură la baza nasului, ca un bobârnac. Instinctiv se trase înapoi cu bastonul ridicat, deschizând gura ca să protesteze. Strigătul i se opri în gât. Avu impresia că o mână uriaşă îi comprima cutia toracică, o durere fulgerătoare îi străbătu pieptul. Ca şi cum ar fi respirat foc. Privirile i se împăienjeniră. Deja aproape inconştientă, se clătină, scăpă geanta cu provizii şi se prăbuşi pe trotuar.

Bărbatul îşi împăturise deja ziarul, închizând în el un obiect negru, un tub de metal de douăzeci centimetri lungime şi un centimetru lăţime, terminat cu un fel de mâner. Se îndepărtă fără să se întoarcă. Cu pardesiul lui cenuşiu, cu gulerul ridicat, cu o pălărie asortată, nasul mare, ochii căprui şi urechile clăpăuge, semăna cu un Mickey Mouse congelat. Un Volkswagen era oprit la zece

metri mai încolo, cu motorul pornit. Bărbatul urcă în maşină, care porni imediat. Cel care o conducea întrebă, în arabă:

— S-a făcut!

— S-a făcut, spuse însoţitorul său.

Îşi scoase din buzunar o fiolă de sticlă, o sparse şi şi-o puse sub nări, respirând cu nesaţ. Aceasta îi producea o senzaţie de căldură, dar şi de uşurare. Era antidotul pe care trebuia să-l ia pentru a evita să cadă victimă acidului cianhidric. Tubul negru pe care şi-l pusese în palton era un pistol special fabricat de KGB şi din care câteva duzini fuseseră livrate comandourilor palestiniene. Tubul conţinea un mecanism de declanşare a focului şi o fiolă de sticlă foarte subţire umplută cu acid cianhidric. Un resort făcea să explodeze o mică încărcătură care proiecta fiola înainte până la o distanţă de doi metri… Otrava se evapora ieşind din fiolă şi producea o moarte fulgerătoare prin constricţia vaselor sanguine, ca într-o criză cardiacă acută.

Trăgătorul trebuia să înghită un anumit comprimat înainte de a trage şi să respire conţinutul unei fiole cu antidot imediat după aceea, pentru a evita ameţelile şi stările de vomă.

Volkswagenul se îndrepta spre Logan Airport. Într-o oră cei doi arabi vor lua avionul spre Houston. Anuar, cel care trăsese, era singurul antrenat să se folosească de armă. Înainte de a veni, se antrenase pe doi câini. îi mai rămâneau încă 17 fiole de cianură ascunse într-o cutie de conserve.

Însoţitorul lui, al cărui nume de război era Jallud, conducea încet. În caz de accident, riscau să fie percheziţionaţi şi ar fi fost o catastrofă. Anuar revăzu chipul bătrânei fără să resimtă vreo emoţie. Era bucuros să se reîntoarcă la Houston, unde era cald…

* * *

Earl fu primul care văzu că Mary O’Connor zăcea pe trotuar, aşezată cu capul în piept, cu bastonul lângă ea. Trase o înjurătură şi aruncă pompa de benzină, repezindu-se către bătrâna doamnă.

— Drăcia dracului! Şi-a rupt piciorul!

În clipa în care ajunse în apropierea ei, se opri o maşină, iar şoferul îi veni în ajutor.

Mary O'Connor era lividă, cu ochii sticloşi, cu gura deschisă. Când Earl o atinse, ea căzu înainte. îşi dădu seama imediat că era moartă. Lacrimile îi umplură ochii. Încercă să se aplece spre gura bătrânei şi să-i insufle puţină viaţă.

În zadar.

Zece minute mai târziu, o maşină de patrulare veni în plină viteză şi se opri lângă micul grup de gură-cască care înconjura trupul. Dar cei doi poliţişti nu putură face nimic. De abia după alte zece minute apăru un medic, cu trusa lui neagră în mână. îi făcu imediat o injecţie cu fenocardiol bătrânei, fără nicio speranţă, de altfel. Nu mai avea puls.

— Inima a cedat, spuse el. La vârsta aceasta, se întâmplă. Dar cu siguranţă că nu a suferit…

Cu ajutorul poliţiştilor, o transportară pe Mary O'Connor în casă. O întindeau pe pat când reporterul de la Boston Globo sosi, puţin înaintea colegilor săi. Moartea Mary-ei O'Connor era un eveniment naţional.

Capitolul X

Micul bimotor *Queen ar* zbura pe deasupra câmpiei texane de mai bine de o oră. Cât vedeai cu ochii nu erau decât drumuri, vegetaţie pipernicită şi câteva ranch-uri rare. Exceptând şerpii cu clopoţei şi câţiva nebuni, nimeni nu-şi dădea osteneala să trăiască în peisajul acesta dezolant. Malko privi sub ei. Panglica strălucitoare a unei piste de aterizare dure tocmai apăruse în stânga aparatului. Pilotul îşi consultă harta şi anunţă:

— Este ranch-ul Crosby. Vreţi să-i contactez prin radio?

— Inutil, spuse Malko, să coborâm.

Pilotul nu insistă. Închirierea avionului fusese aranjată de cineva despre care ştia că aparţinea FBI sau CIA.

În vreme ce *Queen ar* vira strâns pentru a face faţă vântului, Malko zări două aparate imobilizate pe pistă. Un

DC-9 alb şi un reactor mai mic. Deci Richard Crosby şi Nafud Jidda se găseau în ranch. Chiar în acea dimineaţă se hotărâse să vină. Pentru a-l vedea pe Richard Crosby nu avea chef să aştepte următorul capriciu al Marthei. Greg Austin localizase cu uşurinţă ranch-ul şi se ocupase de aranjamentele materiale. *Queen ar* cobora legănându-se în mijlocul unor furioase rafale de vânt arzător. În clipa în care roţile atingeau capătul pistei, un jeep ieşi din ranch şi se îndreptă în plină viteză către punctul în care urmau să se oprească.

— Hei! spuse pilotul. Sunteţi sigur că sunteţi aşteptat?

Soarele făcea să strălucească în maşină ţevile mai multor puşti.

Queen ar încetini, se opri. Pilotul îl întoarse cu faţa la pistă. Jeepul sosi în plină viteză. Se opri la treizeci de metri de *Queen ar*. Trei bărbaţi săriră jos. Unul dintre ei ţinti avionul cu o puşcă şi trase. Glonţul făcu să ţâşnească o jerbă de praf la un metru de scara pe care pilotul tocmai o coborâse…

Un al doilea glonţ smulse un smoc de iarbă aproape de sub paşii lui Malko, care tocmai sărise jos. Cel care trăsese, un uriaş blond cu ochi albaştri, cu tenul bronzat, înaintă către Malko.

— Ştergeţi-o de aici! strigă el, cu un puternic accent texan. Sunteţi pe o proprietate particulară.

Cu arma la şold, îl ameninţa pe Malko.

Acesta nu se clinti. Ca şi cum n-ar fi văzut arma.

— Sunt un prieten al domnului Crosby, anunţă el cu o politeţe desăvârşită. Am venit să-l vizitez. Sper că este aici. Exceptând cazul că ar fi plecat la vânătoare de şerpi cu clopoţei, nu avea unde altundeva să fie… Trăsăturile aspre ale texanului se destinseră uşor.

— Domnul Crosby este aici, spuse el, dar pleacă.

Malko întoarse capul către clădirea joasă şi cafenie care abia se vedea printre arbori. Un bărbat în cămaşă apăruse în prag. Masiv, cu umerii largi, cu părul încă foarte negru, cu gâtul gros. El înaintă către Malko, cu o

geantă diplomat în mână, urmat de un alt bărbat, probabil pilotul, şi îl privi mai mult cu uimire decât cu ostilitate. Era vizibil că nu-l recunoştea. Malko i-o luă înainte.

— Domnule Crosby, sunt dezolat că vin să vă deranjez astfel. Sunt prinţul Malko Linge şi…

Trăsăturile texanului se luminară imediat.

— Ah! Amatorul de vin!

Strânse cu putere mâna lui Malko. Imediat, bărbatul cu ochi albaştri îşi plecă arma şi se îndepărtă. Crosby îl privi pe Malko cu o anume uimire.

— Dar cum de ştiţi că eram aici?… şi de ce-aţi venit fără să anunţaţi?

Malko se pregătise pentru întrebarea aceasta.

— Închiriasem un avion ca să explorez un pic Texasul, explică el. I-am cerut pilotului să-mi spună dacă ştia unde este ranch-ul dumneavoastră şi el mi l-a arătat. Cum am văzut avioane, m-am gândit că sunteţi aici şi mi-am permis… Am regretat mult absenţa dumneavoastră de ieri seară. Nu ştiu dacă doamna Crosby v-a vorbit despre cartea mea privitoare la vinuri…

— Ba da, ba da, spuse Richard Crosby cu căldură. Voi fi încântat să vă arăt colecţia mea de sticle. Din păcate, trebuie să plec imediat la Corpus Christi. Nu ştiam că veniţi.

Malko îl examina din spatele ochelarilor săi negri. În ciuda jovialităţii sale aparente, îl simţea încordat. Chiar grăbit fiind, ar fi trebuit să-i ofere măcar un pahar de vin în ranch. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, texanul păru să se hotărască brusc.

— Haideţi să beţi un pahar, spuse el, am câţiva prieteni care au venit să se odihnească aici.

Râse. Hohotul lui era puternic, plin de viaţă.

Continuă:

— Mai curând un prieten şi o prietenă. Pentru îndrăgostiţi, aici este locul perfect. Şi, în acelaşi timp, facem afaceri.

Făcură cale întoarsă, lăsându-l pe pilot să se instaleze în avion. Trecură peste o mică barieră de lemn

pusă chiar pe jos şi care înconjura tot ranch-ul.

— Asta-i pentru a împiedica şerpii cu clopoţei să vină să-mi sperie prietenii, spuse Richard Crosby cu jovialitate.

Ranch-ul nu avea etaj, părea destul de prost întreţinut. Texanul deschise uşa şi se dădu în lături pentru a-l lăsa pe Malko să treacă. Acestuia îi trebuiră câteva secunde să-şi obişnuiască ochii cu penumbra. Zări mai întâi o pată albă pe canapea. Toate perdelele erau trase din cauza căldurii şi aerul condiţionat făcea să domnească o răcoare plăcută.

— Vi-l prezint pe domnul Nafud Jidda, un prieten saudit, anunţă Richard Crosby. Prinţul Malko Linge.

Pata albă se mişcă, arătându-se să fie un arab mic de înălţime, în kuffieh şi dişdaşa! Ciudat de deplasat în Texas. El se ridică şi veni în întâmpinarea lui Malko, cu un zâmbet radios pe buze, cu mâna întinsă.

— Dar noi ne cunoaştem! Aţi fost pe nava mea, la Monte Carlo…

— Exact, recunoscu Malko. Ce surpriză să vă întâlnesc aici.

Faptul că ţinea în mâna lui pe cea grăsuţă a sauditului îi dădea o impresie ciudată. Probabil era răspunzător de moartea Patriciei Highsmith.

Zâmbetul lui Nafud Jidda se accentuă.

— Richard Crosby este un prieten vechi.

Richard Crosby îşi privi ceasul.

— Eu vă las, spuse el. Tipii de la Corpus Christi chiar au nevoie de mine.

Se întoarse către Malko.

— Veniţi mâine seară la mine la cină. OK?

— Cu plăcere, spuse Malko.

Texanul era deja afară. Nafud Jidda se întoarse către un coridor şi strigă:

— Paprika!

Îi adresă un zâmbet complice lui Malko.

— Domnişoara Richter călătoreşte adesea cu mine. îmi serveşte drept secretară.

De pe coridor se auzi un zgomot de paşi şi Malko

văzu o creatură tot atât de orbitoare de albeaţă ca şi Nafud Jidda. O albeaţă puţin diferită.

Pantalonul de satin alb era atât de strâns, încât se puteau distinge detaliile anatomice cele mai intime ale proprietarei lor. Urma apoi o fâşie de piele bronzată, apoi un minuscul bolero alb care lăsa libere cele două treimi ale unui piept splendid. Ochii mari şi albaştri, de o falsă candoare, gura umflată cu un roşu agresiv, norul de parfum completau personajul. Care semăna cu o secretară precum cârtiţa cu girafa.

— Ţi-l prezint pe prinţul Malko Linge, spuse sauditul. Un prieten al domnului Crosby şi al meu. Domnişoara Richter. Preferă să i se spună Paprika…

Paprika înaintă cu mâna întinsă. Strângerea ei de mână semăna mai curând cu o mângâiere.

— Ce doriţi să beţi? întrebă ea cu o voce răguşită şi joasă, care se acorda perfect cu fizicul ei.

— O votcă, dacă este, spuse Malko. Sau şampanie.

— Eu aş bea un suc de portocale, spuse Nafud Jidda.

Paprika se răsuci, expunând două fese cambrate, strânse să plesnească în satinul alb şi se duse în spatele barului. Erau o pereche ciudată. Nafud Jidda se aplecă către Malko şi îi spuse încet:

— Nu-mi place să călătoresc singur.

— De când o cunosc pe domnişoara Richter, spuse Malko, nu aş putea să vă învinuiesc.

Tânăra femeie se întoarse cu paharele. Ea îşi turnase un enorm pahar balon cu coniac Gaston de Lagrange, lăsându-i votca lui Malko. Băură, toastând pentru Richard Crosby, în clipa în care uruitul reactorului care decola făcu să tremure ranch-ul. De fiecare dată când Malko privea spre Paprika, îi întâlnea privirea. Susţinută, caldă, inocentă.

— Embargoul petrolier nu vă încurcă afacerile? întrebă Malko.

Nafud Jidda îşi agită mânuţele dolofane.

— Oh! Avem mulţi prieteni la Houston. Ei înţeleg. Nu suntem toţi vinovaţi, să ştiţi. Sper că se va aranja. Până

atunci, afacerile se fac în continuare. Prietenul meu Richard Crosby vrea să monteze o uzină de metanol în ţara mea şi asta ridică numeroase probleme. În clipa aceasta încerc să le surmontez, cu ajutorul lui Allah.

Chipul lui Nafud Jidda era limpede şi senin. Malko îşi spuse că era vremea să-l tatoneze.

— Apropo, spuse el, vă amintiţi de Patricia Highsmith, englezoaica aceea fermecătoare căreia îi făceaţi curte pe durata turneului de table, şi pe care apoi aţi invitat-o, recent, pe iahtul dumneavoastră?

Jidda dădu energic din cap.

— Desigur! E la Houston?

— E moartă, spuse Malko.

— Moartă!

Trăsăturile sauditului se impregnară de o groază sinceră.

— Dar cum?

Malko îl privi drept în ochi.

— În ziua în care v-a părăsit, pentru a veni la mine. Necunoscuţi înarmaţi au dat buzna în castelul meu şi au ucis-o.

Pupilele negre ale lui Nafud Jidda nu se clintiseră. Dădu din cap.

— Dar este îngrozitor! Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse Malko. Sunt jenat să v-o spun, dar erau arabi.

— Arabi!

Nafud Jidda aproape că strigase. Dădu încet din cap, cu o expresie impresionantă.

— Iar nebunii ăştia de palestinieni! Dar de ce fata asta fermecătoare? Trebuie să fie vorba de o greşeală. Poliţia nu a…

— Poliţia n-a putut face nimic, spuse Malko. Asasinii au fost ucişi de majordomul meu.

Copleşit, Nafud Jidda îşi încrucişă mâinile grăsuţe.

— Lumea actuală este plină de violenţă, spuse el. Dar există cu siguranţă o explicaţie.

Ochii săi foarte negri îl examinară pe Malko, ca

pentru a o găsi. Tăcerea domni câteva clipe, apoi Jidda suspină şi întrebă cu intenţia evidentă de a schimba discuţia:

— Ce faceţi în Texas?

— Inima, spuse Malko. Un control pe care îl amânam de mult. Cadoul pentru cei 40 de ani.

— Este o prevedere excelentă, aprobă Jidda. Mulţi dintre compatrioţii mei vin aici pentru acelaşi lucru.

Îşi privi ceasul şi se ridică cu un zâmbet de scuze.

— Este ora rugăciunii. Vă părăsesc o clipă.

Se ridică şi dispăru. Tânăra nemţoaică se ridică imediat şi îşi plantă trupul mulat în satin strălucitor la zece centimetri de Malko.

— Haideţi, vă conduc să vizitaţi ranch-ul!

Îl trase printr-un coridor strâmt, care dădea într-o cameră a cărei singură mobilă era un imens pat acoperit cu o piele de urs. Podeaua era presărată cu piei de panteră şi de vacă. Pe pereţi atârnau gravuri erotice. Paprika gânguri:

— Nu vi se pare drăguţ?

Legănând din şolduri, răsucită ca o liană, ea îl fixa cu ochii ei mari şi albaştri.

— E fermecător, aprobă Malko.

Privirea lui părăsi solul pentru a se fixa asupra Paprikăi.

Sânii ei păreau tari ca fildeşul, ivindu-se cu orgoliu din bolero. Avu impresia că nu avea decât să o ia de mână pentru ca ea să se întindă pe pat.

Refulându-şi instinctele rele ieşi primul şi ajunseră din nou în living. Nafud Jidda nu reapăruse.

— Plecaţi cu noi? întrebă ea. Ne întoarcem imediat la Houston.

— Mulţumesc, spuse Malko, am avionul meu. De altfel, voi pleca foarte repede.

O uşă se deschise în faţa lui Nafud Jidda. Cu trăsăturile calmate. În mod vizibil, rugăciunea îi făcuse bine.

— Vă spun la revedere, spuse Malko. Trebuie să mă

întorc la Houston.

Sauditul îi strânse mâna cu putere.

— Ne vom revedea cu siguranţă mâine seară, la Richard Crosby.

— Atunci, pe mâine.

— Pe mâine, adăugă Paprika cu vocea ei răguşită şi blândă.

Ochii ei spuneau mult mai multe decât cuvintele. Malko ieşi din ranch şi căldura îi căzu pe umeri. Când te gândeai că era atât de frig la Washington... Pilotul ţâşni dintr-o altă clădire, unde îl aşteptase.

— Ne întoarcem, sir?

— Ne întoarcem, spuse Malko.

Era mulţumit de călătoria lui. Nu avea mai mult de 24 de ore înainte de a putea în sfârşit, să-i pună lui Richard Crosby întrebările care îl interesau.

— Pe mâine, strigă o voce în urma lui.

Paprika îi făcea cu mâna, siluetă orbitor de albă. Încercă o uşoară înţepătură de regret. Întotdeauna trebuie să iei lucrurile bune atunci când ţi se oferă. Mai ales în meseria lui. Nu puteai şti niciodată din ce va fi făcută ziua de mâine.

*

* * *

Omar Sabet intră în trombă într-o cameră în care unul din tehnicienii săi erau pe cale să lucreze la un telex instalat în faţa patului care, cândva, servise drept pat nupţial lui Tom Pouce. Ultimul etaj al hotelului *Astroworld* părea să fi fost amenajat de un decorator nebun. Cu toate acestea, aici trăiau de aproape două luni Omar Sabet şi vreo 20 de arabi, dintre care cei mai mulţi specialişti în software, în 15 încăperi decorate într-un stil dement, cu câţiva ani în urmă, de un texan original. Se mergea de la patul pe rotile al lui Tom Degeţel la replica unei păduri tropicale cu un enorm baobab de plastic, trecând prin budoare baroce îmbrăcate în catifea, destinate evocării camerei unei cocote franţuzoaice, la sfârşitul secolului. Punctul culminant era un apartament dotat cu o piscină în

dormitor şi un pat cu baldachin în care se putea zbengui un regiment. Apartamentul îi era rezervat lui Nafud Jidda şi Paprikăi.

Singurul acces la ultimul etaj al hotelului *Astroworld* se făcea cu două ascensoare particulare, a căror cheie trebuia să o posezi. Omar Sabet aranjase închirierea unui computer şi a vreo 15 telexuri. Acestea erau legate cu alte telexuri situate în 12 dintre cele mai mari oraşe ale SUA: New York, Chicago, Los Angejes, St. Louis, Philadelphia, Kansas City, San Francisco. În fiecare dintre aceste oraşe se găsea o echipă de informatori însărcinaţi să culeagă toate elementele locale, evoluţia psihologică a populaţiei şi a presei locale, a industriilor locale, incidentele relative la embargo. Toate aceste informaţii, transformate în „puncte" după un barem complicat, erau înghiţite de ordinator.

— Dă-mi depeşele, ceru Omar Sabet.

Operatorul telexului, un palestinian crescut în Kuweit, îi întinse un teanc de hârtii pe care le scosese din maşină. Omar Sabet ieşi şi traversă întreg coridorul, intrând în încăperea în rotondă în care instalaseră computerul. Lângă el se afla o tablă neagră, mare, acoperită cu o pânză verde, ca să nu se poată vedea ce scrie pe ea.

Omar Sabet întinse hârtiile unui alt tehnician.

— Trebuie să avem situaţia zilei într-o jumătate de oră.

Se duse să se aşeze într-o încăpere învecinată şi îşi aprinse ţigara. Singurul lui viciu adevărat. Nu bea, nu ieşea niciodată şi putea chiar să se lipsească de femei. Cu toate acestea, Omar Sabet le plăcea mult, cu nasul lui coroiat, cu trăsăturile energice, ochii cu priviri intense şi impresia de dinamism pe care o degaja. Cu talia subţire, umerii largi, fără pic de grăsime, era o superbă maşină umană. Făcută la fel de bine pentru a iubi sau pentru a ucide. Până atunci, se ocupase în special de ultima activitate.

— Omar, e gata! strigă Aziz, specialistul computerului.

Cu ţigara între dinţi, Omar Sabet se apropie de tablă. Era momentul solemn al zilei.

Pânza care acoperea tabla fusese ridicată, descoperind o foaie mare de hârtie milimetrică prinsă în pioneze, pe care se detaşau două linii. O'linie albastră traversa tabla, luând-o în jos sub un unghi de aproape 30°. Ea computeriza scăderea teoretică de activitate a Statelor Unite în urma embargoului, calculată înainte de începere. La un moment dat, ea întâlnea o linie neagră, verticală. În locul acela o mână necunoscută înscrisese cu caractere arabe: „Victorie" Era locul în care presiunea economică ar fi devenit atât de puternică, încât SUA era obligată fie să capituleze, fie să intre în război, eventualitate extrem de improbabilă.

Numeroase elemente fuseseră luate în considerare de ordinator pentru a calcula impactul embargoului. Penuria de gaz natural, dar şi reacţiile indirecte sau psihologice. Unele uzine producătoare de pneuri sau de pelicule fotografice nu mai aveau stocuri decât pentru o săptămână sau două.

Cealaltă linie, în roşu, reprezenta evoluţia reală, calculată în fiecare zi, a Americii confruntate cu embargoul petrolier. Ea ar fi trebuit să o acopere pe cea albastră, ceea ce şi făcuse în primele zile. Apoi, puţin câte puţin, linia roşie îşi modificase unghiul, iar acum se menţinea deasupra celeilalte, materializând o rezistenţă la embargo mult mai puternică decât se prevăzuse. Aziz tocmai o prelungise cu un centimetru, depărtând-o şi mai mult de cea albastră. Omar Sabet îşi zdrobi ţigara între dinţi şi se întoarse către Aziz:

— Ai pus sondajele de astăzi?

Aziz ridică un teanc de foi.

— Iată-le, nu sunt bune.

Palestinianul privea computerul cu ură, ca şi cum l-ar fi considerat vinovat de rezultatul prost. Omar Sabet ieşi din rotondă fără o vorbă, sumbru, plin de ură şi frustraţie. Peste cinci minute, Nafud Jidda urma să sune de la ranch şi să ceară rezultatele. Omar Sabet se întoarse în camera

sa. Aproape imediat, telefonul, aşezat pe un cal de lemn vopsit, începu să sune. Ghemuit pe mochetă, îl ridică. Era sauditul. Sabet nu avu timp să-i împărtăşească vestea cea rea. Nafud Jidda avea lucruri mai importante şi mai grave să-i spună. Cei doi bărbaţi vorbeau în arabă, în dialectul wahabiţilor din Arabia Saudită. În ciuda acestei precauţiuni, îşi aleseră cu grijă cuvintele, încercând să fie cât mai precişi.

Dar de îndată ce făcură lumină asupra noii probleme care li se punea, Nafud Jidda ceru veşti despre grafic. Omar Sabet îi spuse adevărul şi adăugă imediat:

— Cu toate acestea, n-am neglijat nimic pentru ca acest grafic să ia forma pe care o dorim.

La celălalt capăt al firului domni o tăcere destul de lungă, tulburată doar de paraziţi. La ranch nu exista linie telefonică şi toate comunicaţiile se făceau prin radio, ceea ce nu le îmbunătăţea calitatea.

— Nu faceţi destul, spuse Nafud Jidda pe un ton sec.

Omar Sabet nu răspunse. Ştia cât de mult suferea orgoliosul saudit din cauza acestei violenţe fără încetare amânate. Auzi un zgomot şi imediat vocea lui Nafud Jidda, mult mai călduroasă, destinsă, continuă în engleză:

— Voi reveni mâine.

Cineva trebuie că se afla lângă el. Închise aproape imediat. Omar Sabet încerca aceeaşi emoţie ca atunci când părăsea stâncile arzătoare ale văii Iordanului pentru a se infiltra în avanposturile israeliene. Crescuse în violenţă şi primejdia nu-l înspăimânta. Nu încetase niciodată să fie în război. Sub aparenţa lui calmă şi occidentală, avea mentalitatea feroce, absolută şi plină de orgoliu aproape bolnăvicios a unui beduin.

Ieşi din cameră şi urcă o mică scară acoperită cu catifea roşie, care deservea două camere aflate mal sus. Într-una din ele se găseau patru tineri arabi. Trei jucau tarot, al patrulea asambla cu grijă macheta de lemn a unui *Phantom* de vânătoare. Când îl văzură intrând pe Omar Sabet, se opriră. Aceştia nu se ocupaseră niciodată de computere şi de telexuri şi nu ieşeau din camera lor decât

ca să se ducă să mănânce în rotonda unde li se aducea masa. Nu se cunoşteau unul pe celălalt decât după prenume: Hussein, Anuar, Jallud şi Zaid.

Omar Sabet li se adresă cu vocea lui blândă, iar ei îl ascultară cu respect, cu atenţie, punând doar câte o întrebare din timp în timp, pentru a lămuri o problemă. Când Omar Sabet îşi termină expunerea, îi indică cu degetul pe Anuar şi Jallud.

— Voi doi veţi fi aceia.

— Dar de-abia s-au întors! protestă Zald.

Privirea lui Omar Sabet îl făcu să tacă. Acesta îşi arătă dinţii de fiară într-un zâmbet periculos.

— Mai sunt şi altele de făcut.

Îşi puse căldură în zâmbet, atunci când îşi întoarse privirea spre cei doi bărbaţi pe care îi desemnase, Jallud şi Anuar.

Jallud era subţire şi cu ochelari, cu părul foarte buclat, cu un profil semit. Anuar nu semăna cu un arab, ci mai curând cu un şoarece cu urechi mari, clăpăuge, un craniu chelit prematur pentru cei 25 de ani ai săi, un nas prea mare şi ochi căprui, zâmbitori.

Beduinii din Iordania îl castraseră, ca să se amuze, în septembrie 1970, ceea ce nu-i înfrumuseţase caracterul. Era capabil să taie în bucăţi, cu cuţitul, un om viu, fără să se murdărească şi fără să resimtă vreo emoţie deosebită.

*

* * *

Cu o ţigară strânsă între incisivi, Omar Sabet contempla clădirile Houstonului din fereastra camerei sale. Din cauza embargoului, cele mai multe blocuri turn erau în întuneric. La Houston, doar *Neiman Marcus Building* rămânea luminat toată noaptea. îşi avea propriul său grup electrogen şi responsabilii de la *Neiman Marcus* proclamaseră că, şi de vor trebui să-şi plătească combustibilul cu preţul aurului, ei vor continua să trăiască la fel ca şi în trecut.

Palestinianul îşi strivi nervos ţigara în scrumieră. Ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva bre.

Începu din nou să se gândească la misiunea încredinţată lui Anuar şi Jallud... De s-ar desfăşura toate cu bine! De la începutul operaţiunii Embargo doar o minusculă imprudenţă fusese comisă. Dar şi asta era prea mult. Greşeala aceea costase patru vieţi. Acum un alt pericol se profila la orizont. Operaţiunea era la fel de delicată ca şi o explorare spaţială. O singură eroare infinitezimală putea declanşa catastrofa. Nu puteai ataca nepedepsit o forţă ca SUA, fără să-ţi asumi nişte riscuri...

Capitolul XI

Erau cu sutele, asemenea unor furnici, în toate colţurile imensului *lobby* cu iluminare brutală, în fosa barului, în spatele coloanelor, pe scările rulante ce duc la galeriile de la primul etaj, adunaţi în jurul boutique-urilor.

Arabi.

Tineri, toţi de sex masculin, îmbrăcaţi nepretenţios. Mitraliind cu camerele şi aparatele lor foto toate unghiurile posibile, chiar şi falsul tort de aniversare, înălţat aproape de ieşirea din Louisiana Street. Lui Malko îi veni să râdă, într-atât era de insolit spectacolul. Doi tineri arabi îl atinseră în trecere, ţinându-se de degetul mic, vorbind în limba lor.

Se apropie de recepţie.

— Suntem cotropiţi?

Funcţionarul zâmbi politicos.

— Sunt invitaţii de la *Arab-American Chamber of Commerce*, domnule. Studenţi ai Universităţii din Cairo.

În aceeaşi clipă, vocea unui difuzor anunţa:

— Prinţul Malko Linge este chemat la telefon.

Malko, care coborâse pentru a aştepta maşina ce trebuia să-l conducă la Richard Crosby, se duse şi cuplă unul din acele telefoane interioare din fundul holului.

— O persoană vă aşteaptă la restaurantul de la etajul treizeci, domnule, anunţă centralista.

— Cine anume?

— Nu şi-a dat numele.

Şi imediat închise.

Malko era serios intrigat! Cine putea să-i dea

întâlnire în felul acesta? Poate Greg. Era un obicei al celor de la CIA să facă pe misterioşii. Sau poate frumoasa Martha Crosby. Puţin probabil…

Se îndreptă către ascensoare. Unul singur deservea restaurantul panoramic rotitor de la etajul treizeci şi trebui să aştepte să coboare. „Zborul" era direct. Arabii erau tot acolo, rătăcind cam peste tot, între cafenea şi hol. În cele din urmă, ascensorul sosi şi descărcă vreo douăzeci de tineri despletiţi şi excitaţi. Sosiţi direct din ranch-urile lor. *Regency* prezenta pentru ei împlinirea cea mai fabuloasă a civilizaţiei occidentale.

O stewardesă în verde – şort ultrascurt şi rochie lungă despicată în faţă – făcea de gardă în faţa aparatului, în vecinătatea unei inscripţii indicând complat. îi adresă un zâmbet coliticos lui Malko.

— Sunt dezolată, domnule, între şase şi opt era la fel.

— Sunt aşteptat sus, spuse Malko. Tocmai am fost anunţat.

— Ah, în cazul acesta e altceva, domnule.

În clipa în care era să intre în ascensor sosi o tânără înaltă şi brunetă, care îşi întărea stilul indian purtând un pantalon din piele de căprioară şi o vestă de vânător de blănuri. Era însoţită de un puşti negru ca o prună, deghizat în cow-boy, cu un enorm pistol cu capse la brâu.

Stewardesa îi bara deja drumul. Malko o interpelă:

— Doamna este cu mine.

Îi făcu cu ochiul femeii. Chiar şi pentru o deplasare aşa de scurtă, era plăcut să poţi contempla o femeie frumoasă.

Ascensorul se urni. Malko avu impresia că se afla într-un elicopter. Aparatului îi era necesar mai puţin de un minut pentru cele treizeci de etaje. Acum holul de la parter părea populat de furnici. Un şoc brusc îl dezechilibră pe Malko. Ascensorul se oprise cu brutalitate. Picioarele i se îndoiră în vreme ce căuta să-şi păstreze echilibrul. Un ţipăt izbucni în spatele lui, acoperind un alt zgomot pe care nu putu să-l identifice imediat. Apoi o explozie care, în cabina strâmtă, păru asurzitoare.

— Sus mâinilei Este un holdup!

Minicow-boy-ul aţintea în direcţia sa enormul pistol nichelat. Reprimându-şi o puternică dorinţă de a-i trage una, Malko se forţa să zâmbească în ciuda micuţei pete de sânge care îi apăruse pe dosul palmei.

— Nu trebuie să tragi, îi spuse el puştiului. Ai putea răni grav pe cineva. Priveşte.

Îi arătă mâna şi se tamponă cu o batistă.

— Dar n-am tras, spuse puştiul cu indignare.

— N-atras, spuse mama lui.

Malko rămase câteva clipe zăpăcit, privindu-şi dosul palmei. Nu visa… Ceva îl lovise. Cel de-al şaselea simţ îl făcu să întoarcă capul către sticla groasă a cabinei. îşi ridică privirea şi o spaimă instantanee îi blocă stomacul.

O gaură rotundă, înconjurată de o mică stea străpunsese sticla groasă, foarte sus, aproape de plafonul ascensorului. Malko întoarse capul. La aceeaşi înălţime, pe ţesătura roşie, acoperind peretele din fund, era o pată negricioasă. Instinctiv, se aruncă către fundul cabinei. Urletul indienei îl opri.

— Vă interzic să-l atingeţi! Nu a tras.

Intimidat, puştiul îşi plecase arma.

Cu inima tresărindu-i în piept, Malko examină din nou orificiul. Din fundul ascensorului nu mai vedea holul de jos, ci culoarele mai multor etaje, în faţa lui, la vreo treizeci de metri. De acolo trebuie să se fi tras. Ucigaşul urmărise urcarea ascensorului din *Lobby*, ascuns pe unul din coridoare. Şi trăsese atunci când ascensorul ajunsese la înălţimea lui

Erau cam pe la înălţimea etajului al cincisprezecelea.

Cu gura căscată şi muşchii contractaţi, apăsă pe butonul etajului treizeci. Opriţi locului, formau o ţintă perfectă.

Nimic. Ascensorul rămase nemişcat.

Îşi dădu brusc seama că puştiul apăsase pe semnalul *Emergency*. În grabă, decroşă telefonul de ajutor şi chemă serviciul de securitate, explicând povestea *holdup*-ului. Treizeci de secunde mai târziu, ascensorul se punea în

mişcare către etajul treizeci. Malko nu reuşea să-şi ia ochii de la gaură. Nu era un glonţ de mare calibru. Probabil un „22” cu viteză iniţială înaltă. Dublu-exploziv! Fără oprirea intempestivă a micului cow-boy, glonţul acela i-ar fi făcut o gaură cât o minge de golf în piept. Coborî la etajul treizeci,<pu înţepăturile fricii în dosul palmelor, cu inima zbătându-i-se în piept. Fără prea mari speranţe, se îndreptă către stewardesa în şort verde care întâmpina clienţii. În urma lui, indiana îi aruncă o privire întunecată, convinsă că voise să-i sugrume micul odor.

— Mă numesc Malko Linge, spuse el, centralista m-a anunţat că o persoană mă aşteaptă aici.

Stewardesa îşi consultă lista de rezervări.

— Nu am niciun mesaj, domnule, şi nu v-am notat numele.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Se pomeni în faţa ascensorului. De data aceasta aşteptă ca o duzină de persoane să urce, pentru a se aşeza în spatele lor.

Trebui să ia un alt ascensor pentru a urca din nou în apartamentul său. Alese unul din cele care dădeau spre exterior. Înainte de a intra, şovăi. O femeie de serviciu trecea pe coridor. O chemă şi îi întinse un bilet de cinci dolari.

— Mi-am uitat cheia jos, puteţi să-mi deschideţi?

— Desigur, domnule, spuse negresa grasă, băgându-şi banii în buzunar.

Cu şperaclul ea deschise uşa apartamentului. Cu prudenţă, Malko o lăsă să intre prima. Dar nu se întâmplă nimic. Închise uşa, se repezi către geanta sa diplomat şi îşi luă din ea pistolul extraplat. După ce îi verifică încărcătorul, şi-l strecură sub cămaşă, chiar pe piele şi îşi trecu centura smochingului pe deasupra, îşi turnă o votcă şi începu să tremure nervos.

Fără puştiul acela afurisit, ar fi fost mort sau grav rănit. Cu mintea înfierbântată, încercă să-şi ordoneze ideile.

Nu cunoştea pe nimeni în Houston, cu excepţia

familiei Crosby. Trebuia să-l vadă pe Richard Crosby. Deci o a treia persoană trebuie să fi fost interesată să nu-l întâlnească pe Crosby, iar singurul nume care îi veni în gând fu acela al lui Nafud Jidda.

Telefonul sună.

O voce deferentă şi impersonală:

— Maşina domnului Crosby vă aşteaptă jos, pe Louisiana Street.

— M-aţi mai sunat? întrebă Malko.

— Nu, sir, abia acum am sosit. Am întârziat puţin. Sper că…

Şoferul părea sincer.

— E-n regulă, afirmă Malko. Cobor.

Imediat, îl sună pe Greg Austin. Slavă Domnului, agentul CIA era acasă. Malko îl puse la curent cu tentativa de asasinare.

— Mă duc să cinez la familia Crosby, acolo nu risc nimic.

Dar după aceea îmi puteţi aranja o protecţie?

Greg Austin nu părea din cale afară de entuziasmat. Malko adăugă:

— Voi cere ajutor de la Washington. Doar pentru seara asta. Dacă aveţi timp, faceţi un drum pe la hotel. Să vedeţi cum s-a petrecut. OK?

Odată această problemă aranjată, sună DOD-ul din Washington. Mulţumită decalajului orar, Larry O'Neal era încă la birou. Auzind povestea lui Malko sări până în tavan.

— Imediat fac tot ce este necesar. Ţineţi-mă la curent şi nu vă asumaţi riscuri inutile.

În ascensor, îşi aranjă nodul papion al smochingului şi se examină în oglindă. Câteva fire albe începeau să-i altereze părul blond, dar falca i se contura cu aceeaşi tărie, iar ochii îi străluceau de aceeaşi sclipire aurie.

Arabii dispăruseră din hol. îl traversă cu rapiditate. Nimeni nu părea să fi remarcat încă gaura din sticla ascensorului. Acelaşi şofer negru, foarte demn, aştepta în picioare pe trotuar, lângă un Mercedes negru echipat cu eternele telefoane, îi deschise portiera lui Malko.

Aceasta se instală pe perne, convins de un lucru. Numai Nafud Jidda se putea afla în spatele acestei tentative de omor.

Mercedesul se opri sub porticul susţinut de şase coloane albe. Un alt servitor negru deschise portiera. Malko avea impresia că trăieşte *Pe aripile vântului*.

Martha Crosby înaintă în holul de marmură, orbitoare într-o rochie de muselină albă. Smaragdele în forma de picătură de apă îi atârnau încă la urechi. Asortate cu un smaragd pătrat, de mărimea unui timbru poştal, pe mâna stângă. Malko îi căută privirea în zadar. Vocea ei avea exact intonaţia care trebuia atunci când îi ură bun sosit.

Micul salon din dreapta intrării dispărea sub mulţimea tablourilor semnate de maeştri şi a fotografiilor luxos încadrate ale stăpânei casei. Un negru cu vestă albă se precipită către el, cu o sticlă de Moet şi Chandon 1964 pe o tavă şi îi umplu o cupă. Mai multe persoane se găseau deja acolo. Nafud Jidda bea un suc de portocale, înfăşurat tot în dişdaşaua lui albă, iar spectaculara Paprika se transformase în panteră de apartament, cu un furou la baza gâtului care se oprea exact deasupra genunchilor el rotunzi. Unghiile-i roşii de zece centimetri lungime semănau cu nişte gheare. îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet orbitor.

Nafud Jidda îi strânse mâna cu căldură. Acesta se înclină în faţa Lorrainei Foley, al cărui trup subţire era mulat în mătase cafenie, o rochie bizară care descoperea un umăr. Ali Mansur o însoţea ca un blestem obişnuit. Richard Crosby, în smoching alb, înaintă către Malko.

— În sfârşit, vom putea sta de vorbă! îmi pare rău pentru ziua de ieri. Dar am o existenţă nebună.

Părea incredibil de solid, sigur de sine, cu ochii lui negri într-o continuă mişcare. O tânără blondă îl urma ca o umbră. Blondă, fadă, cu şolduri prea largi şi un piept bun să satisfacă mâinile unui camionagiu. Ochii ei de un albastru pal nu îl părăseau pe Crosby, ca hipnotizaţi. Acesta făcu prezentările.

— Prinţul Malko Linge, domnişoara Ophelia Bird. Ophelia pregăteşte un reportaj despre oamenii însemnaţi ai Texasului, pentru *Texas Magazine*, adăugă el râzând.

Se aplecă la urechea lui Malko:

— Este o prietenă a guvernatorului, o fată de familie foarte bună.

La cuvântul magic de *prinţ*, pieptul Opheliei Bird îşi mai mărise puţin volumul. îi adresă o privire umedă. Malko îl observa pe Richard Crosby. Texanul părea stânjenit în smochingul său, cu toate acestea foarte bine croit, fără încetare în mişcare, glumind, dar fără să vorbească cu nevastă-sa. Servitorii negri treceau în tăcere, înlocuind paharele, ambianţa se încălzea încetul cu încetul.

Se apropie de Richard Crosby, ascultând-o pe Ophelia Bird explicând cum trăia ea de şase luni cu un tânăr student. O minunată împlinire sexuală. Ochiul lui Richard Crosby strălucea. Pentru prima oară, părea destins.

Malko se îndepărtă, lăsându-i să flirteze. Avea la dispoziţie întreaga seară pentru a-i vorbi lui Richard Crosby. Nafud Jidda veni spre el, cu eternul său pahar de suc de portocale în mână.

Perfect natural. Malko îşi spuse că trebuia să fie un jucător de poker excepţional. Paprika se apropia cu obişnuitul ei Gaston de Lagrange într-un pahar mare, dar sauditul o imobiliză cu o singură privire. Malko se hotărî să întindă o cursă.

— Afacerile dumneavoastră nu suferă de pe urma embargoului? întrebă el din nou.

Nafund Jidda scutura din cap, fără să arate cea mai mică supărare.

— Oh, nu! Am prea mulţi prieteni în ţara asta. Ei ştiu bine care îmi este poziţia. Embargoul acesta este o eroare politică. Dar printre noi avem oameni dificil de mânuit. Palestinienii.

Malko avansă un alt pion.

— Se pare că embargoul nu este total, remarcă el.

Nafud Jidda făcu o mutră amuzată. Luă braţul lui Malko şi îl trase într-o margine.

— Faceţi aluzie la *Meguoil*? Mulţumită mie. Am făcut un aranjament cu anumiţi prieteni kuweitieni, aşa încât să mai poată lua ceva petrol. Câteva zeci de mii de tone pe zi. Aceasta aduce o oarecare alinare regiunii. Este un serviciu personal, pe care mi-l face un prieten.

Malko îşi bău şampania Moet şi Chandon pentru a-şi da timp de gândire. Nafud Jidda părea să regrete în mod sincer tensiunea arabo-americană. Explicaţia cu privire a petrolul livrat pentru *Meguoil* era perfect plauzibilă. Cu toate acestea, cu o oră mai înainte, încercaseră să-l ucidă.

— Apropo, întrebă sauditul, tânăra englezoaică care a fost ucisă la dumneavoastră, o cunoşteaţi bine?

— Destul de bine, de ce?

Sauditul arboră dintr-odată o expresie serioasă, plină de gravitate.

— Ceea ce mi-aţi spus ieri m-a tulburat. Am încercat să mă informez. Mi s-a spus că domnişoara Highsmith a fost ucisă de un comando palestinian deoarece era o agentă a sioniştilor. Ceea ce explică brutalitatea reacţiei lor.

— Dar atunci când a venit, sosea de pe iahtul dumneavoastră, remarcă Malko.

— Înainte fusese la Beirut în mai multe rânduri, răspunse Nafud Jidda.

Malko dădu din cap. Jidda îi venea cu adevărat în întâmpinarea tuturor bănuiejilor. Hotărî să treacă sub tăcere incidentul de la *Regency*. În definitiv, putea să nu-şi fi dat seama.

Nafud Jidda fu înhăţat de Martha Crosby. Aceasta din urmă îşi pusese în minte să-l facă să viziteze casa. Richard Crosby bea de unul singur într-un colţ. Era ocazia visată.

Malko profită de ea.

— Domnule Crosby, spuse el, nu o să vă supăraţi dacă vă pun o întrebare incomodă?

— Vreţi să ştiţi cu cât mi-am plătit vinul?

Malko zâmbi politicos.

— O englezoaică, Patricia Highsmith, mi-a făcut o vizită în castelul meu din Liezen, acum câteva zile. Atunci

mi-a spus că v-a întâlnit pe nava lui Nafud Jidda. Acesta v-ar fi prezentat drept un oarecare domn Evans. Asta a cam uimit-o, deoarece ea vă cunoştea din altă parte.

Richard Crosby îl întrerupse cu un râs puternic şi plin de viaţă. Se aplecă la urechea lui Malko.

— Adesea mă cheamă Evans, atunci când mă duc să văd o fată…

— Ceea ce m-a tulburat, spuse Malko, este că Patricia Highsmith a fost ucisă cu sălbăticie de un comando arab, la două ore după sosire…

Ochii lui Richard Crosby deveniră brusc tăioşi ca două agate. Malko îi văzu muşchii fălcilor jucându-i sub piele. Nu avu vreme să continue, Ophelia Bird se întorcea să se agaţe de el. Texanul părea lovit de trăsnet. Aproape un minut rămase sumbru şi absent înainte de a se scutura şi de a reîncepe să zâmbească.

Martha Crosby reapăru în compania lui Nafud Jidda. Malko schimbă o privire cu Lorraine Foley. Se duse să se aşeze lângă ea.

— O cunoaşteţi de multă vreme pe Martha Crosby? întrebă el.

Lorraine Foley îşi mişcă picioarele zvelte cu un zâmbet de bon ton.

— La liceu eram mereu împreună. Vreme de ani de zile am împărţit aceleaşi flirturi.

— Continuaţi să o faceţi?

Ea râse.

— Acum Martha e măritată.

Era spus fără o convingere prea mare. Apoi privirea ei întârzie asupra lui Malko, alunecând de la ochii aurii la centura smochingului. îşi întinsese arătătorul spre ea.

— Ce aveţi acolo?

Din fericire, Malko nu trebui să răspundă. Un maître d'hôtel negru tocmai se înclina în faţa Marthei Crosby.

— *Dinner is served, Madam.*[6]

— Château-Margaux 1945, murmură majordomul înainte de a turna în paharul lui Malko.

6 Masa 9 servită, doamnă.

Era al patrulea soi de vin servit de la începutul cinei. Candelabrele luminau cu o lucire de nisip încăperea în care fusese întinsă masa. Malko fusese oarecum surprins când, în loc să se îndrepte către sufragerie, invitaţii ieşiseră din clădirea principală, traversând grădina pentru a ajunge la micuţa clădire din faţă. Ai fi spus că era o remiză, între sera de orhidee şi garaj.

Malko descoperise acolo un spectacol incredibil. O pivniţă, imensă, cu pereţii tapisaţi de rafturi de lemn pline de sticle, unele mai rare decât celelalte. Cinci sau şase mii în total, calculase el. Lângă uşă fusese întinsă o masă somptuoasă, înainte de a lua loc, Richard Crosby făcuse onorurile locului, explicând că avea, într-o altă remiză, zece mii de lăzi de vin francez… Ochii îi străluceau, nu mai era acelaşi om. Cina sa era una dintre cele mai fine pe care Malko le degustase vreodată. Fructele de mare în crustă erau demne de *Maxim's*, găina cu sparanghel, delicioasă, sufleul Grand Marnier, mai onctuos decât la *Grand Vefour*.

Doi negri impecabil stilaţi circulau în jurul mesei. Martha Crosby şi Paprika ocupau cele două extremităţi. Malko era în dreapta Marthei, încadrat de cealaltă parte de Lorraine. Nafud Jidda şi Richard Crosby stăteau faţă în faţă. Pe parcursul întregii cine, Martha Crosby aproape că nu-i vorbise lui Malko.

El îl observa pe Richard Crosby. Texanul bea ca un spart. Pe durata cinei, mâna lui dreaptă făcuse în continuu cocoloaşe de pâine, pe care după aceea le aruncase sub masă. Părea încordat, nerăspunzând ocheadelor amorezate ale Opheliei Bird.

Sauditul, dimpotrivă, era perfect relaxat. După ce înghiţi ultima îmbucătură de sufleu, Crosby se ridică ca şi cum s-ar fi grăbit ca serata să se termine. Toată lumea se strânse în miniliving pentru cafea.

Nafud Jidda îi făcu loc Lorrainei lângă el. Martha Crosby veni să se aşeze de cealaltă parte. Malko se apropie de Richard Crosby.

— Arătaţi-mi sticlele acelea faimoase, ceru el zâmbind, cele la care ţineţi mai mult.

Texanul se relaxă imediat. îl conduse pe Malko spre lădiţele care se găseau în apropiere de uşă. Întinse mâna şi scoase, ţinând-o la orizontală, o sticlă prăfuită, citi eticheta:

— Château Haut-Brion 1934. Nu am decât zece. Le-am cumpărat la o licitaţie publică, o mie de dolari bucata.

În spatele lor, Ophelia Bird, care se alăturase, scoase un mic ţipăt de admiraţie uimită. Richard Crosby puse sticla la loc. Scotea deja o a doua.

— Château Mouton-Rotschild 1929. Doar la *Maxim's* şi la mine se mai găsesc…

Vocea îi tremura de emoţie. Rămase mai multe secunde să privească eticheta, ca şi cum ar fi fost vorba se sânii lui Raquel Welch. Scoase o a treia sticlă.

— Hospices de Beaune 1928. Cel mai bun an de la începutul secolului, spuse el cu o voce răguşită de emoţie. Nu am decât şase. Le-am cumpărat în Franţa. Cu greutatea lor în aur.

— Le beţi? întrebă Malko.

Richard Crosby mai mângâie sticla câteva momente, cu ochii şi cu degetele, înainte de a răspunde.

— Uneori. La ocazii foarte deosebite. Dar acestea sunt piese unice. Valoarea le creşte în fiecare zi. Uitaţi, priviţi-o pe aceasta…

Scoase o sticlă, un magnum prăfuit, cu eticheta aproape ştearsă. Richebourg 1906.

— Există o singură sticlă în lume şi ea se află aici. Am cumpărat-o cu şase mii de dolari de la o licitaţie publică. Mi s-a oferit triplu.

Puse sticla la loc. Pe divan, conversaţiile mureau încetişor. Martha Crosby îşi înăbuşi un căscat delicat şi se ridică. Malko îşi consultă cu discreţie ceasul Seiko. Era de-abia miezul nopţii.

Richard Crosby îi zâmbi lui Malko.

— Vă ajung din urmă. Rămân un pic aici, am nişte sticle de aranjat.

— Oh, pot rămâne cu dumneavoastră? Aş dori atâta să cunosc vinurile, şopti lângă el Ophelia Bird.

Richard Crosby avu un zâmbet şiret şi bucuros.

— Sigur, mă veţi ajuta.

Întreaga procesiune ieşi din pivniţă, lăsându-i pe servitori să strângă masa, mai puţin Richard Crosby şi Ophelia Bird.

Un şarpe parfumat veni să se cuibărească lângă Malko: Paprika.

— Mă plictisesc, spuse ea. Nimeni nu-mi vorbeşte.

— Ce pot face pentru dumneata? întrebă Malko.

Ea îşi ridică pleoapele mult prea machiate spre el şi murmură:

— Ocupaţi-vă de mine.

Greg Austin privea faţada strălucitor iluminată a lui *River Oaks Country Club*.

— Nu s-ar spune că pe aici au vreo restricţie, mârâi el.

Era însoţit de un poliţist de la Houston P.D., care era liber în această seară şi care acceptase să vină să-l ajute. Un negru ca şi el, Paul Rawley.

— *Brother*, spuse acesta din urmă, imitând accentul negrilor din sud, albii aceştia blestemaţi sunt atât de bogaţi încât au cumpărat soarele.

Un acces de tuse îl împiedică să continue.

— Petrecerea trebuie că a început deja, suspină Greg Austin.

Mai lipseau zece minute până la miezul nopţii.

Erau deja trei ore de când stăteau în umbră nu departe de locuinţa lui Richard Crosby.

Căscară împreună. Greg Austin încercă o cutie de bere, dar era goală şi o aruncă cu dezgust în fundul automobilului. Pungile de hârtie care conţinuseră sandvişurile erau tot ce le mai rămânea de la gustare…

— Peste zece minute plec, spuse Paul Rawley.

Ştiind bine că nu va face nimic. În meseria lor, ştiau că atâta vreme cât infernul nu se dezlănţuia, lucrurile păreau periculos de liniştite.

— Unde este domnul Jidda? întrebă Malko.

Paprika ridică din umerii ei fermecători.

— A plecat cu fata în verde.

Rămăseseră singuri în fumoar.

Martha Crosby urcase să se culce. A doua zi, explicase ea, aruncând o privire indiferentă lui Malko, urma să călărească. Ali Mansur plecase cu cinci minute mai devreme. Singur. Tânăra nemţoaică căscă:

— Hai să plecăm! E sinistru aici.

— Mă duc să-mi iau rămas bun de la Richard Crosby, spuse Malko. Aşteptaţi-mă.

Coborî platforma şi traversă grădina până la pivniţă. Ţinea neapărat să-l revadă pe texan. Vinul constituia un bun pretext. Ciocăni încet în uşă, auzi un zgomot pe care îl luă drept o voce şi deschise.

Se imobiliză imediat.

Cu pantalonul de la smoching în jurul gleznelor, cu poalele cămăşii ridicate, cu vesta aruncată pe masă, Richard Crosby copula cu vigoare cu Ophelia Bird. Tânăra texană era rezemată de masa pe care cinaseră, în mijlocul farfuriilor şi a platourilor, cu braţele în jurul gâtului lui Richard Crosby, cu dantela decolteului smulsă, cu rochia ei lungă şi cuminte ridicată până la şolduri. Parţial aşezată pe masă, ea se ţinea în echilibru pe tocurile-i înalte. Richard Crosby o ţinea de şolduri, scuturând-o cu puternice smucituri. Nici măcar nu-şi dăduse seama că se deschisese uşa. Cu ochii închişi, Ophelia Bird îl primea, cu capul dat pe spate, cu coama ei blondă agitându-se în toate direcţiile. Cu orice demnitate abandonată.

Malko închise uşa încet. Paprika îl aştepta pe peron. Unul din şoferii lui Richard Crosby părăsi Mercedesul pentru a-i întreba:

— Unde doreşte domnul să meargă?

— La *Regency*, spuse Paprika înainte ca Malko să poată răspunde.

Nu făcu niciun fel de comentariu. Părea prea aranjat ca să fie ceva cinstit. Doar dacă nu era un simplu *cadou* din partea lui Nafud Jidda. Se întoarse şi văzu două faruri în spate. Greg Austin îşi făcea treaba cu conştiinciozitate.

Paprika îşi goli paharul de votcă dintr-o sorbitură şi

se ridică. Cu un gest extrem de natural, îşi duse o mână la spate. Zgomotul mătăsos al fermoarului ei îl făcu pe Malko să ridice privirile. Ea veni către el, se răsuci şi ceru în germană:

— Vrei să-mi desfaci şmecheria aia de la guler?

Malko o încheie din nou la femoar şi o luă de braţ.

— Cred că am băut destul. O să vă însoţesc. Am o maşină. Paprika îl privi câteva clipe, apoi i se aruncă în braţe, frecându-se de el de la genunchi la umeri.

— Doresc. Vreau…

Începu să-i exploreze urechea cu o limbă ascuţită. Era literalmente încolăcită în jurul lui. De când ajunseseră în apartament, nu încetaseră să bea votcă. Dar asta nu explica totul. Malko o respinse.

— De ce vreţi să faceţi dragoste cu mine?

Paprika avu o privire încăpăţânată.

— Nu vă plac?

El îi puse mâna pe gură pentru a o împiedica să-şi reînceapă numărul.

— Paprika, spuse el în germană. Spuneţi-mi adevărul.

Nu pricepea ce rol ocupa tânăra femeie în labirintul mortal în care era amestecat. Tânăra nemţoaică rămase tăcută câteva secunde, apoi lacrimile îi ţâşniră din ochii albaştri.

— Vă rog, spuse ea, păstraţi-mă aici.

Dintr-odată, avea o voce de fetiţă. Malko îi ridică bărbia.

— Ce se întâmplă? De ce vă este frică?

Mai mult ghici decât auzi cuvântul de pe buzele ei.

— Nafud.

— De ce?

— Mi-a spus să rămân cu dumneata…

Malko zâmbi rece.

— E foarte drăguţ din partea lui. Dar de ce?

— Nu ştiu.

— Vă cere adesea acest gen de servicii?

— Uneori.

— Vă este indiferent?

Ea suspină, îl privi în ochi, ştergându-şi lacrimile.

— Am treizeci de ani. Am fost cover-girl vreme de zece ani. Am încercat să fac cinema, nu a mers. De când l-am întâlnit pe Nafud, viaţa mi s-a schimbat. îmi dă cinci mii de dolari pe lună, îmi plăteşte apartamentul. Este foarte generos. Ştiu că atunci când nu mă va mai dori, îmi va da destui bani pentru a-mi cumpăra un magazin. Sau mă va mărita cu cineva cu avere. Voi avea copii…

Trăsăturile i se schimbaseră. Lui Malko îi fu milă de ea. Supunerea pe care i-o impunea Nafud Jidda era cu mult mai subtilă decât o ameninţare fizică. Se duse să umple un pahar de votcă şi i-l întinse.

— Reveniţi-vă.

Ea îl bău dintr-o sorbitură, dar teama nu-i părăsi ochii albaştri. Se strânse din nou lângă el. Parfumul ei era atât de puternic încât era aproape supărător.

— Lăsaţi-mă să dorm aici, murmură ea. Altfel voi avea necazuri.

Lacrimile străluceau în ochii ei mari şi albaştri. Malko îşi spuse că nu risca prea mare lucru.

— Foarte bine, spuse el. Să ne culcăm. Sunt obosit.

Paprika îşi luă geanta şi sticla de votcă şi îl urmă în cameră. De data aceasta, el o ajută să-şi desfacă rochia.

Nu avea nimic pe dedesubt, doar pielea ei bronzată. Când Maiko se întoarse din baie, ea părea că doarme. Se întinse pe patul geamăn, învecinat. Treizeci de scunde mai târziu, trupul călduţ al Paprikăi se lipea de al său, cu încăpăţânarea unei caracatiţe. Fără o vorbă, ea îl aduse acolo unde voia, cu o dexteritate plină de blândeţe. În cele din urmă se înfipse în el cu un mic suspin satisfăcut. Maiko era prea încordat pentru ca să profite din plin de împrejurări. Cu toate acestea, cum ea continua să-şi mişte bazinul din faţă spre înapoi din ce în ce mai repede, el simţi că nu va rezista prea multă vreme. Mâinile lui înhăţară şoldurile tinerei nemţoaice. Aceasta îşi dădu seama că el era în pragul orgasmului.

— Da, da, vino, murmură ea.

În clipa în care i se declanşa orgasmul, simţi că

Paprika se apleca înainte. Mâinile ei i se apropiară de figură, se auzi un trosnet minuscul de sticlă şi imediat o senzaţie de frig în nări. Nu avu vreme să-şi reţină respiraţia.

Senzaţia de ardere din plămâni fu instantanee. Avu impresia că inima îi demara cu o sută şaizeci de bătăi pe minut, că arterele îi transportau foc lichid. În câteva fracţiuni de secundă senzaţia i se transmise sexului, declanşând un foc de artificii de senzaţii incredibile, ca şi cum ar fi scuipat lavă în pântecul Paprikăi. Era pe cale să facă o sincopă…

Din toate forţele se smulse din îmbrăţişare, se rostogoli într-o parte, aprinse lumina, respirând cu gura deschisă ca să nu se sufoce. Avea impresia că inima îi va sări din cutia toracică. În genunchi pe pat, Paprika îl contempla, pe jumătate amuzată, jumătate neliniştită. În poşeta ei deschisă, lângă ea, Maiko întrezări o duzină de fiole de sticlă.

— Ce mi-ai dat? întrebă el încă fără suflu. Eşti nebună!

Nu reuşea să-şi găsească ritmul normal de respiraţie. Paprika luă expresia unui copil pedepsit.

— A fost ca să te simţi mai bine, spuse ea. Eu iau adesea. Sunt *pep-pills*.

Maiko se sculă, cu plămânii încă în flăcări, cu ochii striaţi cu verde.

— Ai merita să-ţi dau cea mai mare bătaie din viaţa ta. Eşti nebună să foloseşti porcării din astea! Ai fi putut să mă omori!

Acum ştia despre ce era vorba: amylnitrat, un tonifiant cardiac puternic, care era administrat în cursul crizelor de anghină pectorală.

— Cine ţi-a spus să-mi dai aşa ceva?

Paprika dădu din cap.

— Nimeni, ţi-o jur. Era ca să-ţi facă plăcere. Eu una le folosesc adesea.

— În cazul acesta nu rişti să îmbătrâneşti, remarcă Malko.

Ea ridică din umeri.

— Şi Nafud le foloseşte.

El nu răspunse. Toate astea erau bizare. Oare Paprika nu încercase pur şi simplu să-l asasineze? Era un gând destul de neplăcut. îşi consultă ceasul: era două şi jumătate.

— Te voi însoţi, spuse el fără drept de replică. Dacă domnul Jidda te întreabă, acum vei avea ce să-i povesteşti.

Se îmbrăcă în tăcere. Paprika termină prima şi se duse să-l aştepte în salonul apartamentului. Malko se simţea golit şi frustrat în acelaşi timp. Richard Crosby îi furnizase un motiv perfect rezonabil al prezenţei sale pe *Nemiran* sub numele de Evans, Nafud Jidda părea un businessman fără probleme, iar Paprika nu avusese decât intenţii bune. Atâta doar că exista mica gaură din peretele ascensorului. Un fapt concret care va permite să declanşeze greoaia maşinărie administrativă a CIA. Era convins, cu toate acestea, că se afla pe urmele unei afaceri enorme.

Paprika îl aştepta, cu picioarele încrucişate, cuminte.

— Haidem, spuse el.

Nu mai avea câtuşi de puţin chef să doarmă lângă ea.

Capitolul XII

Cele două ciocănituri seci din uşă îl smulseră pe Malko de sub duş. Cu un prosop în jurul gâtului, înaintă pe coridorul apartamentului şi strigă:

— Cine-l acolo?

— Prieteni, răspunse vocea lui Chris Jones.

Malko deschise. Îndărătul chipului copilăros şi radiind de bucurie al lui Chris Jones întrezări nasul roşu al lui Milton Brabeck, cu pălăria trasă pe ochi, înfofolit într-un fular.

— E drăguţ că ne-ţi chemat, spuse Chris. Era şi timpul. Milton îşi făcuse deja testamentul… îmi lăsa toată artileria lui…

Intrară în apartament. Dintr-odată, Milton Brabeck trase aer pe nas, ostentativ, şi îi aruncă o privire întunecată lui Malko.

— Mai nou vă parfumaţi? Texanii or să vă ia drept un pederast…

Efluviile de *Jungle Gardenia* numai cu greu puteau fi luate drept mirosul unui after-shave. Paprika lăsase urme odată cu trecerea ei, şi nu numai senzaţia de arsură pe care Malko o mai simţea cu fiecare respiraţie.

— Milton, spuse el, ştiţi bine că eu m-am parfumat întotdeauna… în orice caz, aţi venit repede.

Chris Jones rânji.

— Am fost aruncaţi într-un avion al S.O.D.-ului fără ca să ni se ceară părerea. La ora 5 dimineaţa. Aşa că, ce program avem?

Malko începu să se îmbrace în vreme ce Milton, aşezat într-un fotoliu, se juca cu revolverul *44 Magnum* cu ţeava de patru degete, care constituia noua sa dragoste.

— Veţi veghea asupra mea, spuse el.

Le povesti incidentul din ajun. Chris Jones asculta în vreme ce deschidea, distrat, sertarele comodei care se găsea lângă masă. Malko îl văzu dintr-odată afundându-şi mâna înăuntru, cu un zâmbet ironic.

— Aşa deci, ne parfumăm şi ne *şi* drogăm?

În palma lui imensă ţinea o duzină de fiole identice celor pe care le folosise Paprika. Malko se apropie şi examină una din ele. Niciun însemn. Lichidul, în interior, era complet translucid. Ce însemna asta? De ce i le lăsase tânăra nemţoaică? în cameră sună telefonul şi se duse să răspundă. Era Nafud Jidda.

— Nu vă deranjez? întrebă sauditul cu amabilitate.

Malko îl asigură de contrariu. Intrigat, Jidda nu pierdu vremea.

— Ieri seară am plecat fără să ne terminăm conversaţia, spuse el, putem să ne întâlnim? La ora 11 trimit o limuzină să vă ia.

— Cu plăcere, îl asigură Malko.

Pentru ca un om atât de puternic ca Nafud Jidda să ceară să-l vadă, însemna că reuşise cel puţin să-l deranjeze. Ieşi din cameră, zâmbitor.

— Ce se petrece? întrebă Chris.

— Era Nafud Jidda, spuse Malko. O să-l văd cât de curând.

Gorila zâmbi sardonic.

— Altfel spus, dacă nu vă întoarceţi la dejun, începem să greblăm toate cimitirele din Texas…

— Întocmai, spuse Malko. Până atunci, puteţi să daţi fiolele astea lui Greg Austin, pentru a fi analizate. Pentru orice eventualitate.

Malko îi întinse lui Chris Jones fiolele „uitate" de Paprika. Gorila şi le săltă în palmă. Milton avu un acces de tuse.

— Chiar nu aveţi nevoie de noi? insistă Chris Jones.

— Promit, spuse Malko. Vă regăsesc aici. Atâta vreme cât sunt cu Jidda, sunt în siguranţă.

Îşi privi ceasul. Maşina sauditului urma să sosească jos dintr-o clipă în alta. Lăsându-i pe cei doi americani să se odihnească în apartament, coborî.

Mercedesul 600 aştepta deja sub portic. Cu un şofer arab. Ajunseră pe Southwest Freeway pentru a o lua pe South Loop, la patru mile de centru. Hotelul *Astroworld* se găsea la câteva sute de metri de rampa autostrăzii. Mercedesul se opri direct în spatele hotelului, evitând intrarea principală. Şoferul îl conduse pe Malko până la ascensor, introduse o cheie şi uşa se deschise. Urcă împreună cu Malko în ascensor. La ultimul etaj, doi arabi erau aşezaţi în faţa unei mese. Şoferul le spuse câteva cuvinte în arabă şi Malko fu introdus într-un mic salon tapisat cu catifea roşie, care semăna cu anticamera unui bordel.

Uşa se deschise aproape imediat în faţa lui Nafud Jidda, care intră într-o fâlfâire de dişdaşa albă. Mereu afabil, sauditu! îl invită să-l urmeze în apartamentul său. Malko îşi reţinu un zâmbet în faţa enormului pat cu baldachin, a piscinei interioare, a obiectelor bizare care decorau pereţii.

Un arab aduse ceai şi cafea. Telefonul sună, iar Nafud Jidda răspunse scurt, în arabă. Apoi îl fixă pe Malko zâmbind.

— Domnule Linge, spuse el, am ţinut să vă văd pentru a risipi o neînţelegere care există între noi…

Malko reuşi să pară mirat.

— Ce neînţelegere?

Nafud Jidda zâmbi onctuos şi îşi perie maşinal mica mustaţă.

— Mă luaţi drept un asasin şi asta nu-mi place. Nu sunt decât un om de afaceri cu activităţi întru totul legitime.

Apăsase pe cuvântul *legitime* şi continuă cu o voce liniştită.

— Întâmplarea face că am mulţi prieteni în această ţară şi că am aflat de legăturile dumitale (şovăi asupra cuvântului) cu o anumită agenţie federală. Acum ştiu că mă credeţi răspunzător de moartea acelei tinere englezoaice şi că acesta constituie adevăratul motiv al prezenţei dumitale la Houston. (Se întrerupse câteva secunde şi continuă rostogolind cuvintele.) V-am spus ieri cum a fost. Era adevărat. Nu sunt amestecat cu nimic în moartea domnişoarei Highsmith.

Tăcu şi bău puţină cafea. Malko se gândea cu viteză maximă. Sauditul ataca pe un teren hipersensibil. Deoarece, în mod normal, misiunea lui la Houston nu era cunoscută decât de Marty Rogers. Se hotărî să abandoneze o bucată din acoperirea sa.

— Domnule Jidda, spuse el, este adevărat că anumite îndoieli mi-au trecut prin cuget. În mare parte datorită acelui incident cu Richard Crosby. Numele acela fals.

Nafud Jidda dădu din cap agasat.

— Adesea Richard Crosby se poartă ca un copil. Cu toate că Martbei puţin îi pasă de viaţa lui sentimentală, el continuă cu misterele inutile. Se afla pe *Nemiran* împreună cu o doamnă foarte cunoscută şi făcea pe îndrăgostitul. Asta-i tot. În ceea ce o priveşte pe Miss Highsmith, adăugă Nafud Jidda, am mai aflat ceva de când v-am vorbit. îl cunoaşteţi pe un oarecare Dave Halpern?

— După nume, spuse Malko.

Era amantul de inimă al Patriclei Highsmith, un

agent de schimb londonez.

— Dave Halpern lucrează pentru Mossad, serviciile speciale israeliene. Era „ofiţerul de legătură” al Patriciei Highsmith. La cererea lui s-a dus ea în Orientul Mijlociu.

Lui Malko îi fu greu să-şi ascundă perplexitatea. Nafud Jidda nu părea să blufeze.

Patricia era destul de nebună ca să fi vrut să le placă ambilor amanţi în acelaşi timp. Era tulburător. Pe de altă parte, Nafud Jidda părea să ignore misiunea cu care fusese ea însărcinată privitor la persoana lui. Deci, contactele sale din *Company* nu-i spuseseră totul. Părea, de asemenea, să ignore participarea lui Malko la stabilirea „profilului” său.

Vocea sauditului îi tulbură gândurile, la fel de calmă.

— Mă credeţi?

Malko zâmbi.

— Mă întreb de ce aţi vrut să mă vedeţi... în ţara asta, nu poate exista nicio învinuire legală împotriva dumneavoastră... Sunteţi destul de puternic pentru a vă apăra de alţii...

Nafud Jidda zâmbi, un zâmbet care dispăru repede.

— Domnule Linge, mi-ar plăcea ca într-o bună zi să vă număr printre colaboratorii mei... O să vă răspund la întrebare. Am vrut să vă văd pentru a vă avertiza. În cursul scurtei mele anchete privitoare la Patricia Highsmith, am aflat şi că anumiţi palestinieni v-au condamnat la moarte. Ţineam să vă previn, pe motivul excelentelor raporturi pe care le întreţin cu unii dintre (ezită din nou asupra cuvântului) comanditarii dumitale. Sunteţi în pericol de moarte.

Îl fixa pe Malko cu ochiul său negru, nemişcat şi glacial. Acesta resimţi o senzaţie neplăcută în stomac, ca şi cum un medic l-ar fi anunţat că are cancer.

— De ce vor să mă ucidă?

Nafud Jidda îşi desfăcu braţele cu un gest de neputinţă.

— Nu cunosc motivul exact. Sunteţi considerat un periculos agent israelian. Poate că din cauza legăturilor cu

acea tânără femeie.

Malko îşi lăsă privirea să rătăcească peste patul cu baldachin, piscină, decorul rococo. Bizar, bizar. Fie că Nafud Jidda era mai puternic decât crezuse, fie că se înşelase asupra lui. îşi trecea mental în revistă tot ce îi spunea Nafud Jidda, fără ca să reuşească să găsească punctul slab. Se gândi din nou la moartea lui Ed Colton. Nici acolo nu exista vreun motiv direct de a incrimina persoana lui Jidda. Mai rămânea o singură întrebare de pus.

— Domnule Jidda, întrebă el, care este motivul prezenţei dumitale la Houston?

Sauditul îl fixă o clipă, ca şi cum ar fi ezitat să răspundă.

— Aş putea foarte bine să nu răspund la această întrebare, dar o voi face. Ca să nu vă rămână nicio îndoială în suflet. Mă aflu în Houston din două motive. Primul este de ordin economic. Am fost însărcinat de un important grup din ţara mea să studiez implantarea unei antene financiare care să permită să se trateze direct din Statele Unite cumpărarea unor titluri bursiere, fără a mai trece printr-o bancă sau un *broker*. O mână de specialişti de-ai mei locuiesc în acest hotel şi lucrează la problema aceasta de câteva săptămâni. (Zâmbetul îi deveni mai distant.) Cel de-al doilea motiv este de ordin personal… Nu-mi place să vorbesc despre el, dar n-aş vrea să vă las cu o idee greşită. (Ochii săi negri căutară privirea lui Malko.) Întâmplarea face ca Martha Crosby şi cu mine să ne înţelegem foarte bine şi sunt fericit să mă aflu la Houston. Explicaţia vi se pare suficientă?

— *Agent de bursă*

T

Ar fi trebuit să fii tâmpit să mai ceri amănunte… Malko dădu din cap, zguduit.

— Cred că nu mai e nimic de lămurit.

Nafud Jidda se ridică, semnalând sfârşitul conversaţiei şi îl conduse până la ascensor, traversând culoarul care deservea etajul. În trecere, Malko întrezări

telexurile ţăcănind, tehnicienii arabi mergând de colo-colo. Totul părea perfect legal şi pe faţă.

— Mica mea uzină, spuse Nafud Jidda zâmbind. Trebuie să te zbaţi mult ca să-ţi câştigi existenţa. Acum că lucrurile sunt limpezi, ce-ar fi să cinăm împreună di9 eară? La *Tony's*. Un restaurant italian excelent. Vă trimit maşina la ora 8.

Strângerea sa de mână îl împinse pe Malko în ascensor. Uşile se închiseră. Jos, şoferul prevenit în mod misterios, îl aştepta. Malko urcă în lunga 600, pierdut în gânduri. Era obligat să reveleze celor de la CIA ceea ce îi spusese sauditul. Contrarul ar fi fost necinstit. Din bănuielile lui nu mai rămânea mare lucru în picioare. Doar o stare difuză de neplăcere. Ca şi cum totul s-ar fi potrivit prea bine.

În vreme ce limuzina 600 gonea pe South Loop, Malko îşi spuse că Chris Jones şi Milton Brabeck vor putea pleca înapoi la frig, iar el către castelul său. Uciderea Patriciei Highsmith va rămâne ca una din „greşelile" inevitabile ale lumii paralele…

Acetat de amyl, perfect ca să-ţi iei zborul.

Chris Jones, zâmbitor, îi întindea o foaie de hârţie cu antetul laboratorului de poliţie din Houston. Malko o citi. Încă o bănuială care dispărea ca un fum. Paprika voise doar să-i fie bine, nu să-l otrăvească…

— Cred că m-am ambalat prea tare, spuse el.

— Dar s-a încercat împuşcarea dumitale, protestă Chris Jones.

— Există o explicaţie şi pentru asta, îl asigură Malko. Care nu-l implică pe Nafud Jidda.

Chris Jones o şterse cu discreţie în vreme ce Malko îl suna pe Marty Rogers la Langley, dorindu-şi să fi plecat acasă. Era însă acolo.

— Voiam să vă sun, spuse el. M-am întors aseară. Am aflat câteva lucruri. Mai întâi, prietena dumitale Patricia lucra şi pentru israelieni… Am primit confirmarea de la biroul nostru din Tel Aviv.

Apoi Jidda a reacţionat la prezenţa dumitale la

Houston, plângându-se pe lângă prietenii lui de la State *Departament* că ar fi „spionat” de CIA... În dimineaţa asta am găsit o notă pe birou. îi răspund justificându-vă prezenţa prin intermediul „profilului”. Dar am impresia că sunteţi dat de gol...

— Complet, mărturisi Malko, demn de milă.

Îi povesti întrevederea cu Nafud Jidda patronului lui *Near-East Dlvision*.

Îl simţea pe american dezumflându-se vizibil. Când Malko termină, întrebă fără vlagă:

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— Nu există căi de alegere, suspină Malko. Dacă Nafud Jidda continuă să mă vadă învârtindu-mă în jurul lui, îşi va cupla telefonul şi va chema FBI-ul...

— Bun, suspină Marty Rogers, nu aveţi decât să abandonaţi, în ceea ce-i priveşte pe palestinieni, vom face cunoscut anumitor persoane că nu apreciem câtuşi de puţin cele două atentate ale căror ţintă aţi fost. Sper că asta va ajunge.

— Şi eu, spuse Malko...

— Apropo, zise Marty Rogers, încercaţi să aduceţi nişte benzină din Houston. Mâine, 1 martie, *Federal Energy Office*[7] pune în aplicare faza a II-a.

— Ce vrea să însemne asta?

— Asta vrea să însemne, spuse cu tristeţe directorul Diviziei Orientului Mijlociu, că nu vom mai avea dreptul decât la 30% din ceea ce se consuma înainte de embargo. Pentru întâia oară de la sfârşitul războiului, Los Angeles va fi, în sfârşit, debarasat de smog! Cei care vor fi fericiţi sunt ecologiştii...

Un înger trecu, îmbrăcat călduros într-o blană albă.

— O veste bună, spuse Malko.

— Aşteptaţi, astea erau veştile proaste, iată-le acum pe cele foarte proaste. Începând de mâine, toate marile oraşe vor suferi întreruperi de trei ore. TOTALE.

Malko de-abia lăsase receptorul jos când, foarte tulburat, Chris Jones apărea cu un ziar în mână.

7 Biroul Federal pentru Energie

— Priviţi!

Articolul amintea moartea Mary-ei O’Connor, la Cambridge, şi îi anunţa înmormântarea.

Malko îl citi cu un sentiment neclar de neplăcere. Ca şi Ed Colton, Mary O’Connor era o adversară virulentă a supunerii faţă de cererile arabe. Ca şi el, dispărea cu brutalitate în împrejurări care păreau absolut normale… O bătrână doamnă care are un atac de cord… Cu toate acestea, o lumină roşie se aprinsese în creierul lui Malko. O amintire. Aceea a unei alte morţi similare, cu câţiva ani înainte.

Malko avu impresia că se juca cu o cutie cu arc fără a avea posibilitatea de a o deschide. În câteva secunde, se hotărî. Avea nevoie de un indice material. Nu de suspiciuni.

— Chris, spuse el. Plecăm la Boston. Anunţaţi „contactul” local şi DOD-ul.

— Aveţi vreo idee?

— Să inspectez de aproape cadavrul Mary-ei O’Connor, spuse Malko. Mi-ar plăcea să ştiu dacă sunt sau nu pe cale să devin paranoic. Este o problemă care mă frământă de câteva zile, Chris.

Malko formă numărul lui Nafud Jidda. Sauditul nu era acolo. îi lăsă un mesaj, avertizând că nu va putea răspunde invitaţiei, fiind obligat să părăsească Houstonul.

Capitolul XIII

Cu eterna sa ţigară între buze, Omar Sabet compila telexurile care nu încetau să sosească, instalat la marea masă de lângă computer, în rotondă. Când îşi sălta capul, putea întrezări prin fereastră masa albă a *Astroladromului*, parcul de distracţii ştiinţific din Houston.

Pentru prima oară după mai multe zile, mâna dreaptă a lui Nafud Jidda era mai puţin încordat.

Cele două curbe de toleranţă – cea teoretică şi cea adevărată – tindeau în sfârşit să se întâlnească, semnalând diminuarea rezistenţei americanilor.

În plus, Omar Sabet disecase toate depeşele care comentau moartea Mary-ei O’Connor. Fără ca să găsească

nimic alarmant.

Telefonul sună. Era centrala hotelului, care îi dădea o legătură pentru domnul Jidda. Omar Sabet ascultă mesajul lui Malko fără să clipească.

7 îi voi transmite domnului Jidda, îl asigură el. Închise încremenit. Toată relaxarea îi zburase. Apoi ceru imediat aeroportul din Houston. Se informă şi apoi închise, cu inima transformată într-un bulgăre de gheaţă. Exista un zbor Delta Airlines pentru Boston, două ore mai târziu. Hotărî să fie cu cugetul împăcat, sună la Delta şi întrebă dacă putea lăsa un mesaj pentru domnul Linge, pasager al zborului 377. Aşteptă, cu inima bătând, în vreme ce funcţionarul verifica cu ajutorul computerului lista pasagerilor. Reveni pe fir şi îl anunţă:

— O să vă fac legătura la biroul nostru din Houston International Airport. Nu închideţi.

Omar Sabet închise şi îşi stinse ţigara în scrumieră, întreaga operaţiune psihologică a lui Nafud Jidda nu folosea la nimic.

Ieşi din încăpere şi urcă dintr-o săritură treptele care duceau către camerele în care se odihneau cei patru bărbaţi din secţia sa specială.

— Plecaţi din nou la Boston, anunţă Omar Sabet, cu chipul grav, oprindu-se în faţa celor doi asasini ai Mary-ei O’Connor.

De-abia se întoarse în rotondă când centrala îi dădu din nou o legătură pentru Nafud Jidda.

— Nafud e acolo? întrebă o voce furioasă.

— Domnul Jidda este la Dallas, domnule Crosby, răspunse politicos Omar Sabet. Am încercat să-l contactez în zbor, acum câteva clipe, fără să reuşesc. E furtună. Aveţi vreun mesaj?

— Spuneţi-i acestui pui de căţea să mă sune imediat ce va ajunge în oraş, spuse laconic americanul.

Trânti receptorul atât de tare încât zgomotul făcu să vibreze dureros timpanele lui Sabet. Palestinianul rămase surprins câteva minute. Richard Crosby era un om violent şi adesea brutal, dar nu fără vreun motiv. Reacţia aceasta

putea însemna o nouă problemă. Se apucă din nou de codificarea unei telegrame destinate, printr-o cale ocolită, comitetului de boicotare a Ligii Arabe din Damsc.

Omar Sabet dădea ultimele cifre pe care le poseda şi lăsa să se înţeleagă că reuniunea Consiliului Naţional al Securităţii SUA le va da satisfacţie.

Nafud Jidda ajunse o oră mai târziu şi o şterse imediat în apartamentul său. Paprika se grăbi să-l scape de dişdaşa, în vreme ce Omar Sabet, cu chipul îngrijorat, îl urma. Ceea ce avea de spus nu putea aştepta. În câteva clipe sauditul fu gol. Nu avea nicio reţinere faţă de Sabet. Burtica lui atârna ca un şorţ peste sex. Paprika aducea deja cântarul din aur masiv. Jidda îl reglă chiar el, cu grijă, se urcă pe el, citi cifrele, încercă să stea într-un picior, apoi reveni la normal, rămase astfel un lung răstimp, ca şi cum timpul urma să-i modifice greutatea, şi coborî. Se îngrăşase o livră. Ştia că Sabet îi va da veşti proaste. Aceasta era modalitatea în care se pregătea pentru ele.

— Cheamă-l pe Said, îi spuse el tinerei.

Era şoferul. Acesta apăru, cu foarfecele în mână. Jidda era aşezat deja în piscină, iar Paprika era ocupată cu săpunirea lui.

De îndată ce fu gata, frizerul se apropie şi începu să-i ajusteze mustaţa, cu gesturi mici şi precise. Telefonul sună.

Era chemat cu preaviz din Kuweit. Omar Sabet aduse aparatul la marginea piscinei, iar sauditul primi comunicarea fără să iasă din apă.

Vorbi puţin, prin monosilabe, urlând pentru a acoperi zgomotul de fond. Apoi închise, îngrijorat. *Meguoil* avusese probleme cu un grup de palestinieni care se opuseseră plecării unui petrolier. Frizerul terminase, în cele din urmă. Năduf Jidda se întoarse către Omar Sabet.

— Vorbeşte.

Paprika nu pricepea niciun cuvânt în arabă. Sauditul ascultă, impasibil. Plecarea către Boston îl nelinişti în mare măsură, iar contramăsura lui Sabet încă şi mai mult.

Omar Sabet îl asigură că cei doi ucigaşi îşi vor lua

toate precauţiile necesare. El fusese cel care o sfătuise pe Paprika să laser în apartamentul lui Malko acele *pep-pills*. În cazul în care reuşeau să-l elimine, oprirea inimii sale urma să fie pusă pe seama lor, chiar în cazul unui bărbat în floarea vârstei.

Nafud Jidda dădea aprobator din cap. Fără niciun fel de bucurie. Cea mai mică eroare putea declanşa o catastrofă… Trebuia deci să reacţioneze cu o ferocitate rece şi calculată, fără să-şi facă griji pentru vieţile omeneşti. Pentru a se destinde, îşi permise să ronţăie o alună, apoi ieşi din piscină, iar Paprika îl înfăşură într-un halat de baie dublat în exterior cu mătase roşie. Dar Omar Sabet îşi continuă raportul cu telefonul lui Richard Crosby. Brusc, Jidda nu mai avu chef să-şi ronţăie aluna.

— Sper să fie povestea cu petrolierul, spuse el.

Richard Crosby nu mai putea fi tratat precum Patricia Highsmith sau un agent al CIA.

— Mâna pe care nu o poţi reteza, sărut-o, spuse Omar Sabet, citând un proverb arab…

Nafud Jidda aprobă, consternat. Nu va fi uşor să-l calmeze pe Richard Crosby, o dată ce neîncrederea i se trezise. Telefonul sună.

— Dacă e Crosby, încă nu m-am întors, spuse Jidda.

Era texanul. Vocea lui puternică năvăli în încăpere, Sabet îl calmă, asigurându-l că Jidda îl va chema neapărat. De cum închise, Nafud Jidda îi spuse simplu lui Sabet:

— Acum lasă-mă…

Paprika dispăru şi ea.

Ridică receptorul şi îl sună pe Richard Crosby, dând de texan în Mercedesul său. Comunicaţia era proastă. Crosby nu se codi.

— Ce-i cu povestea aia blestemată a Patriciei Highsmith? urlă el. Sunteţi nebun, sau ce aveţi?

Nafud Jidda avu dificultăţi în a-şi păstra sângele rece. Dacă FBI-ul îi asculta telefonul, urma să aibă probleme mari. Luă tonul cel mai măsurat pentru a spune:

— Dick, este o neînţelegere îngrozitoare, nu am niciun amestec în moartea acestei persoane, şi o să vă

explic ceea ce s-a întâmplat. Aşa cum i-am explicat astăzi prinţului Linge.

— Cred că sunteţi un mincinos afurisit, spuse Richard Crosby, cu o voce de gheaţă. Sper că-mi veţi da nişte explicaţii convingătoare. Căci eu unul nu sunt un gangster…

Închise cu violenţă. Nafud Jidda lăsă jos aparatul. Avea impresia că se află pe un tobogan pe care aluneca din ce în ce mai repede. Cel care îl împinsese era prinţul austriac cu ochii aurii şoptindu-i lui Richard Crosby la ureche. Nu fără motiv riscase Jidda să-l elimine înainte de a apuca să-i vorbească lui Crosby. Omar Sabet garantase reuşita. Vreme de ceasuri întregi observase ascensoarele, calculase vitezele, traiectoriile cu ajutorul computerului. Zaid folosise un pistol „22” High-Standard, cu ţeavă lungă. Mascat de ceilalţi trei, apăsase pe trăgaci în zecimea de secundă necesară. Şi cu toate astea…

Richard Crosby se afla în şedinţă cu şase dintre colaboratorii săi. Problemele zilnice îl făcuseră să uite puţin de povestea Jidda. Din cauza petrolierului reţinut în Kuweit, era angajat într-o luptă feroce cu Venezuela pentru a-şi asigura contractul încheiat cu oraşul Los Angeles şi statui Massachusetts. Mai erau şi agenţii federali care îi examinau registrele, verificând dacă nu cumva nu a mărit peste măsură tarifele la gaze naturale.

Operaţiunea Jidda începea să-l deranjeze. De îndată ce colaboratorii ieşiră, se aşează la birou, în faţa marelui geam de sticlă, dincolo de care descoperea întreg Houstonul, şi începu să reflecteze.

Îl întâlnise pe Jidda în urmă cu două ore. Convorbirea fusese furtunoasă, deşi sauditul nu-şi părăsise niciodată calmul. Cu răbdare, îi explicase lui Richard Crosby ceea ce îi spusese deja lui Malko. Anunţându-i în plus apartenenţa acestuia din urmă la *Central Intelligence Agency*.

Ceea ce fusese o eroare psihologică. Richard Crosby avusese un şoc teribil, aflând că CIA îl ancheta, că prietenul său, cunoscător în ale vinurilor, nu era decât un trimis al unei agenţii federale…

Morocănos, îşi imaginã viitorul. Dacă se retrăgea fără nicio vorbă din operaţiune, nu numai că nu câştiga nicio para, dar era incapabil să furnizeze petrolul pe care se angaja să-l dea prin contract. Oraşul Los Angeles îi va intenta un proces pe care-l va pierde şi care îl va costa mai mult decât ceea ce câştigase deja. Fără a mai vorbi de reacţia" negativă", posibilă, a lui Nafud Jidda.

Mai exista o soluţie, eroică. Să spună tot adevărul celor de la CIA, să mărturisească partea importantă pe care o deţinea în elaborarea embargoului. Nu se simţea în stare. Explicaţiile sauditului referitoare la moartea Patriciei Highsmith nu îl convinseseră. Era grozav de supărat că i-o ascunsese. Atâta doar că nu avea nicio dovadă a crimei…

— *Shitl* înjură de unul singur şi apoi căscă. Era obosit. Secretara îl chemă prin interfon: o tânără blondă de la *Texas Magazine* dorea să-l vadă. Ophelia Bird. Richard îşi spuse că era o excelentă ocazie de a-şi uita problemele pentru moment.

— Spune-i să intre.

Ophelia Bird intră în birou, îmbrăcată într-o fustă de pânză şi o cămaşă din borangic cu mânecă scurtă, mulându-i strâns pieptul impozant. Richard Crosby înaintă zâmbind către ea, uitându-şi pentru câteva clipe problemele. Fără vreun gest inutil, îşi strecură mâinile sub T-shirt, cuprinzându-i sânii în palme. Ophelia tresări.

— Richard!"

— Vreau să te am, spuse texanul simplu.

O trăgea deja spre masa de conferinţe. Cu mâna stângă împinsese hârtiile care zburară în toate colţurile. Ophelia Bird începu să se zbată cu furie. El o lipi cu şalele de masă şi o fixă cu brutalitate:

— De ce ai venit?

Tânăra femeie bâlbâi un răspuns neinteligibil. Richard Crosby era deja pe cale să-i smulgă slipul. Ea îi reţinu mâna, apărându-se deja mai slab.

— Dacă vine cineva…

— Nu vine nimeni, spuse Richard Crosby

peremptoriu. Priveşte lumina roşie de pe biroul meu. Nici măcar diavolul nu-mi va trece pragul.

În linişte, îi săltă cămaşa, desfăcu sutienul şi îşi afundă faţa între cei doi sâni mari şi puţin cam moi, în vreme ce mâinile îi acţionau mai jos. Înspăimântată, Ophelia Bird privea în oglinda din faţă planul de încărcare a rafinăriei. Richard Crosby îşi strecură un genunchi între picioarele Opheliei, se desfăcu cu iuţeală şi se înfipse în ea dintr-odată. Din câteva mişcări îşi dobândi plăcerea. Se smulse imediat din ea şi se îndreptă spre toaletă. Când se întoarse, Ophelia Bird era aşezată pe divan. Avea ochi de îndrăgostită.

— A fost minunat, spuse ea.

Richard Crosby îi mai palpă o dată pieptul.

— Ai nişte sfârcuri aşa cum îmi plac mie, spuse el. Lady Big Boobs. Hai, trebuie să mă întorc la treabă…

Îşi retrase mâinile cu regret şi trecu în spatele biroului. În ochii lui lady Bird apărură lacrimile.

— Dar… Trebuia să-mi vorbiţi pentru articol.

— Ascultă, spuse el, într-un sfert de oră am o consfătuire pe care nu am pregătit-o… Dar vino când vrei.

— Oh!

Ophelia Bird se ridică brusc, apoi traversă biroul şi ieşi trântind uşa. Îmbrâncind-o pe Diana, secretara, care se pregătea să intre.

Richard Crosby fluiera cu veselie în clipa în care Diana se aşează în faţa lui. Era o femeie de cincizeci de ani, care era alături de Crosby de douăzeci şi şapte de ani. Puternică, cu ochelari, un nas mare, inteligentă şi lucidă. Ea dădu din cap.

— Îi trageţi tare, domnule Crosby… nu a stat zece minute…

Richard Crosby râse fericit.

— Asta dovedeşte că nu sunt prea bătrân, Diana.

— Nu o veţi revedea prea curând…

Ei ridică din umeri, cu o licărire veselă în ochi.

— Va reveni, Diana, va reveni. În capul ei mic, faptul că s-a lăsat siluită ca o târfă a excitat-o.

— Priviţi, aici sunt telegramele din Kuweit, spuse Diana. Sunt încă blocaţi acolo.

— *Shit*! explodă Richard Crosby.

Se cufundă în lectura telegramelor. Buna dispoziţie deja i se risipise.

Intrând în Laboratorul poliţiei din Boston, Malko îşi lăsă în jos gulerul paltonului său de lama. Cu toate acestea era aproape la fel de frig ca şi afară. Chris Jones şi Milion Brabeck tuşeau ca nişte nenorociţi.

Poliţistul în bluză albă, care îi întâmpinase în ajun, era acolo. Mulţumită intervenţiei eficace a DOD-ului, poliţia locală din Boston făcuse miracole. Fuseseră necesare mai multe ore de argumentaţii cu familia Mary-ei O'Connor: doi nepoţi, fiul cel mare şi nora ei, pentru a obţine autorizaţia de a examina cadavrul.

Moartea părea naturală. Toate mărturiile coincideau. Poliţiştii ajunseseră la faţa locului câteva minute mai târziu. Earl, garagistul, o văzuse căzând pe bătrâna doamnă.

Familia O'Connor cedase, autorizându-l pe coroner să transporte trupul pentru două ore la laborator, pentru a-l examina, iar la o solicitare din partea lui *Domestic Operations Division*, coronerul procedase şi la examinarea vaselor sanguine, prelevând sânge din braţul stâng, printr-o mică incizie. Treabă macabră şi puţin glorioasă.

Malko venise după cele două rezultate.

Poliţistul în bluză albă îi întinse un raport dactilografiat.

Malko parcurse rapid documentul. Microscopul electronic descoperise mai multe fărâmiţe minuscule de sticlă încrustate în obrazul bătrânei doamne, fără a li se putea stabili originea.

Bucăţelele putuseră foarte bine să se afle pe trotuarul pe care căzuse. Raportul sublinia că Mary O'Connor avea un hematom pe temporalul stâng, ceea ce însemna că se lovise cu violenţă de trotuar.

Examenul vaselor de sânge fusese în întregime negativ. Starea lor era cea normală, dată fiind vârsta

bătrânei doamne.

Malko împinse raportul deoparte. De data aceasta era sigur de el.

Intrigat, poliţistul întrebă:

— Ce anume bănuiţi?

Se arătase suficient de cooperativ pentru ca Malko să-i răspundă.

— Acum câţiva ani, spuse acesta din urmă, KGB-ul a folosit în mod frecvent pentru asasinate politice pe care voia să le camufleze sub forma unor accidente, pistoale trăgând cu fiole de gaz cianhidric. Gazul acesta provoacă o îngustare imediată a vaselor sanguine şi moartea în decurs de câteva secunde. Ca în cazul unei crize cardiace. La două ore după deces, vasele îşi reiau aparenţa normală. Nu mă aşteptam la nimic în domeniul acesta. Dar speram să fie suficiente rămăşiţe de sticlă pentru a fi concludent. Aşa a fost descoperită omorârea lui Stepan Bandera, emigrantul ucrainean antisovietic.

Poliţistul făcu nişte ochi cât cepele.

— KGB-ul! Dar de ce ar fi ucis-o KGB-ul pe doamna O’Connor?

— N-am spus că ar fi vorba de KGB, sublinie Malko. Nu sunt singurii care folosesc genul acesta de pistol… Vă cer să păstraţi secret absolut.

Poliţistul promise. Nimeni nu era la curent cu autopsia aceasta clandestină. Imediat ce ieşiră, se duseră la sediul din Boston al DOD-ului. Malko era grăbit să-şi împărtăşească descoperirea…

Şeful Diviziei Orientului Mijlociu îl ascultă cu aviditate.

— Vom pune sub supraveghere toate telefoanele lui Crosby şi Jidda, hotărî el. îmi amintesc foarte bine de povestea lui Bandera.

Malko fu surprins de entuziasmul înaltului funcţionar. De regulă, cei de la CIA erau sceptici de felul lor.

— Aveţi ceva noutăţi? întrebă el.

— Încă nu ştiu, spuse Marty Rogers. Aţi auzit vorbindu-se de Wilbur Stockton, congresmanul din Texas?

— Da, spuse Malko. Este un adversar al embargoului.

— Întocmai, spuse Rogers. Ei bine, sunt noutăţi în ceea ce-l priveşte.

— Doar nu a murit!

— Nu, slavă Domnului! Dar şi-a schimbat complet atitudinea. În dimineaţa asta a dat un interviu în *Washington Star*, afirmând că, în definitiv, este ridicol să ne încăpăţânăm şi că lovitura dată Israelului nu este de natură să schimbe balanţa militară din Orientul Mijlociu, că boicotul cerut de Liga Arabă este justificat din punct de vedere politic.

— Ar fi putut să-şi schimbe părerea, spuse Malko.

— În treizeci de ani nimeni nu l-a văzut pe Wilbur Stockton să-şi schimbe vreodată părerea, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Aşa că noua lui luare de poziţie a făcut vâlvă. Are o mare influenţă pe Colină, ca preşedinte al Comitetului pentru energie. În plus, cum Stockton îl reprezintă pe conservatori, este evident că noua sa luare de poziţie lasă mână liberă – politic vorbind – Comitetului Naţional al Securităţii pentru a-şi modifica poziţia faţă de arabi… De asemenea, aş vrea să vă ocupaţi îndeaproape de acest Wilbur Stockton. N-aş vrea să amestec FBI-ul, ştiţi de ce.

— Bună idee, îl asigură Malko.

Se grăbea să plece spre Washington. Wilbur Stockton era cea de-a treia persoană care lupta împotriva embargoului şi care păţea ceva bizar… Lucrul acesta merita o anchetă.

Anuar clănţănea din dinţi, înfofolit într-un palton gros, negru. Atât de furie, cât şi de frig. Lângă el, Jallud era transformat în statuie de piatră. De la sosirea lor în Boston nu avuseseră măcar o singură ocazie să se apropie în condiţii favorabile de cel pe care trebuiau să-l ucidă. Era fără încetare înconjurat de două gărzi de corp, care făceau imposibil orice atac. Anuar îi cântărise şi hotărâse că ar fi fost pur şi simplu o sinucidere să-i înfrunte. Se mulţumeau să-l urmărească cât mai discret posibil.

Acum adversarul lor gonea de-a lungul tunelului,

către Logan Airport. Peste Boston bătea un vânt glacial. Anuar era neliniştit că se afla în acest oraş. Cineva îl putea recunoaşte. Desigur, nu era decât o şansă la un milion, dar era suficient…

Maşina albă din faţa lor se gară în parcarea Hertz. Anuar continuă şi se opri ceva mai încolo.

— Jallud, du-te să vezi.

Jallud coborî.

Trei minute mai târziu se reîntoarse, surescitat.

— Iau un avion către Washington! Peste o jumătate de oră.

Anuar înjură printre dinţi.

Nici nu se punea problema să ia acelaşi avion. Era prea periculos. Aveau aproape douăzeci de mii de dolari, sub formă de *travellers checks*[8], în micuţa valiză diplomat care conţinea pistolul cu gaz cianhidric.

— Trebuie să închidem un avion, un jet, spuse Anuar. Să ajungem în acelaşi timp cu el. Ai numărul zborului?

Ordinele lor la părăsirea Houstonului fuseseră precise. Să încerce să-şi intercepteze adversarul înainte de a-şi începe ancheta asupra Mary-ei O'Connor. Acum, continuau. Nu că şi-ar fi închipuit că ar putea opri ancheta CIA, suprimând un singur om. Dar asta i-ar întârzia, din cauza legăturilor pe care le avea cu Richard Crosby.

Or, fiecare zi conta.

Capitolul XIV

În mijlocul celor care aşteptau, Chris Jones reperă un bărbat cu ochelari, cu mâinile în buzunarele unui palton negru, cu o pălărie asortată, căţărată pe creştetul capului. Gorila îi făcu semn cu cotul.

— E un tip de la DOD.

Se duse în întâmpinarea necunoscutului şi îşi strânseră mâinile. Mesagerul DOD îşi scoase din palton un plic mare, cafeniu, pe care i-l strecură lui Chris Jones înainte de a se pierde în mulţime. Malko îl deschise. Înăuntru găsi cheile unei maşini împreună cu o hartă indicând locul în care se găsea: parcarea *National*, cheia

8 Cecuri de călătorie.

locuinţei din Cherry Lane şi un document dactilografiat, parafat de Marty Rogers. Malko îl parcursese cu rapiditate şi bătăile inimii i se accelerară. Era un raport al DOD arătând că mitralierele folosite în atacarea castelului Liezen făceau parte dintr-un lot livrat de *Military Armament Corporation* armatei saudite.

La sfârşitul notei, Marty Rogers adăugase de mână: „contractul fusese stabilit de intermediarul lui Nafud Jidda. Sunaţi-mă de îndată ce ajungeţi în oraş. Wilbur Stockton locuieşte la numărul 85 North N, pe Radnor Heights, Arlington".

Malko se repezi către prima cabină telefonică şi formă numărul liniei directe a şefului lui *Near East Division*.

O mulţime considerabilă se înghesuia în *lobby*-ul lui National Airport. Sute de persoane se aflau pe lista de aşteptare, la toate zborurile. Din cauza embargoului petrolier, numeroase zboruri fuseseră sistate.

Marty Rogers îi răspunse chiar el lui Malko. Părea foarte surescitat.

— Este posibil să ne găsim în prezenţa unei enorme maşinaţii legate de embargo, spuse el. Încercaţi să găsiţi ceva legat de Wilbur Stockton. (Îşi schimbă tonul.) Acum însă, acţionaţi cu grijă. Mi s-a dat peste degete. Nafud Jidda s-a plâns. Una din mărimile de la Pentagon a telefonat la *Company* şi a făcut un scandal teribil. Mai mare decât cel de care v-am spus. Se pare că Jidda a făcut asemenea servicii acestei ţări, încât va fi înmormântat în cimitirul Arlington, cu faţa spre Meca. Serios vorbind, Pentagonul are nevoie de el pentru a-şi vinde fierătăniile.

Malko îl asculta gânditor. De ce oare încerca sauditul să stopeze cercetările în ceea ce-l priveau dacă avea conştiinţa liniştită?

— Jidda s-a plâns ambasadorului său, care a reacţionat, continuă Marty Rogers. Aşa că am înapoiat dosarul la DOD

care va face legătura cu dumneata. Dar nu mai vreau nimic în scris despre afacerea asta atâta vreme cât nu-mi

aduceţi o mărturisire a lui Jidda, semnată cu propriu-i sânge.

*

* * *

Locuinţa din Cherry Lane era glacială, cu toate că Malko dăduse drumul încălzirii atunci când sosise. Se întreba cu ce anume va începe. Nu era uşor să abordezi un om ca Wilbur Stockton pentru a-i pune întrebări de genul celor pe care trebuia să i le pună. Congresmanul texan îl va trimite la plimbare.

În afacerea asta, Malko nu avea cu nimic mai multă putere decât un detectiv particular, cu toate că avea în spate întreaga putere a CIA. Mai ales când era vorba de un om atât de important ca preşedintele Comitetului pentru Energie al Congresului. Doar rostirea cuvântului Congres făcea să i se învârtă ochii şefului CIA. Nu mai suporta să fie anchetat de comisii care să se încăpăţâneze să-l întrebe câţi şefi de stat voise să pună să fie asasinaţi…

Vremea cenuşie şi ploaia îngheţată îl îndemnau pe Malko să lase totul baltă. Cineva sună la uşă. Un mesager îi dădu un plic sigilat purtând parafa lui Marty Rogers, îl puse să semneze o chitanţă şi dispăru. Malko îl deschise. Era un scurt *profil* a lui Wilbur Stockton, însoţit de mai multe fotografii ale congresmanului. Soţia şi restul familiei sale se găseau în clipa aceea în Texas. Conducea un Lincoln Continental albastru metalizat înmatriculat IFG 417.

Malko privi fotografiile. Wilbur Stockton avea mâini, un nas şi o falcă enorme, cu pielea plină de zgrăbunţe. Ochelarii săi cu lentile groase păreau minusculi pe nasul mare. Un uriaş cu o siluetă oarecum greoaie.

La sfârşitul *profilului* se afla o însemnare de mână. DOD încerca să verifice conturile în bancă ale congresmanului, dar asta urma să dureze.

Malko îşi privi ceasul. Ora 4 şi 10. îşi îmbrăcă paltonul de lama, resemnat. Se îndrepta spre Capitol Hill. Din nou, Chris Jones şi Milton Brabeck îi fuseseră luaţi. Ei nu ţineau de DOD, ci de Divizia Planurilor care, oficial,

încetase să se mai ocupe de Nafud Jidda. Ajunse pe M. Street, apoi coti pe Pennsylvania Avenue. Nu mai avea decât să o ia drept înainte pentru a ajunge la Congres, trecând prin faţa Casei Albe şi a DOD.

Îngheţat, Malko repuse în funcţiune motorul şi încălzirea Fordului său LTD. Trebuie să fi fost – 5°. Zăpada topită încetase să mai cadă, măturată de un vânt glacial din nord-est... Dar cel puţin cerul era degajat. Nivelul de benzină îi scădea în mod periculos. Ar fi fost jenant să rămână în pană aproape în faţa casei lui Wilbur Stockton. Totul se desfăşurase relativ bine. Ajunsese în parcarea de la *Office House Buildings*, unde Wilbur Stockton îşi avea locul rezervat, pe Independence Avenue, în clipa în care congresmanul se instala la volanul Continentalului său.

Wilbur Stockton coborâse pe Independence Avenue cu viteza unui melc. Învârtindu-se apoi în jurul lui *Lincoln Memorial* pentru a o lua pe Arlington Memorial Bridge. Apoi de-a lungul ţărmului Potomacului pentru a urca din nou către Radnor Heights. Era un mic cartier rezidenţial adăpostit lângă cimitirul Arlington, cu o vedere superbă asupra Washingtonului. Casa lui era mică, cu un singur etaj, chiar în faţa grilajului care înconjura imensul cimitir. În mijlocul unei mici grădini, ca şi vecinii săi.

Lumina era aprinsă la două dintre ferestrele de la parter. Wilbur Stockton îşi dusese maşina în garaj.

Încă o jumătate de oră şi avea de gând să plece. Locuinţa de pe Cherry Lane era totuşi mai confortabilă decât Fordul LTD. Lumina la cele două ferestre se stinse. Malko scoase un *uf* de uşurare. Era sfârşitul filajului său. De altfel, începea să-şi dea seama că ordinele CIA erau stupide. Ar fi fost necesare o duzină de persoane pentru a ancheta eficient cu privire la Stockton. Malko nu avea chef să se joace de-a detectivii particulari. Toată iarna şi primăvara... Fără ca măcar să ştie ce anume căuta.

Trecu încet prin faţa casei şi, în aceeaşi clipă, simţi un şoc în inimă.

Stopurile din spate ale Continentalului tocmai se aprinseseră. Wilbur Stockton pleca de acasă. Dintr-odată,

Malko uită frigul. îşi stinse luminile de poziţie şi îşi opri motorul. Continentalul ieşi încet în marşarier şi trecu prin faţa lui, luând-o pe North Nash, către Arlington Boulevard.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko demara la rândul lui. Circulaţia era rară şi la viteza cu care conducea congresmanul erau puţine probabilităţi de a-l pierde. Acesta circula acum pe şoseaua care mărginea malul Potomacului. O luă pe rampa care conducea spre Theodore Roosevelt Bridge; se întorcea la Washington.

* * *

Lungul toc ascuţit şterse chipul lui Malko, cât pe ce să-i scoată ochiul. Avu o mişcare de retragere. Fata aşezată pe trapezul de catifea revenea deja spre el. Râzând şi agitându-şi picioarele lungi în ciorapi negri. În afară de ei, nu purta decât un fel de sutien negru cu paiete a cărui parte superioară dezgolea doi sâni lăptoşi şi rotunzi. Trei alte fete se legănau în chip asemănător, aşezate pe trapeze de circ fixate de plafon, deasupra clienţilor din barul *Speakeasie*. Agitându-şi picioarele lungi, aţâţându-i pe consumatori, eschivându-se în faţa celor care încercau să le ciupească în trecere şi reflectându-se în marea oglindă care se afla deasupra barului din fundul sălii. Estrada se afla la mijloc, înălţată asemenea unui ring de box. Sala era afumată, zgomotoasă, iar un pianist masacra vechi melodii de *Square Dance*. Ambianţa era impregnată de o bună dispoziţie vulgară. Practic, nu erau decât bărbaţi. Afişul de pe uşa de lemn imitând vechile saloonuri, anunţa: „Striptease la ora unsprezece. Miss Anita, din Porto Rico”.

Malko alesese o banchetă de pe care putea supraveghea uşa. Wilbur Stockton se afla cu două banchete mai încolo, în faţa unui al treilea J & B. Nu acorda o atenţie deosebită fetelor de la trapez şi Malko îşi spuse că venise pentru striptease. Situat pe K. Street, la marginea cartierului chinezesc, *Speakeasie* împreună cu *Silver Slipper* era unul din rarele locuri „rău famate” din Washington D.C. Prezenţa congresmanului nu avea o semnificaţie deosebită. Orice bărbat singur putea veni foarte normal să petreacă o oră în genul acesta de localuri,

înainte de a se întoarce cuminte acasă. Cel puţin aici era cald. Aşteptând, Malko se distra numărând cârpeiile din ciorapii negri ai fetei care se balansa pe deasupra lui... Maşina îi era garată chiar în spatele celei a congresmanului. După ora cinci, centrul Washingtonului era aproape pustiu.

Trapezista încetă dintr-odată să se mai balanseze şi se lăsă să alunece pe o masă de pe care sări jos, ondulându-se când trecu prin faţa lui Malko. Se auzi un răpăit de tobe şi pianistul se opri în cele din urmă, aplecându-şi melonul negru spre paharul cu bere.

Vocea din difuzor anunţă:

— *Miss Anita*, *directly from Porto-Rico*!

Se auziră câteva aplauze timide şi fluierături. Difuzorul începu să verse un amestec de conga, mamba şi cha-chacha...

Din fundul sălii, o maiestuoasă şi arzătoare creatură înaintă încet printre mese, trimiţându-le sărutări spectatorilor şi se urcă pe scenă, unde încremeni.

Pentru costumul ei de pene vopsite în roşu aprins trebuie că fusese jumulit un întreg cârd de struţi, costum completat de un fel de tiară de pene înaltă de aproape un metru. Doar braţele ieşeau din pitonii de pene care îi constituiau costumul.

Tiara atingea plafonul localului, iar dansatoarea era înălţată pe tocuri de douăzeci de centimetri, aproape la fel de lungi ca şi genele ei false.

Era Anita, *the Portorican Bombshell*.

Începu să evolueze în sunetul muzicii, un fel de dans legănat, de rotiri care dezgoleau picioarele lungi uneori până deasupra coapselor.

Până ce strigătele din sală o făcură să înţeleagă că era vremea să treacă la ceva mai consistent. Atunci ea îşi lepădă câteva pene, descoperind un maiou paietat.

Continuă descotorosindu-se de pene rând pe rând, înfăşurându-se în ele, dansând, apropiindu-se de mesele care înconjurau scena cu legănări din şolduri provocatoare, despuindu-se încetul cu încetul în mijlocul

fluierăturilor şi al aplauzelor. În cele din urmă îşi îndepărtă sutienul paietat, însă imediat îşi acoperi pieptul cu ultimele pene.

Muzica se opri brusc. Cu o încetineală calculată, Anita făcu penele să alunece pentru ultima oară de-a lungul sânilor ei şi le lăsă să cadă, descoperindu-şi pieptul în întregime.

Acesta era fabulos. Atât de rotund, de tare şi de ridicat încât nu putea fi decât un bloc de silicon… Malko întoarse capul spre Wilbur Stockton. Congresmanul părea fascinat, cu trupul aplecat înainte, o sorbea din priviri. Nu era vorba de dorinţa arzătoare care se observa la marea majoritate a celorlalţi spectatori, ci un fel de fervoare religioasă.

Frumoasei Anita nu-i mai rămăsese decât un minuscul *cache-sex* cu paiete roşii şi tocurile înalte.

Continua să se onduleze pe scenă, mângâindu-şi sânii, mimând plăcerea, dând din şolduri, cambrându-se într-un număr ultraclasic. Din cauza pieptului ei fabulos, trupul îi arăta destul de bine, cu talia foarte fină. Dar trebuie să fi avut treizeci de ani.

Din nou, muzica se opri. Cu gesturi de o încetineală provocatoare, Anita începu să desfacă şireturile care ţineau *cache-sex*-ul roşu… în clipa în care-l înlătură, lumina se stinse. Când se aprinse din nou, scena era goală.

Se auziră câteva aplauze, destul de anemice.

Malko căscă şi întoarse capul spre bancheta pe care se afla congresmanul. Avu un şoc. Wilbur Stockton dispăruse!

În grabă, puse o bancnotă de zece dolari pe masă şi se repezi de-a curmezişul sălii, în vreme ce trapezistele se urcau din nou pe maşinăriile lor. Trecu pragul localului şi imediat zări farurile Continentalului aprinse. Congresmanul era înăuntru. Se grăbi către maşina lui şi se instală în ea. Bizar era că Wilbur Stockton nu pornea… Trecură cinci minute, apoi zece. Malko începea să fie intrigat în mod serios. În cele din urmă, o femeie în pantaloni, cu un fular pe cap, traversă strada în fugă şi

deschise portiera Continentalului. Malko o văzu instalându-se pe bancheta din faţă, scoţându-şi fularul, scuturându-şi părul lung. Dacă avusese îndoieli asupra identităţii ei, ele fură repede risipite. Însoţitoarea lui Wilbur Stockton tocmai îi trecuse nişte pene roşii în jurul gâtului! Trăgându-l spre ea şi sărutându-l cu pasiune.

Malko nu-şi putea crede ochilor. Respectabilul Wilbur Stockton, preşedinte al lui *Energy Committee*, cu un boa de pene roşii de struţ în jurul gâtului şi în braţele unei dansatoare de striptease – nu era rău.

O maşină de poliţie trecu încet pe K. Street. Wilbur Stockton demară imediat, cu Malko pe urmele lui. Rămase pe K. Street până la strada 23, întorcând pe lângă Washington Circle pentru a se îndrepta spre sud.

La Lincoln Memorial, Malko fu cât pe ce să-i piardă. Căci în loc să o ia, aşa cum se aştepta, spre Arlington Memorial Bridge, Wilbur Stockton făcu din nou turul complet al Memorialului! în dreapta lui French Drive, capul însoţitoarei lui plonjă spre banchetă, iar felul în care conduse apoi congresmanul deveni pur şi simplu zgâlţâit. Malko îşi spuse că la următoarea trecere nu va nimeri podul.

Slavă Domnului, ea îşi reluă poziţia iniţială, iar el o apucă pe podul care ducea spre Virginia.

Nu exista nicio îndoială. Wilbur Stokton o ducea pe dansatoare la el acasă! Cu siguranţă că nu era vorba de o aventură întâmplătoare. Nici măcar nu-i vorbise frumoasei Anita înainte de a o lua cu el. Nu putea fi decât o legătură permanentă… Faptul în sine că Wilbur Stockton avea o legătură nu spunea mare lucru. Dar pentru un bărbat atât de conservator şi respectabil precum congresmanul era posibil un şantaj. Iar cine spune şantaj…

Continentalul se opri chiar în faţa casei, fără să intre în garaj. Din fericire, strada 12 North era în întregime pustie. În cele din urmă, Wilbur Stockton ieşi din maşină şi o luă pe dansatoare de mână. Dar în loc să se îndrepte către casa lui intrară în cea vecină! La parter se aprinse1 o lumină, apoi la primul etaj.

De data aceasta, erau puţine şanse ca deputatul să iasă din nou. Malko se putea duce, în sfârşit, la culcare. Demară şi se întoarse, gândindu-se la pasul următor. Cum să-l abordeze pe Wilbur Stockton şi să-l facă să vorbească despre embargo? Era mai mult decât delicat. Dar în faza aceasta, poate că FBI sau DOD îi vor da o mână de ajutor. Avea ceva concret, în sfârşit.

În spatele lui, o maşină îşi aprinse brusc farurile. Malko fu surprins, nu o auzise venind. Acceleră, trecând de intersecţia cu North Oak Street, profitând de un stop. De abia avu timp să vadă apărând din dreapta enorma masă a unei cabine de camion. Răsuci volanul cu violenţă, înjură, apoi şocul îngrozitor şi zgomotul tăblăriei dominară totul. Fordul lui Malko începu să se răsucească, lovi trotuarul. Capul i se lovi de unul din montanţi şi, agăţat de volan, simţi maşina efectuând un prim tonou.

Capitolul XV

Enorma betonieră a cărei cuvă se rotea încetişor se opri în mijlocul lui 12th North Street, cu farurile aprinse. Bara ei de direcţie, masivă, nu fusese nici măcar zgâriată în urma şocului produs de izbitura Fordului. Un bărbat sări jos şi alergă spre maşina răsturnată pe capotă, cu roţile în sus. Benzina începea să se scurgă picătură cu picătură din rezervorul spart; parbrizul făcut bucăţele şi o portieră smulsă fuseseră aruncate la câţiva metri. Capota se turtise, aşa încât aveai impresia că era vorba de o decapotabilă…

Maşina care făcuse semne cu farurile se opri după intersecţie. Un om ţâşni din ea şi fugi, la rândul lui, către maşina răsturnată, alăturându-i-se celuilalt. Anuar îşi avea şi pistolul cu gaz cianhidric pentru mai multă siguranţă, cu toate că şocul fusese, desigur, suficient pentru a le ucide adversarul.

— Unde-i? strigă Anuar. Să ne grăbim.

Zgomotul accidentului atrăsese cu siguranţă atenţia. Dar din cauza restricţiilor erau mai puţine maşini de poliţie şi, oricum, ele veneau mai rar în cartierul liniştit din preajma cimitirului.

— Dă camionul înapoi! urlă Anuar.

Betoniera bloca întreaga stradă. Jallud urcă din nou în cabină, făcu să scrâşnească vitezele, dădu înapoi cu brutalitate pe North Oak, strivind fără să vrea botul unei maşini parcate. Cei doi arabi furaseră betoniera, în vreme ce Maiko se afla în barul *Speakeasie*, dintr-un şantier de lângă Garfinckel's Theater. îl urmăreau pe Maiko pas cu pas încă de la sosirea sa la Washington. Pândind o ocazie favorabilă. Casa din Cherry Lane nu le inspira încredere şi aşteptaseră. Ştiind că Maiko va reveni în mod automat pe urmele congresmanului, îşi pregătiseră ambuscada. Un accident era ocazia visată pentru a scăpa de el...

Când se întoarse Jallud, Anuar încă nu reuşise să deschidă portierele blocate. Din cauza întunericului, în interiorul maşinii nu se vedea nimic. împreună, reuşiră să deschidă o portieră. Anuar se repezi, îşi întinse braţul înainte, cu pistolul.

— A fugit! strigă el.

Jallud se aplecă şi el, la rândul lui. Partea din faţă era goală, în spate, nu se putea ascunde nimeni. Cei doi ucigaşi dădură ocol maşinii, alergând. Fordul parcursese aproape treizeci de metri în urma şocului camionului. Conducătorul trebuie să fi fost aruncat şi zăcea pe undeva, prin întuneric.

Nu mai trebuia decât să i se dea lovitura de graţie, dacă mai era încă viu. Fereastra unei case colţ cu 12th North şi Oak North se lumină. La geam apăru un bărbat care strigă:

— S-a întâmplat un accident?

Numai asta mai lipsea... Cei doi arabi se opriră în zona de întuneric de lângă maşină. Fără să răspundă. Necunoscutul îşi închise fereastra şi, imediat, Anuar şi Jallud se îndreptară către zona în care trebuia să se afle şoferul Fordului.

Malko îşi recăpătă cunoştinţa, cu o durere sfâşietoare în tâmpla stângă. Ceva aspru i se rezema de obraz. Totul era negru şi habar n-avea unde se afla. Trebui să facă un efort mintal gigantic pentru a-şi aminti ce se

întâmplase. Era culcat pe jos, lângă un zid. Paltonul lui de lama era rupt, plin de noroi. Era anchilozat, amorţit, piciorul drept îl durea, pete lumirţoase îi treceau prin faţa ochilor. îşi înăbuşi un geamăt, în clipa în care se ridică. Memoria îi reveni brusc. Revăzu şocul camionului, privi în jur. Fordul se afla la câteva zeci de metri, cu roţile în sus. Lângă el observă două siluete. Probabil că îl căutau, îşi deschidea gura ca să strige după ajutor când îşi dădu seama de ciudăţenia accidentului. Semnalul farurilor din spate, camionul trecând pe roşu, pe strada aceasta liniştită. Cu febrilitate, îşi căută pistoletul extraplat, fără să-l găsească. Nu-şi mai amintea dacă arma rămăsese în maşină sau dacă o pierduse în accident.

Ascuns în umbra zidului cimitirului îi observă pe cei doi bărbaţi de lângă Ford. Ciulind urechea, îi auzi vorbind în arabă! Lucrul acesta aproape că îi şterse durerile! în sfârşit, o dovadă palpabilă a bănuielilor sale.

Cei doi se îndepărtară de Fordul accidentat, venind către el. Vreme de câteva secunde putu spera că nu-l vor vedea. Apoi îşi dădu seama că cercetau tot spaţiul dintre intersecţie şi locul în care se zdrobise maşina. Nu avea nicio şansă să scape de cercetările lor şi erau cu siguranţă înarmaţi. Începu să se îndepărteze încetişor, de-a lungul zidului cimitirului. Piciorul drept îl forţa să şchioapete. Cei doi arabi l-ar fi ajuns pe spaţiul a zece metri... Strigătul asurzitor îl făcu să tresară:

— Şuf!”

Unul dintre arabi îl văzuse. Începu să alerge spre el. Atunci când trecu pe sub lumina unui stâlp, Malko îi zări obrazul şi obiectul negru din mâna dreaptă. Cel de-al doilea se luase după el. Veneau să-i dea lovitura de graţie. Nu ar avea niciodată vreme să se refugieze în vreuna din casele de pe stradă. Privi grilajul din spatele lui. De cealaltă parte se afla imensitatea cimitirului Arlington. Aproape patru sute de acri de peluze, de arbori, de ondulaţii de teren. Acolo ar avea o şansă de scăpare. Reuşi să se caţere pe zidul care susţinea grilajul. Piciorul drept refuza să-l ajute. Cu preţul unui efort supraomenesc,

ajunse pe grilaj, se apăsă pe el, simţind ţepii acestuia sfâşiindu-i stomacul prin palton, şi basculă de partea cealaltă! Reuşi să-şi sfâşie paltonul în cădere. Căzu greoi pe gazonul umed, simţi răceala unei plăci metalice, se agăţă de o cruce albă pentru a se ridica şi încercă să se orienteze. Se găsea în extremitatea nordică a cimitirului. La o jumătate de milă spre sud se găsea *Monumentul Eroului Necunoscut*. Vegheat zi şi noapte de o gardă de onoare.

Anuar îşi ridică pistolul cu cianură şi îl lăsă în jos, din nou, furios. Malko era prea departe! Când ajunse la baza grilajului cimitirului, victima sa căzuse deja de partea cealaltă. În aceeaşi clipă, farul rotitor al unei maşini de patrulare apăru pe Strada 12.

— Urmăreşte-l! strigă Jallud. Te întâlnesc aici mai târziu.

Anuar se repezi asupra grilajului cimitirului la zece secunde după ce Malko căzuse de cealaltă parte. Jallud se repezi în

Priveşte!

maşina lor şi demară. Erau puţine şanse ca maşina de patrulare să-l urmărească. În caz de accidenteonsemnul poliţiei era imperativ. Mai întâi să-i ajute pe răniţi. În ceea ce-l privea pe Anuar, urma să se ascundă în cimitir până când Jallud va veni să-l recupereze. Anuar ajunse pe peluza din Arlington, se ghemui în umbră, îşi verifică pistolul şi ciuli urechile. Era prima oară când venea în Arlington. Auzi un zgomot uşor în faţa lui şi o porni în fugă în acea direcţie, în zigzag printre crucile albe ale americanilor morţi pentru patrie.

Confundându-se cu umbra unui arbore, Malko încercă să citească numele de pe placa aleii: Lincoln Drive. Încerca să se descurce ia întâmplare, cunoscând doar vag topografia cimitirului. Trebuia să o ţină spre sud, înconjurând J.F.K. Memorial pentru a urca apoi către vest, unde se afla *Monumentul Eroului Necunoscut*.

Ştia că cineva sărise în cimitir după el. Cel puţin unul dintre ucigaşi se afla pe urmele lui.

Trecu de Lincoln Drive şi şchiopătă de-a lungul spaţiului deschis care îl separa de William Taft Monument, târându-şi piciorul drept.

Cerul se luminase şi mai tare, iar luna strălucea deasupra enormului cimitir. De cealaltă parte a Potomacului, Malko zărea luminile Washingtonului. Alunecă pe o placă de bronz îngropată în gazon şi căzu pe iarba umedă cu un strigăt de durere! Se sculă imediat, furios că atrăsese atenţia asupra lui, şi plecă cât putu de repede.

Rugându-se ca adversarii săi să fi abandonat urmărirea.

Ocoli J.F.K. Gravesite, mergând cale de un sfert de milă pe o alee care ducea spre sud şi trebui să se oprească, fără suflu, într-un boschet. Era separat de esplanada pe care se afla *Monumentul Eroului Necunoscut* printr-un spaţiu deschis, terminat de un şir de arbori. Făcu ochii mari, încercând să zărească santinela care trebuia să se afle în preajma monumentului. Şovăia să strige. Adversarii săi puteau reacţiona înaintea santinelei. Rămase nemişcat, ţinându-şi respiraţia. După ceea ce descoperise, era o prostie să se lase omorât. Apoi începu să urce peluza în pantă, care ducea spre esplanadă, târându-şi piciorul. Reuşi astfel să ajungă fără dificultate la ultimul şir de arbori care mărginea esplanada. Zărea deja masa deschisă la culoare a monumentului.

Dintr-odată, unul dintre arborii care-l înconjurau păru să se dedubleze şi o siluetă înaintă brusc spre Malko cu braţul întins în direcţia lui. Voi să sară pentru a se îndepărta, dar piciorul îi cedă. Căzu, rostogolindu-se, văzu silueta ucigaşului înălţată deasupra-i, cu arma pregătită. Imediat Malko ştiu că era vorba de un pistol cu acid cianhidric. Cu o armă obişnuită ucigaşul l-ar fi împănat deja cu gloanţe. În vreme ce cu arma aceasta specială trebuia să-l nimerească în obraz.

Cu toată forţa, Malko îşi repezi piciorul stâng înainte, lovind tibia ucigaşului. Acesta căzu, la rândul său, în noroi. Imediat, Malko îi apucă încheietura mâinii, ţintuindu-i-o la

pământ. Ucigaşul încerca cu disperare să-şi sucească pumnul pentru ca ţeava pistolului să fie îndreptată direct spre chipul lui Malko. Altfel, risca doar să se sinucidă. Cei doi bărbaţi luptau fără o vorbă, suflând din greu, concentraţi asupra unui singur scop. Însă Malko, slăbit de accident, simţi că nu va putea păstra multă vreme supremaţia. Din toată puterea plămânilor, urlă:

— *Help me*! *Help me*! *".

\+ *

Bob Weaver privea stelele care străluceau pe cerul îngheţat de deasupra imensului cimitir Arlington, ascultând greierii, care cântau în jurul lui. Trecuse cu zece minute de miezul nopţii şi îi mai rămâneau încă patruzeci de minute înainte de a se putea duce să se odihnească în *trailer*, unde dormeau cei şase camarazi ai săi din garda Soldatului Necunoscut. Cu toţii voluntari, ca şi el. Pentru a-i trece timpul, se întreba cine era tipul acela mort cu patruzeci şi cinci de ani în urmă într-un război care trebuia să fie ultimul. Şi cum murise? Poate că într-o noapte frumoasă ca aceasta. Monumentul de cincizeci de tone, din marmură albă de Colorado, strălucea blând în penumbră. Bob Weaver îşi spuse că trebuia să fii puţin mai romantic pentru a te oferi voluntar. Dar nu o regreta. Lucrul acesta cerea state de serviciu ireproşabile, fără o contravenţie

„*Ajutafi-mă*! *Ajutaţi-mă*!

măcar, ca să candidezi pentru gardă. În timpul zilei mergea, doar nopţile erau lungi. Ziua, la fiecare jumătate de oră, scurta ceremonie a schimbării gărzii rupea monotonia.

Dar noaptea nu era nimic de făcut, cimitirul fiind interzis publicului. Bob Weaver încetă să se mai intereseze de moartea necunoscutului şi reîncepu să se întrebe dacă îşi va cumpăra sau nu o casă.

Schimbându-şi greul M 14 pe umărul drept, făcu cale întoarsă şi reîncepu să numere cei douăzeci şi unu de paşi până la următoarea întoarcere. În mod mecanic. Noaptea, vremea trecea încet şi părea să apese asupra umerilor ca viaţa.

— *Help me*!

Strigătul era atât de brusc, atât de apropiat şi neaşteptat încât Bob Weaver se opri brusc. Crezând că este victima unei halucinaţii! Cine putea să strige în cimitirul acesta pustiu? strigătul se repetă. Venind dinspre linia de arbori de la cincisprezece metri distanţă. Bob Weaver şovăi, înspăimântat. Consemnele erau clare. Cel de gardă nu avea dreptul să-şi părăsească postul. Dar consemnele nu prevedeau un strigăt de ajutor în miez de noapte. Făcu ochii mari şi distinse două siluete încleştate pe sol. Pentru a treia oară, strigătul îi sfâşie timpanele. îşi întoarse capul spre *trail*erul unde se găseau cei şase camarazi ai săi, căutând ajutor. Dar ei nu păreau să fi auzit.

Decizia îi aparţinea.

Şovăi încă o fracţiune de secundă, apoi, luându-şi arma în mână, porni în fugă spre locul luptei, stânjenit de uniforma sa de paradă proaspăt călcată.

Apropiindu-se, zări doi bărbaţi luptându-se pentru posesia a ceea ce i se păru a fi un pistolet. Unul dintre ei ii-interpelă în engleză, cu un uşor accent.

— *Help*! *He is trying to kill me*!

Bob Weaver se învârti câteva clipe în jurul celor doi bărbaţi neştiind ce să facă, neîndrăznind să-şi folosească puşca încărcată. Apoi, se hotărî în cele din urmă să o rezeme de un

Ajutori încearcă să mă omoare!

arbore şi încercă să se amestece înjuptă. La rândul lui, apucă încheietura celui care ţinea pistolul. Încercând să-l dezarmeze. Dar terenul era atât de alunecos, încât îşi pierdu echilibrul căzând lângă ucigaş. Fără să-i dea drumul încheieturii. Arătătorul său apăsă involuntar pe trăgaci şi simţi un declic. Se auzi un „pşuitt” aproape tăcut. Bob Weaver încercă o senzaţie de frig glacial pe figură şi avu brusc impresia că pieptul i se strângea sub uniformă, că figura i se transforma într-o bucată de gheaţă, încercă să spună ceva fără ca vreun cuvânt să-i iasă din gură. Bărbatul care ţinuse pistoletul zăcea straniu de nemişcat

lângă el, cu mâinile amândouă crispate pe gât. Ultimul gând al lui Bob Weaver fu unul de totală neînţelegere. Ţeava armei îndreptată chiar înspre zona dintre feţele lor nu părea să fi scuipat vreun proiectil… Apoi stelele părură să se fărâmiţeze toate în acelaşi timp şi nu mai simţi nimic.

Malko se ridică clătinându-se. Cel care îl urmărise zăcea pe spate, cu ochii sticloşi, mort. Înhăţă arma M 14 rezemată de arbore, manevră chiulasa şi trase unul după altul trei cartuşe către cer. Detunăturile răsunară în linişte, iar greierii tăcură brusc în jurul lui.

În *trailer* se aprinse o lumină, în spatele monumentului de marmură albă. Bob Weaver, cu ochi larg deschişi, cu chipul lui copilăros crispat de durere, nu mai vedea stelele de deasupra lui. Nu îşi va încheia niciodată angajarea în al treilea regiment de infanterie american.

Capitolul XV!

Marty Rogers răsuci paşaportul între degete cu un aer dezgustat, înainte de a-l arunca pe birou.

— Fals! spuse el. Republica Libiană. Sau, mai curând, un paşaport adevărat pe care oficialităţile libiene l-au dat în alb. Nu mai trebuia decât să se scrie numele Hassan Khargh. Celelalte acte găsite la el erau pe acelaşi nume. Am contactat ambasada libiană. Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta. Spun că paşaportul a fost furat… Este imposibil să dovedeşti contrarul. Aşa că există sute de terorişti care se plimbă prin lume, înzestraţi cu *paşapoarte false adevărate* imposibil de depistat.

Trupul ucigaşului odihnea în morga orăşelului Arlington. În ciuda injecţiilor cu novocaină care îi fuseseră făcute pentru a-i uşura durerea ligamentelor sfâşiate de la gleznă, Malko mergea cu dificultate.

Se găseau în Executive Building, în Langley, în biroul şefului Diviziei Orientului Mijlociu din C.I.A. Însoţit de adjunctul său şi de şeful lui Domestic Operations Division, Larry O’Neal, cu doi reprezentanţi ai DOD şi unul al FBI.

Moartea soldatului din garda monumentului declanşase destule frământări. Larry O’Neal îşi petrecuse dimineaţa la telefon pentru a aranja treburile cu FBI şi

serviciile secrete ale armatei americane, căci Arlington era un teren militar.

DOD trebuise să predea afacerea FBI-ului.

— Nu există niciun mijloc de a afla de unde venea?

Marty Rogers consultă o fişă pe care o avea în faţă.

— A intrat în SUA acum două luni ca turist, la serviciul imigrări a dat adresa unui hotel din New York, *Century*. N-a călcat niciodată acolo şi probabil că a călătorit prin ţară sub un alt nume. Ar fi putut fi oriunde.

Malko privi falsul pachet de ţigări aşezat pe birou. Conţinea trei cartuşe din mortalul gaz cianhidric tras de pistolet. Bărbatul ucis sub numele de Hassan Khargh era necunoscut şi pentru FBI şi pentru CIA. Malko era convins că insul care murise la Arlington era răspunzător de asasinarea Mary-ei O'Connor. Că ucigaşul acesta avea o legătură cu Nafud Jidda şi Richard Crosby şi că totul era legat de embargou. Dar nu poseda nici cea mai mică probă materială a acestor bănuieli. Larry O'Neal continuă:

— FBI-ul încearcă să reia afacerea Boston, spuse el. Din nefericire, n-aţi putut identifica maşina ucigaşilor, iar betoniera fusese furată dintr-un şantier.

Malko dădu din cap. Fără iluzii. Ucigaşul supravieţuitor era cu siguranţă departe. Singurul element disponibil era Wilbur Stockton. îşi înăbuşi un căscat. Nu dormise mai mult de patru ore. Niciodată cimitirul Arlington nu cunoscuse o asemenea animaţie noaptea. Larry O'Neal, scos din pat la ora unu dimineaţa, nu dormise nici el mai mult. Bob Weaver, nefericitul soldat ucis, se odihnea într-o capelă. Peste câteva zile urma să fie înmormântat la câţiva metri de locul pe care îl păzise. Familia o ceruse, iar Pentagonul acceptase. Un reprezentant al FBI îi adunase pe cei câţiva ziarişti care erau la curent cu afacerea pentru a le cere să păstreze tăcerea până la noi ordine, în interesul securităţii Statelor Unite.

— Bun, ce veţi face? îl întrebă Marty pe Malko.

— Chris şi Milton supraveghează casa Anitei. Ambuscada a fost pregătită în vreme ce mă aflam în

Speakeasie, explică Malko. Deci ucigaşii trebuie să fi fost siguri că mă voi întoarce pe acea stradă. Erau deci la curent cu aventurile lui Wilbur Stockton. Ceea ce ar părea să dovedească că între cele două lucruri există o legătură.

Marty Rogers îşi mângâia bărbia, zâmbind uşor.

— Nu este ceva evident. Şi eu am auzit vorbindu-se de această aventură sentimentală. De aceea v-am sfătuit să-l urmăriţi pe Stockton. Dar trebuie să fim foarte prudenţi cu el. Este unul dintre membrii cei mai importanţi ai Congresului. Dubla tentativă de omor căreia i-aţi fost victimă nu îl implică cu nimic. În mod legal nu putem să-i reproşăm nimic. Este dreptul lui cel mai strict să întreţină o legătură cu o dansatoare de striptease. Prima tentativă de omor a fost comisă în faţa casei

lui, dar el nu era nici măcar conştient de faptul că-l urmăreaţi, în plus, era deja înăuntru. Suntem tributari bunăvoinţei sale.

— Pot să prevăd că nu va fi prea generoasă, suspină Malko. N-aţi aflat nimic despre această Anita?

— Încă nu, spuse Larry O'Neal. FBI-ul s-a dus să vorbească cu patronul ei. Cred că va trebui să vă luaţi inima în dinţi şi să urcaţi pe Colină…

— Mă voi duce, spuse Malko resemnat.

DOD îi pusese la dispoziţie o altă maşină, un alt Ford LTD. Ceva mai târziu, rulând pe George Washington Memorial Parkway, către Washington, se întrebă cum îl va întâmpina Wilbur Stockton. În mod normal, nu era la curent cu nimic, deoarece ziarele nu vorbiseră despre incidentul din Arlington. Depăşi un mic autobuz albastru al CIA, care făcea legătura între Langley şi DOD. Prin geam, Larry O'Neal îi adresă un mic semn încurajator.

* * *

Coridoarele de pe Capitol Hill zumzăiau de zvonuri privitoare la apropiata ridicare a embargoului, ca urmare a hotărârii prezidenţiale de a accepta blocarea teoretică a Israelului, pe care o ceruseră arabii. Grupuri însufleţite discutau în barul Congresului. Malko se îndreptă către biroul lui Wilbur Stockton, care se afla în faţa clădirii

Curţii Supreme. Biroul era încuiat, trebui să aştepte cinci minute pentru ca secretara să se întoarcă cu o ceaşcă de cafea în mână. Era o matroană impozantă, cu ochelari în formă de fluture, încercuiţi de diamante false. Ridică o privire întrebătoare către Malko.

— Mr. Wilbur Stockton?

— Mi-e teamă că nu-l veţi putea întâlni astăzi. Pot să-i transmit un mesaj?

— Este vorba de o problemă foarte importantă. Personală. Când aş putea obţine o întâlnire?

Secretara îşi lăsă ochelarii să-i cadă pe piept şi îi aruncă o privire inchizitorială lui Malko. Apoi dădu din nou din cap.

— Mi-e teamă că pentru moment nu este posibil. În dimineaţa aceasta, domnul Stockton a fost internat la Bethesda Naval Hospital. Pentru o perioadă nedeterminată.

— Ce a păţit? nu se putu abţine Malko să întrebe.

— Nu mi-a spus.

Se aşeză la maşina ei, încetând în chip ostentativ să se mai ocupe de Malko.

Acesta părăsi biroul şi se îndreptă şchiopătând spre parcarea din Independence Avenue, mai mult decât perplex. Cu toate acestea era o foarte mare coincidenţă ca Wilbur Stockton să iasă din circulaţie chiar a doua zi după accident. La adăpost de întrebările neplăcute.

Încă o dată, o apucă spre Virginia. Frumoasa Anita poate că se întorsese la Radnor Heights.

Îi trebuiră aproape douăzeci de minute pentru a ajunge pe străduţa pe care în ajun fusese cât pe ce să fie ucis. Fără ajutorul nenumăratelor injecţii care îi fuseseră administrate la serviciul de urgenţă din St. Elizabeth Hospital nu s-ar fi ţinut pe picioare. Tot la patru ore trebuia să ia nişte comprimate care să-i juguleze migrena datorată traumatismului cranian.

Nu mai rămăsese nicio urmă a accidentului. Poliţia ridicase betoniera şi LTD-ul sfărâmat, doar o mare pată de ulei pe şosea indica locul accidentului. îşi recuperase

pistolul extraplat, găsit în LTD, prin intermediul lui Larry O'Neal.

Un Ford cenuşiu închis, cu o antenă discretă, era garat în faţa căsuţei în care îşi petrecuse noaptea Wijbur Stockton. Din ea ieşi un Chris Jones îngheţat şi furios. În interior, Milton Brabeck mânca un sandvici.

— Nu a venit, anunţă Gorila. Ce facem?

— Aşteptaţi, spuse Malko. Dacă revine, legal sau nu, o împiedicaţi să mai plece…

* * *

Infirmiera în bluză albă, scurtă, se întoarse dezolată.

— Doctorul Petworth a interzis orice vizită pentru domnul Stockton, anunţă ea. Va trebui să luaţi legătura cu secretara lui.

Era amuzant, dar Malko nu avea chef de râs.

— Aş putea vorbi cu doctorul Petworth?

Infirmiera avu o figură şocată.

— Doctorul Petworth va refuza cu siguranţă să discute starea vreunuia dintre pacienţii săi dacă nu faceţi parte din familie.

Malko o reţinu:

— Îl puteţi anunţa de vizita mea?

Îi întinse cartea sa de vizită, pe care ea o luă.

— Am să i-o dau imediat, afirmă ea.

O privi în vreme ce se îndepărta pe coridor deschizând a treia uşă la dreapta. În loc să iasă, el făcu turul rotondei, se instală într-o cabină telefonică şi compuse numărul informaţiilor meteo… Wilbur Stockton nu fusese greu de găsit în sectorul VIP *The Tower*, cea mai bună secţie din Bethesda. Infirmiera trecu prin faţa lui Malko fără ca măcar să-l vadă. El închise telefonul imediat. În linişte, se îndreptă spre uşa pe care ieşise ea, ciocăni şi intră.

Îmbrăcat într-o pijama violet, Wilbur Stockton era pe cale să citească *Washington Post*, cu o valiză deschisă în apropierea patului, plină de scrisori nedeschise. El îşi lăsă ziarul jos, cu un zâmbet pe buze, crezând fără îndoială că era infirmiera. Văzându-l pe Malko, zâmbetul îi încremeni.

Părea sănătos tun.

— Cine eşti dumneata? întrebă el pe un ton aspru.

— Sunteţi Wilbur Stockton?

— V-am întrebat cine sunteţi! tună congresmanul. N-aveţi dreptul să intraţi aici.

— Sir, spuse Malko, efectuez o anchetă pentru o agenţie federală şi am un motiv foarte serios să vă vorbesc. Este posibil ca, fără să vă daţi seama, să fiţi implicat într-un complot privitor la securitatea Statelor Unite… Două persoane…

Congresmanul îl întrerupse pe Malko.

— Ce înseamnă povestea asta? Nu ştiu ce tot vorbiţi. Nu am nimic de spus, nimănui.

Malko observă că mâna lui apăsa deja pe butonul soneriei care o chema pe infirmieră. Timpul îi era limitat.

— Sir, întrebă el, aţi fost obiectul unei tentative de şantaj?

Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că va provoca o asemenea reacţie violentă la Wilbur Stockton. Congresmanul îşi aruncă cearşafurile şi sări din pat, cu mâinile-i enorme întinse înainte.

— Mama tal, mârâi el, o să vezi tu…

Malko nu dorea să ajungă la bătaie cu congresmanul. Bătu în retragere către coridor, urmărit de Stockton care începu să urle:

— Soră! Soră!

O infirmieră bătrână apăru la capătul celălalt al coridorului. Malko îşi uită durerea din gleznă şi se grăbi către rotondă, urmărit de ţipetele „bolnavului”. Ajunse la maşină şi ieşi din parcarea din Bethesda fără să fie oprit. Rulând spre Washington, recapitulă. Wilbur Stockton nu îi va ajuta. Mai rămânea frumoasa Anita. Dacă mai era încă în viaţă.

*

* * *

Zăvorul cedă cu un „clic” discret şi „instalatorul” DOD-ului se trase în lături. Chris Jones împinse uşa cu piciorul şi se strecură în interior. Întreaga operaţie nu

durase cinci minute. Dar trebuiseră zece ore de tergiversări administrative pentru a o pregăti. Cei de la Domestic Operations Division trebuiseră să obţină o aprobare din partea Diviziei Planurilor care, ea însăşi, trebuise să facă apel la cele mai înalte instanţe ale *Company*ei. O maşină a FBI-ului staţiona în stradă pentru a furniza o acoperire legală „instalatorilor" dacă se întâmpla vreun accident.

Chris Jones îşi luă aparatul walkie-talkie de la brâu şi chemă maşina FBI-ului.

— Suntem înăuntru. Totul e în regulă.

— Grăbiţi-vă, răspunse o voce seacă.

Specialistul în depistare electronică era deja la lucru, cu mica lui consolă portativă, verificând dacă locuinţa Anitei Deer era protejată cu dispozitive electronice. Malko şi Chris parcurseră încăperile de la parter cu rapiditate. Erau impersonale şi lipsite de gust, cu fotolii vechi, un pian şi un balansoar. La primul etaj, uşa unui dulap era deschisă, iar dulapul era pe jumătate gol, ca şi cum dansatoarea ar fi plecat în grabă.

Examinară dormitorul, cu un pat Ludovic al XVI-lea şi o oglindă mare în faţă. Chris Jones ridică privirea către plafon, în mod automat. După câteva secunde, întinse degetul către un punct situat lângă capul patului.

Malko îi urmări direcţia privirii.

Gaura era minusculă şi se confunda cu motivul ornamental. Perfectă pentru a lăsa să treacă obiectivul unei minicamere care putea filma tot patul. Cu condiţia ca lumina să fie lăsată aprinsă. Chris Jones începu să caute, găsi un taburet, apoi dădu peste trapa care conducea în pod. Cei doi bărbaţi urcară. Lângă gaură descoperiră o cutie goală de film Kodak.

Cineva, la curent cu legătura congresmanului, hotărâse să-l şantajeze, cu sau fără complicitatea Anitei.

Dată fiind plecarea ei precipitată, mai curând era cu complicitatea ei. Cinci minute mai târziu, Chris şi Malko ieşiră din casă. De îndată ce ajunseră în maşină, cea ocupată de echipa DOD-ului şi cea a FBI-ului se

dispersară.

Chris Jones o luă din nou sple Washington şi intră în contact radio cu DOD-ul, comunicându-le rezultatele cercetărilor. Ieşind din casă, remarcase:

— Am pornit-o prost. Fata asta are dreptul de a-şi părăsi munca şi de a pleca în vacanţă.

În vreme ce discuta cu DOD-ul, Malko văzu chipul lui Chris Jones schimbându-şi expresia. Puse jos receptorul cu un urlet de bucurie.

— FBI-ul a găsit-o pe mama Anitei Deer! Ştiţi unde trăieşte?

— La Houston, spuse Malko.

— *Shit*\ înjură Gorila. Cum de o ştiţi?

Dezamăgit, adăugă totuşi:

— Sunt în curs de a căuta prin computerele liniilor aeriene care deservesc Houstonul cu plecare din Washington pentru a vedea dacă a existat o rezervare pe numele ei pentru azi. La serviciul ei nici măcar nu ştiau că a plecat. În zece minute căpătăm răspunsul…

Trecură peste Theodor Roosevelt Bridge. În vreme ce urcau pe Strada 23, becul roşu al radioului se aprinse. Chris branşă imediat difuzorul.

— Zborul Delta 876, anunţă o voce anonimă. Decolare pentru Atlanta şi Houston la 6 şi 34 de minute, în dimineaţa asta. Bilet numai pentru dus, plătit prin cec.

Chris Jones mergea încet pe stradă, încercând să citească numerele de pe cutiile de scrisori putrezite şi decolorate.

Trecură prin faţa unui fel de grajd pictat în roşu, unde în fiecare sâmbătă se cânta muzică country. Toate casele de pe Standford Street, din cartierul Montrose, semănau între ele. Din lemn, cu verande, decrepite, în mijlocul unor grădini în paragină. Prosperitatea Houstonului nu ajunsese încă până aici.

— Aici el anunţă Greg Austin, „contactul” CIA din Houston.

Se opriră în faţa unei verande pline de negri. Malko sări primul jos din maşină. DOD-ul le pusese la dispoziţie

un *Learjet* pentru a ajunge cât mai repede la Houston. Afacerea trecuse de acum în plan oficial. Pentru întâia oară, un raport intern al Diviziei pentru Orientul Mijlociu din CIA menţiona în mod oficial că se putea să existe o legătură între ancheta lui Malko şi embargoul petrolier.

Malko ciocăni în uşa de lemn. De pe cealaltă parte a străzii erau observaţi cu curiozitate. Se auzi un zgomot de paşi târşiţi şi uşa se deschise în faţa unei femei corpolente, de tip spaniol, cu un aer speriat, cu mai mulţi dinţi lipsă în faţă. Vru să închidă, dar Greg Austin îşi trecu piciorul prin deschizătură.

— Doamna Deer? O căutăm pe fiica dumitale.

Femeia, cu un aer încă şi mai înspăimântat, îi privi pe cei trei bărbaţi.

— Lisuse-Hristoase! Ce a…

— Nu vă fie teamă, o linişti Malko. Nu a făcut nimic rău. Dar avem motive să credem că se află în pericol. În propriul ei interes trebuie să o găsim. Ştiţi unde este?

Ochii femeii priveau când spre unul, când spre altul.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Chris Jones îşi scoase legitimaţia Serviciului Secret pe care ea de-abia o privi, ca şi cum i-ar fi fost frică să vadă ce scria pe ea.

— Anita nu-i aici, murmură ea. A ieşit.

Brusc, începu să plângă, agăţată de uşa veche şi putredă.

— Nu pricep. Ce s-a întâmplat? A venit ieri dimineaţă, fără să mă anunţe, îi era frică. Şi-a părăsit slujba, s-a dus să telefoneze azi dimineaţă, de acolo, din cabină, apoi acum o jumătate de oră a plecat. Mi-a spus că avea întâlnire cu cineva, un prieten, la una din galeriile subterane ale centrului…

— Cu cine? întrebă Malko.

— Nu ştiu. Nu ştiu.

— Cum e îmbrăcată?

— Are o rochie galbenă şi…

Ei coborau deja treptele şubrede alergând spre maşină. În vreme ce goneau spre Downtown, Malko spuse:

— Ne trebuie ajutoare.

Greg Austin dădu din cap.

— Până se mişcă poliţia locală… Cunosc bine galeriile astea. Vom încerca să o găsim.

Chris conducea cu toată viteza, de abia respectând stopurile. Cu toţii se gândeau la acelaşi lucru. Cu cine trebuia să se întâlnească Anita Deer? Cărui fapt se datora fuga aceea precipitată din Washington? Zece minute mai târziu, se opriră pe Louisiana Road la înălţimea unei pasarele mari, acoperite, care trecea peste stradă. Greg Austin ieşi primul.

— Pe aici, spuse el.

Îl urmară pe nişte trepte şi ajunseră într-un decor demn de a figura într-un film ca *Odiseea Spaţială*. În faţă li se deschidea un coridor lung, tapisat cu o mochetă roşie, până în plafon, scăldat într-o muzică blândă. În fund, se zăreau câteva magazine.

— Suntem la intersecţia dintre Louisiana şi Dallas, explică Greg Austin. Sistemul de tunele se întinde pe cinci blocuri spre nord şi trei spre est. Dar mai există şi altele care nu sunt legate de acestea. Pe Capitol şi McKinney. Vreţi să mă duc acolo?

— Bună idee, aprobă Malko.

Dacă nu se despărţeau, era imposibil să o găsească pe portoricană la timp. Fiecare dintre ei avea un set de fotografii, cea mai mare parte luate în timpul spectacolului. Înainte de toate căutau o rochie galbenă.

Malko ajunse într** galerie subterană mărginită de magazine pe ambele părţi. Te-ai fi putut crede la Tokio. Era un adevărat oraş de troglodiţi. O mulţime însufleţită se plimba în linişte. Nu va fi uşor să o găsească pe Anita.

Ánita Deer traversa holul subteran de la *Bank of Southwest*, şovăind asupra direcţiei în care să o apuce. O

panică cumplită îi înceţoşa creierul. Ultimele ceasuri fuseseră un coşmar. Mai auzea încă în urechi soneria telefonului, în vreme ce făcea dragoste cu Wilbur Stockton. Nu recunoscuse vocea celui care ceruse să vorbească cu congresmanul, dar acesta din urma devenise atât de palid

încât ea crezuse că era vorba de un atac. El se îmbrăcase imediat şi îi ordonase:

— Trebuie să părăseşti Washingtonul imediat. Este foarte grav. Du-te unde vrei, dar nu spune nimănui unde te duci. Telefonează-i mâine secretarei mele.

Plecase până la el acasă după care se întorsese cu şapte sute de dolari pe care i-i dăduse. Veghease el însuşi ca ea să-şi facă valiza şi îi privise maşina plecând. Nu voise să o lase să rămână nici măcar până în zori. Dormise în maşină în parcarea aeroportului. Până când a venit timpul să ia avionul spre Houston. La maică-sa fusese singurul loc în care se gândise să se refugieze.

Când îi telefonase secretarei lui Wilbur Stockton, aceasta îl anunţase că Wilbur era bolnav şi că era mai bine să nu rămână la maică-sa. Ceea ce o înspăimântase cu totul pe Anita. Trebuia să reflecteze. Maşinal, îi spuse maică-sii că se ducea în galerii, acolo unde mergea întotdeauna să privească vitrinele atunci când fusese mai tânără. Dar nu avea întâlnire cu nimeni. Se simţea amestecată într-o poveste care o depăşea. Trecând prin faţa unei cabine telefonice, ea încetini, tentată să sune la FBI. Apoi îi fu frică. Nu trebuia să i se întâmple ceva lui Wilbur. îl iubea ca pe un tată. Fusese atât de bun cu ea. Avea tot atâta nevoie de tandreţe ca şi de sex. îi mărturisise la începutul idilei lor că ea reprezenta femeia pe care *ar* fi dorit-o întotdeauna să o aibă, însă politica îl acaparase. îşi făurea proiecte de viitor împreună cu ea. Cu toate acestea, ea nu cerea nimic. Doar ca totul să continue astfel. Întâmplarea fusese aceea care o făcuse să închirieze casa lângă cea a congresmanului. Tot hazardul fusese cel care o făcuse să întâlnească un alt bărbat care era sursa tuturor nenorocirilor ei actuale...

Omar Sabet semăna cu o statuie de bronz, într-atât îi erau de încordate trăsăturile. Sări din elicopterul care se aşezase pe acoperişul lui Golf Building şi fugi către ascensor. De la începutul operaţiunilor, niciodată nu îşi asumase atâtea riscuri. Prin intermediul lui Zaid, care se dusese la mama Anitei, ştia că agenţi ai CIA sau ai FBI

erau pe cale să o caute. Treizeci de etaje mai jos. Dacă o găseau, întreg planul lui Nafud Jidda era terminat. Înjură pentru că ascensorul opri la etajul opt, pentru a lăsa să pătrundă o grămadă de secretare. Fiecare secundă era importantă.

Începând de la cimitir, totul mersese pe dos. Când Jallud sosise la Anita, ea deja fugise. Acum erau în pragul catastrofei...

Uşile ascensorului se deschiseră şi Omar Sabet se repezi către Houston Club Building. Sperând că Anita îl va urma de bunăvoie. Era singurul care o putea îmblânzi. Acolo sus, elicopterul aştepta. Era destul de mândru de modul în care îşi procurase unul într-un timp atât de scurt şi fără riscul că s-ar putea ajunge apoi până la el.

Pur şi simplu, îl comandase la telefon sub un nume fals, pentru un aşa-zis voiaj urgent la Galveston. Ştiind cum se întâmpla de obicei. După cum prevăzuse, pilotul îi dăduse întâlnire pe un mic parcaj pentru elicopter, de la marginea Autostrăzii 610. Un loc liniştit şi pustiu. De abia ieşit din maşinăria sa, pilotul fusese neutralizat. Cu o legătură mare la ochi, legat, fusese înghesuit în portbagajul maşinii comandoului. Zaid, pilot de elicopter, preluase comenzile. Nu se scurseseră mai mult de douăzeci de minute între momentul în care Omar Sabet ceruse aparatul şi clipa în care decolase.

Anita Deer trebuia să dispară. Omar Sabet se blestemă. Ar fi trebuit să o lichideze de multă vreme. Dar nu o putea face, căci n-ar mai fi avut niciun mijloc de presiune asupra lui Wilbur Stockton. Exploră rapid o cafenea şi continuă în direcţia lui Esperson Building.

*

* * *

Malko parcursese deja întreaga galerie imensă dintre Milam 1200 şi *Tenneco Building*, verificând fiecare magazin. În zadar. Traversă în fugă holul lui Tenneco, îndreptându-se spre *Ten Ten Garage Building*. Convins că Anita nu se mai afla acolo. Trebuie să fi plecat cu persoana care îi dăduse întâlnire. Chris era ceva mai încolo, iar

Milton explora galeria de sub Capitol.

Laâen Ten era pustiu. Însă începea o nouă galerie, îndreptându-se către Bank of Southwest. O apucă pe ea, mergând repede, inspectând cabinele telefonice. Măcar dacă ar fi avut un sistem de megafoane! Ar fi putut să o prevină pe Anita de pericolul care o ameninţa.

Ajuns la clădirea următoare, şovăi. Avea de ales între o galerie spre est şi una continuând către nord. O apucă pe cea din est, ştiind că era o fundătură. îi trebuiră cinci minute ca să o exploreze, apoi se întoarse către centru şi apucă pe galeria care conducea către Esperson Building.

Nici aici nu era nimic! Nu era aproape nimeni în galeria aceasta mărginită de bănci. Ajunse gâfâind la Houston Club Building. Coridoarele îşi schimbau culoarea fără încetare, iar liniştea şi aerul condiţionat sfârşeau prin a deveni apăsătoare. Privi în jur, nemaiaşteptându-se la nimic. Dintr-odată, în fundul galeriei care conducea spre Gulf Building zări o rochie galbenă urcând într-un ascensor.

Întocmai ca cea descrisă de mama Anitei. Începu să alerge ca un nebun. Uşile se închiseseră deja.

Cel de-al şaselea simţ îi striga că Anita era însoţită de cel care se pregătea să o elimine.

Capitolul XVII

Malko ajunse gâfâind! a uşa ascensoarelor. Îşi apăsă degetul pe buton şi zări o plăcuţă lângă liftul în care dispăruse fata cu rochie galbenă. *Acest aparat nu deserveşte decât terasa lui Gulf Building*. Ştia deci încotro se îndreptau. Se întoarse, pândindu-l cu nervozitate pe Chris Jones. Secundele treceau, iar ascensorul încă tot nu coborâse. În sfârşit, Gorila apăru de după colţul unuia din coridoarele multicolore. Ascensorul tot nu apăruse. Sosi un altul. Cei doi bărbaţi intrară în el.

— Am văzut fata, spuse Malko. A urcat.

Uşile cabinei se închiseră. Dar se opriră la etajele 6, 8, 14 şi 23. Malko pândea butoanele, simţind o lovitură în inimă ori de câte ori unul dintre ele se lumina. În sfârşit, ajunseră la două etaje sub terasă. Ascensorul nu urca mai

departe. Mai pierdură încă un minut ca să găsească ieşirea de incendiu şi se năpustiră pe nişte scări de beton care duceau spre terăfea lui *Gulf Building*. Ieşiră pe platformă şi fură imediat asurziţi de zgomotul unui elicopter. Malko fotografie scena dintr-o privire. Maşinăria – un Bell cu cinci locuri – era gata să decoleze, cu pilotul la comenzi, cu rotorul învârtindu-se. Lângă aparat, patru persoane se agitau într-o luptă confuză. O fată brunetă, a cărei rochie galbenă era ridicată fără încetare de suflul palelor, şi trei bărbaţi cu tenul închis la culoare. Ţinând-o de braţe, ei încercau să o facă să intre în elicopter.

— *Hold it*! * urlă Chris Jones.

Zgomotul palelor acoperi cuvintele, dar unul dintre bărbaţi se întoarse şi îi zări pe noii sosiţi. Surprins, dădu drumul fetei în galben, care fugi ca o săgeată în direcţia lui Chris şi Malko. Chris Jones o văzu sosind spre el cu gura deschisă, cu trăsăturile deformate de groază, cu partea de sus a rochiei

Stai!

parţial smulsă, dezvelind un piept incredibil. îl zări pe unul dintre bărbaţi ţintindu-l cu pistolul, în vreme ce celălalt sărea în elicopter. Cu un singur elan, sări asupra fetei, rostogolindu-se cu ea pe ciment, menţinând-o la sol. Două gloanţe şuierară pe deasupra lor.

— Nu mişcaţi, Miss! strigă Gorila.

Rămase peste ea, oferindu-i protecţia trupului său. Sistemul pe care îl învăţase în cadrul Serviciului Secret, în caz de atentat, pentru salvarea vieţii personalităţilor.

Malko plonjă în spatele unui zid scund, pentru a evita focurile trase de unul dintre bărbaţi, care se retrăsese, la rândul său, în celălalt capăt al terasei. Chris Jones trase trei focuri cu revolverul său 44 Magnum care făcură să ţâşnească cimentul. Dar incomodat de fata pe care o proteja, nu atinse pe nimeni. Unul dintre cei doi bărbaţi din elicopter ripostă în direcţia lui Chris Jones făcându-i praf călcâiul stâng al pantofului.

Malko pândea elicopterul. Unul dintre cei doi îi trebuia viu. În afară de cei doi de jos, era şi cel de lângă

pilotul elicopterului, pe care nu-l putea distinge prea bine din cauza reflexelor plexiglasului. În vreme ce se urca în elicopter, cel de jos continuă să-şi golească încărcătorul. Cu gesturi largi, îşi chemă însoţitorul care se refugiase la celălalt capăt al terasei.

Elicopterul se ridică încet de la sol, se balansă, gata să ia înălţime. Chris Jones îşi ridică arma. La distanţa aceea, urma să-l pulverizeze.

— Nu trage, Chris, urlă Malko mai-mai să-i plesnească plămânii.

Se aruncă înainte, îl prinse pe bărbatul care alerga, se rostogoli pe ciment cu el. Într-o fracţiune de secundă forţele i se înzeciră: era ucigaşul din Anington, cel ale cărui trăsături le zărise la lumina stâlpului de pe North N Street. Acesta se zbătea cu ferocitate, fără un cuvânt. Reuşi să se desprindă şi fugi spre elicopter. Malko îl ajunse, îl prinse de umăr. Celălalt se întoarse, cu un pumnal de comando în mână, şi se năpusti spre Malko, cu lama la orizontală.

Cel de-al doilea ucigaş, cu trupul pe jumătate ieşit din elicopter încerca în zadar să-l ochească pe Malko. Acesta era prea aproape de adversarul lui. Nici Chris nu îndrăznea să tragă pentru a nu face elicopterul să explodeze.

Elicopterul se înălţase la un metru deasupra terasei. Malko îl văzu pe ucigaş năpustindu-se direct asupra lui. Instinctiv, folosi o fentă pe care o învăţase la Câmp Peary, încrucişându-şi pumnii în faţă pentru a evita să fie spintecat. Apoi, folosind forţa şi elanul adversarului său, îl proiectă peste el, lăsându-se pe spate. În clipa în care căzu pe ciment, un strigăt îngrozitor acoperi zgomotul elicopterului. Malko îşi ridică privirile, văzu trupul adversarului recăzând într-o jerbă de sânge. Rotorul îl izbise în umăr, tăindu-i clavicula şi gâtul.

Trupul căzu pe o parte, pe ciment, vomând un jet de sânge de trei metri. Capul, cu gura căscată pentru strigăt, ricoşă de parapetul de susţinere şi dispăru în vid.

Elicopterul pierduse un metru din altitudine, probabil

pentru a-l culege pe ucigaş, în clipa în care Malko îl arunca în sus.

Malko se ridică. Pentru o fracţiune de secundă, întrezări chipul bărbatului aşezat lângă pilot. Era cel pe care, într-o seară, îl văzuse cinând cu Paprika la *Maxim's*. Era sigur că recunoaşte profilul de vultur, maxilarele dure, ochii afundaţi în orbite, un ansamblu care degaja o frumuseţe sălbatică. Aparatul se ridică dintr-un salt spre cer, alunecă de-a lungul clădirii şi zbură spre sud. Chris Jones se ridică şi o ajută pe Anita Deer să se pună pe picioare. Tânăra femeie tremura convulsiv, incapabilă să scoată vreo vorbă. Malko şi Chris o conduseră către uşa ascensorului, lăsând cadavrul în urma lor. Ea începu să se zbată şi să plângă. În clipa în care se pregăteau să ia ascensorul, din acesta ieşea Greg Austin.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă el. Am auzit împuşcături.

Malko îi spuse. Austin îşi luă aparatul walkie-talkie de la brâu şi chemă cartierul general al poliţiei locale.

— La Hobby Field sunt staţionate elicoptere de poliţie, spuse el, şase mile mai la sud de aici. Poate că vor putea intercepta aparatul acela.

Anita Deer se zbătea în braţele robuste ale lui Chris Jones în plină criză de nervi. Pe jos, trupul lipsit de cap continua să se golească de sânge. Malko se aplecă peste marginea terasei. Patruzeci de etaje mai jos, pe Capitol Road, un grup de gură-cască începea să se strângă în jurul unui obiect aflat pe trotuar. Capul ucigaşului decapitat de elicopter.

— *My God*!" spuse Greg Austin.

Era cenuşiu. Se aplecă şi percheziţiona rapid cadavrul, fără să găsească vreun act. Elicopterul nu mai era decât un punct minuscul pe cer, aproape invizibil. Erau puţine şanse să i se dea de urmă. Însă Malko avea, în sfârşit, un element concret. Chipul bărbatului zărit în elicopter şi, în special, Anita Deer.

*

* * *

Anita Deer nu înceta din plâns, răsucindu-şi batista în mână, smiorcăindu-se, sorbind cafea după cafea. Malko şi Chris Jones o duseseră imediat în apartamentul din *Regency*, sustrăgând-o curiozităţii poliţiei locale. Lăsându-l pe Greg Austin să aranjeze treburile. Tot ceea ce exista în Houston în materie de ziarişti era în curs de a fotografia cele două bucăţi de cadavru. Un cerc de gură-cască îngroziţi înconjura capul în tăcere, pe trotuarul lui Capitol Road. În ciuda eforturilor imediate ale poliţiei, nu fusese găsită urma elicopterului. Nu ceruse autorizaţia de a ateriza pe *Gulf Building* şi niciun aeroport nu înregistrase planul de zbor corespunzător. Cum trebuie că se aflau circa cincizeci de elicoptere în zbor la acea oră, va fi necesar un oarece timp pentru a-i da de urmă… Milton Brabeck, furios că lipsise de la vânătoare, menţinea permanent contactul cu DOD.

— Continuaţi, spuse Malko, spuneţi-mi tot ce ştiţi despre acest Hassan.

Anita Deer îşi suflă nasul:

— Este înalt, cu nas coroiat, gură mică, foarte brunet, zvelt… El… (Izbucni în plâns.) Nu mai ştiu.

— Era bărbatul care se afla în elicopter?

— Da, murmură ea.

— Când l-aţi întâlnit?

Tânăra femeie îşi şterse nasul şi lacrimile. Cu ochii roşii, cu părul despletit şi machiajul şters, era de nerecunoscut. Era departe de creatura de vis de la *Speakeasie*. Doar pieptul ei fantastic mai continua să umfle rochia galbenă. Făcu un efort ca să poată răspunde.

Dumnezeule!

— Acum şase sau şapte luni. Venisem la Houston să-mi văd mama. Tata a murit într-un accident, era texan. Mama e portoricană. L-am întâlnit pe Hassan în galeria comercială. O vreme m-a urmărit.

— Eraţi deja amanta lui Wilbur Stockton? întrebă Malko.

— Da, mărturisi ea roşind, de un an…

Malko înregistră. Nu fusese, cu siguranţă, o

întâmplare. Cei care se interesau de congresmanul texan trebuie să-i fi urmărit viaţa şi descoperiseră legătura. Restul fusese uşor.

— Hassan ăsta, insistă Malko, i-aţi devenit rapid amantă?

Jenată, Anita Deer privi în jos.

— Da. M-a dus la *Tonio* şi apoi la un motel situat pe drumul spre Galveston… Era atât de drăguţ.

— La Washington i-aţi revăzut des?

— Da, a venit aproape în fiecare săptămână. Spunea că e foarte îndrăgostit de mine. îmi telefona în mod regulat, l-am dat chiar şi o cheie a casei. îl vedeam în special atunci când Wilbur era cu familia, în Texas.

Ea schiţă un zâmbet palid.

— Eu… Nu făceam mare lucru cu Wilbur. Bea mult. îi plăcea mult să-l spăl pe spate în baie, treburi de genul acesta…

Tăcu şi reîncepu să plângă. Magnetofonul funcţiona încet, înregistrând tot.

— Nu v-aţi făcut niciodată griji? întrebă Malko. Gaura aceea din tavan…

Anita Deer îşi scutură coafura brunetă, îşi încleştă mâinile atât de tare încât încheieturile i se albiră.

— Nu. V-o juri Eu nu urc niciodată în pod. Cineva trebuie să se fi ascuns acolo când nu eram acasă. Wilbur nu dormea niciodată la mine. îl însoţeam acasă în plină noapte. Acel cineva putea pleca atunci, cu fotografiile pe care le făcuse… N-am observat niciodată gaura…

Privirea îi alunecă spre fotografiile găsite pe masă şi se împurpură la-faţă.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Malko trebui să aştepte mai multe minute să i se astâmpere suspinele.

Cu o voce imperceptibilă, Anita Deer mărturisi:

— Nu cu multă vreme în urmă, Wilbur m-a întrebat dacă nu cumva îl înşelam. Era zguduit, plângea. Mi-a părut foarte rău de el. Aşa încât i-am mărturisit despre Hassan. M-a ascultat, apoi mi-a spus că nu era un bărbat potrivit

pentru mine. M-a pus să jur că n-am să-l mai revăd niciodată… Am jurat şi nu l-am mai revăzut. Însă Wilbur nu mi-a vorbit niciodată despre şantaj. Niciodată…

Malko avu un suspin interior. Era o treabă bună, de profesionist Wilbur Stockton avusese eleganţa să ia greutăţile asupra lui. Însă acum cercul se strângea. Cineva îl şantajase pe Wilbur Stockton, preşedinte al Comisei pentru Energie din Congresul SUA, pentru a-l face să adopte poziţia arabă…

Nu putea fi vorba decât de o singură persoană: Nafud Jidda. Din nefericire, nimic nu îi permitea să facă o legătură între numele acestuia şi cel al misteriosului Hassan. Al cărui nume real cu siguranţă era altul.

— Ce ştiţi despre acest Hassan? întrebă Malko.

Ea dădu din cap.

— Nu mare lucru, mărturisi cu amărăciune. Este inginer electronist. Vorbeşte bine engleza. Nu mi-a spus niciodată numele lui, iar eu nu i l-am cerut. îmi spusese că era atât de complicat încât nu voi putea niciodată să-l pronunţ.

— Ce s-a întâmplat astăzi?

— L-am întâlnit în galerie, spuse Anita Deer. Ca şi prima oară. Mi-a spus că ştia că sunt la Houston, că a trecut s-o vadă pe maică-mea. Că voia să mă revadă. Să mă invite la masă pe acoperişul Buildingului. Când am ajuns sus, acolo era elicopterul. Au vrut să mă facă să urc în el, eu m-am zbătut…

— De ce aţi părăsit Washingtonul?

Ea zâmbi stingherită.

— Alaltăieri seara, a sunat telefonul la mine. Pentru Wilbur. N-am auzit conversaţia. Când a închis era atât de palid încât am crezut… Mi-a spus că se va interna în spital pentru câteva săptămâni. Că trebuia să părăsesc Washingtonul imediat, fără să spun unde plecam. Să rămân în legătură cu el. Mi-a dat bani.

Era consecinţa intervenţiei lui Malko.

Totul îl indica pe Nafud Jidda. Însă Malko nu avea încă nicio dovadă decisivă împotriva lui, chiar dacă

bănuielile erau tot mai clare. Acum, o singură persoană îl mai putea ajuta. Richard Crosby.

— Chris, strigă el, vreau să nu o părăsiţi pe Miss Deer nicio clipă. Nu se va mişca de aici. Până ce nu-l vom găsi pe acel Hassan. Milton va rămâne şi el…

Nu se putea spera mare lucru în legătură cu cadavrul. În cel mai rău caz, se va da peste un ucigaş plătit. Dar elicopterul putea conduce la ceva. Nu apăruse din neant, iar FBI lucra cu febrilitate să-l găsească. Trebuie să fie vorba de o afacere colosală care să explice înverşunarea şi riscurile asumate de misterioşii săi adversari. Care păreau cu toţii arabi. Or, Nafud Jidda era arab. În faţa unui juriu, raţionamentul acesta nu era suficient. Dar CIA nu era un juriu. Acum era sigur că Mary O'Connor şi Ed Colton fuseseră asasinaţi. Dar trebuia să dovedească şi pentru ce.

O posibilitate consta în a-l confrunta pe Richard Crosby cu Anita Deer. Dacă reuşea. Crosby ştia cu siguranţă multe despre prezenţa lui Nafud Jidda în Houston.

Mai era şi o întrebare precisă pe care dorea să i-o pună Marthei Crosby, înainte de a se duce să-l vadă pe Jidda. Şi, poate, reuşea să-l prindă, în sfârşit, pe saudit în flagrant delict de minciună.

Capitolul XVIII

Nafud Jidda coborî de pe cântar încă şi mai amărât. Se îngrăşase două livre într-o singură zi, practic fără să mănânce nimic. De fiecare dată când avea o supărare se îngrăşa. îl concedie cu un gest brusc pe frizer şi îmbrăcă o dişdaşa de culoare bej, înainte de a-i spune lui Omar Sabet să intre. Palestinianul era la fel de îngrijorat ca şi el. Jidda îi reproşă pe un ton glacial eşecul de pe *Gulf Building*. Omar Sabet era cel care trebuia să se ocupe de partea „fizică" a planului. De treburile murdare. Eşuase în mod lamentabil. Acum CIA le stătea în cârcă. Omar Sabet îşi mesteca ţigara cu furie. Ştia ce puteau costa asemenea erori.

În ciuda eforturilor lor, plasa începea să se strângă.

Nafud Jidda ducea o mortală cursă contra-cronometru. Mai rămânea o săptămână până la reuniunea lui *National Security Council*.[9]

Pentru saudit, călcâiul lui Ahile îl constituia Richard Crosby. Texanul nu mai avea încredere în Jidda. Nu mai trebuia mult pentru ca lucrurile să se întoarcă pe dos. Povestea elicopterului urma să apară în ediţia de seară a lui *Houston Post*. Crosby nu se putea să nu facă legătura.

— Acum curba este aproape perfectă, anunţă Omar Sabet pentru a-şi smulge patronul din gândurile negre.

— Hai să vedem, spuse Jidda.

Rotonda era pustie. Doar marele ordinator bâzâia încetişor. Omar Sabet ridică pânza care acoperea hârtia milimetrică. Curba albastră şi cea roşie se întâlniseră, în cele din urmă. Omar Sabet îşi puse degetul ceva mai încolo, acolo unde curba roşie întâlnea o linie verticală.

— Aici trebuie să se întâmple, spuse el.

În ciuda tuturor întâmplărilor, era emoţionat. Nafud Jidda examină diagrama. După scara de execuţie, asta urma să aibă loc peste patru sau cinci zile, cel mult. Punctul cel mai de jos corespundea cu reuniunea NSC. Nici că se putea o alegere mai bună…

Lăsă în jos pânza verde, ceva mai înviorat.

— Unde e Richard Crosby?

— La birou, spuse Omar Sabet, l-am căutat pentru povestea din Kuweit.

— Unde sunt ceilalţi?

Ceilalţi însemna CIA şi demonicul prinţ austriac. Firul de nisip din frumosul mecanism construit de Nafud Jidda.

— Anita Deer este în mâinile poliţiei, spuse Omar Sabet. Jallud nu avea acte asupra lui. Verific eu însumi, înaintea fiecărei misiuni.

Şovăi, înainte de a mărturisi:

— Singurul risc este că m-a văzut.

Nafud Jidda tresări.

— Pe tine!

---

9 Consiliul Naţional pentru Securitate al S. U. A.

Omar Sabet îşi plecă privirea.

— Ieşisem să cinez cu Paprika, într-o seară. Iar astăzi eram obligat să vin. Anita n-ar fi urmat pe nimeni altcineva.

— Nu te-a urmat nici pe tine, remarcă Nafud Jidda cu amărăciune. Trebuie să te duci la ranch. E prea periculos. Paprika te va însoţi. îi voi spune lui Crosby că eşti obosit.

— Mai este şi Stockton, spuse Omar Sabet. Este imposibil să intrăm în contact cu el. Iar el nu sună. Dacă vorbeşte cu FBI-ul…

Nafud Jidda dădu din cap.

— Stockton nu va vorbi, spuse el. îi e teamă. La vârsta lui, nu are chef să-şi refacă viaţa… Du-te la ranch, de Crosby o să mă ocup eu.

Nu-i plăcea să se despartă de Sabet în clipa aceasta dificilă. Dar a-l păstra însemna să se joace cu focul.

Sabet ieşi din încăpere. Ceea ce îl îngrijora mai mult era adversarul lor numărul unu, cel care declanşase totul, după ce oamenii săi de acţiune îl rataseră în Austria. El era singurul care îl putea „deturna” pe Crosby. Texanul ar ţine piept FBI-ului sau celor de la CIA, nu însă şi lui.

Instalat în biroul din apartament, Nafud Jidda termină de redactat o telegramă entuziastă destinată Damascului, lăsând să se înţeleagă că sfârşitul luptei era pe-aproape. Apoi îşi scoase covorul de rugăciune şi îngenunche. În clipa asta, Allah avea tot interesul să fie de partea lui.

Când se ridică, se simţea mai bine. Sună pe firul direct cu Richard Crosby, vorbi cu secretarul lui, care îi spuse că patronul său vorbea la telefon şi că îl va suna. Nafud Jidda simţi în vocea lui o anumită răceală care îl nelinişti. Cu toate acestea, reuşise în sfârşit să deblocheze petrolierul imobilizat în Kuweit City.

Aşteptă un sfert de oră fără ca texanul să-l sune. Pentru a se destinde, o chemă pe Paprika. Tânăra nemţoaică apăru imediat, înfăşurată într-un capot de mătase ivorie care se deschidea până la slipul alb. Nafud Jidda o trase spre el, lăsându-şi mâna grăsuţă să urce de-a

lungul coapsei musculoase.

Apoi o prinse de ceafă şi o forţă să îngenuncheze. Nu se simţea suficient de relaxat pentru a face dragoste. Cu docilitate, Paprika ridică dişdaşaua, dezgolind coapsele păroase şi grase ale sauditului.

El închise ochii, încercând să-şi golească creierul. îl agasa obligaţia de a se despărţi de tânăra nemţoaică.

Marea casă albă a lui Richard Crosby părea părăsită. Malko nu văzu niciunul din Mercedesurile lui Richard Crosby, ci doar lungul Cadillac albastru. Deci Martha Crosby era acolo, în ciuda celor spuse de servitor atunci când o căutase. Fugea de el.

Sună. Nimic. Sună din nou. În sfârşit, unul dintre servitorii negri, pe care îl mai văzuse deja, apăru în hol şi deschise uşa cu precauţie.

— Doamna Crosby?

Negrul scutură din cap.

— Doamna Crosby nu este aici… şir.

— Sunteţi sigur? Maşina ei e aici.

— Doamna a plecat cu Miss Lorraine, sir.

Malko nu insistă. Celălalt închise uşa. Imediat, Malko plecă spre seră şi dădu ocol casei. îşi amintea de topografia locurilor şi făcu înconjurul peluzei pentru a ajunge în zona piscinei. Trecând de colţ, o zări.

Martha Crosby era întinsă pe burtă pe o saltea pneumatică în marginea piscinei olimpice, cu capul odihnindu-i-se pe întrebraţe. Complet goală. Niciun semn dizgraţios nu-i urâţea trupul durduliu.

Malko se apropie, mergând prin iarbă şi veni să se ghemuiască lângă marginea piscinei. îşi întinse mâna şi trase încet salteaua spre el. Martha Crosby tresări, ridică privirea şi îl văzu. Ochii ei albaştri se închiseră imediat la culoare. Părea să fi ieşit de la coafor, într-atât îi erau de perfecte buclele. Dar vocea îi era de gheaţă.

— Ce înseamnă… Cine v-a lăsat să intraţi?

— Nimeni, spuse Malko. Voiam să vă vorbesc.

Genele lungi şi false clipiră rapid, iar pomeţii Marthei Crosby se înroşiră.

— N-aş fi crezut niciodată că sunteţi atât de prost crescut! Plecaţi imediat de aici.

— Martha, spuse Malko, n-am venit ca să vă fac curte, cu toate că ţinuta dumitale se pretează la aşa ceva, ci pentru a vă pune o întrebare. Apropo de…

Ea se ridică pe coate şi brusc strigă cu o voce ascuţită:

— Plecaţi sau strig…

Malko dădu din cap. Liniştit, apucă marginea saltelei şi trase brusc de ea. Trupul Marthei basculă în piscină cu zgomot, dispărând cu totul, Iar cartea pe care o citea începu să plutească. Apăru imediat la suprafaţă, cu ochii plini de apă, cu părul ud lipit de cap, scuipă, gesticulă.

— Nu ştiu să înot! urlă ea. Asasinule!

Capul îi plonjă din nou sub apă, într-o mare învolburare. Malko îşi scufundă mâna până la cot, apucă un smoc de păr negru şi trase.

Chipul care apăru semăna cu cel al unui clovn pe cale să se demachieze. Fardul cursese pe obraji asemenea unor lacrimi negre, iar ochiul drept înnegrit al Marthei Crosby părea bizar. Una din genele false plutea acum între două ape… Ea se sufoca, scuipa apă şi se agăţa cu toată puterea de braţul lui Malko, bolborosind cu voce albă de furie.

— Richard o să vă ucidă! O să vă ucidă!

Începu să tuşească. Malko îi menţinea capul deasupra apei fără să o ajute să iasă.

— Martha, întrebă el, aţi făcut vreodată dragoste cu Nafud Jidda de când se află la Houston?

— Nebun…

Ea sughiţă, Malko băgând-o din nou cu capul în apă. Se opri la nivelul ochilor şi o trase afară. De data aceasta ea începu să plângă cu lacrimi mari, ca o fetiţă.

— Ei, Martha?

— Nu, strigă ea, şi ce treabă ai tu? Niciodată nu mă vei mai atinge, niciodată!

— Mulţumesc, spuse Malko. O regret.

O trase afară din apă, luă un prosop şi o înfăşură în el, începând să o frecţioneze. Ea se desprinse cu iuţeala

unui şarpe, tremurând, plângând, scuipând apă. Dacă ar fi avut vreo armă, l-ar fi ucis pe Malko.

El se îndepărtăintră în casă prin uşa-fereastră din spate, care era deschisă. În hol se ciocni de servitorul negru care, se opri mut de uimire. Malko îi zâmbi.

— Ştiu că doamna nu este aici, spuse el, dar dacă ar fi, cred că ar avea o criză de nervi…

Traversă holul, ieşi pe peron şi urcă în maşină. În spatele lui, Greg Austin demară la volanul camionetei sale, însoţit de un agent al FBI-ului. Viaţa lui Malko devenea foarte preţioasă.

Ieşi pe River Oaks Boulevard şi se îndreptă spre South Loot. Următoarea lui vizită era la Nafud Jidda.

— Unde mergem? gânguri Ophelia Bird, cu capul pe umărul lui Richard Crosby.

— Să clasăm sticlele din pivniţă, spuse texanul făcându-i cu ochiul.

Ophelia Bird râse gâdilată. Pe genunchii ei era aşezat un ziar pe care Richard Crosby vru să-l îndepărteze.

Îl luă şi ochii îi trecură maşinal peste pagina tipărită. Povestea elicopterului se etala pe prima pagină a lui *Houston Post*. Fotografia bărbatului decapitat de rotor era suficient de clară pentru a putea fi recunoscut un arab.

Rapid, el citi articolul. Cu cuvinte voalate se vorbea despre o afacere de şantaj în care era amestecat un reprezentant al Texasului.

— Mama lui! mârâi el.

— Oh, spuse Ophelia Bird. Dick, nu trebuie să vorbeşti aşa.

Richard se aplecă înainte.

— Joe, opreşte maşina.

Docil, Joe trase lângă trotuar. Richard deschise portiera.

— Pe curând. Sună-mă.

O împingea deja pe Ophelia Bird afară. Ea deschise nişte ochi imenşi şi protestă cu o voce isterică.

— Dar, Dick, ce s-a…

— Se întâmplă, spuse Richard Crosby, că nu mai am

chef să fac dragoste astăzi şi dacă ai rămâne ai risca să fiu dezagreabil cu tine.

O sărută pe gură şi o împinse afară. Se aflau în mijlocul lui Memorial Park. Şoferul demară Imediat, lăsând-o pe tânăra femele pe trotuar. Richard Crosby, suflând greu, trebui să se forţeze să respire încet pentru a-şi recăpăta suflul. De îndată ce maşina opri în faţa peronului, coborî ca un somnambul şi îi spuse şoferului:

— Întoarce-te să o cauţi pe proasta aia şi condu-o acasă.

Cu un pas de automat se îndreptă spre pivniţă. Simţea nevoia să reflecteze.

Capitolul XIX

— Domnul Nafud Jidda nu este aici.

Arabul în costum cenuşiu era foarte politicos, dar la fel de ferm. Împlântat în mijlocul palierului, îi interzicea lui Malko accesul spre apartamentul de la ultimul etaj. În spatele lui Malko, Greg Austin era mut ca un peşte. Malko şovăi. După întrevederea sa furtunoasă cu Martha Crosby, avea în sfârşit dovada că sauditul îl minţise. Voia să-l confrunte cu această mărturie. Era aproape sigur că era acolo. Avionul său DC-9 era la Hobby Airport, în hangarul lui *Meguoil*. Deci, se afla la Houston.

Elicopterul fusese regăsit, la fel şi pilotul. Mort, cu un glonţ în ceafă. Cercetările nu descoperiseră nimic.

Malko nu insistă.

— Spuneţi-i că prinţul Malko Linge ar dori să-l vadă. Ştie unde să mă găsească.

Cei doi bărbaţi coborâră cu ascensorul. Încercase să dea de Richard Crosby la birou, dar secretara îi spusese că plecase acasă. Nu mai avea ce să facă decât să se ducă la el. Dorindu-şi să nu dea peste Martha... Nu avea chef de o luptă singulară cu o tigroaică...

În vreme ce mergeau cu maşina, becul telefonului se aprinse. Greg Austin îl ridică apoi îi trecu aparatul lui Malko.

— E pentru dumneata.

Era Marty Rogers, care suna din Washington.

— Avem din nou necazuri, anunţă el. Jidda a telefonat de curând unui tip din anturajul preşedintelui ameninţând că va anula toate contractele de vânzări de arme cu ţara sa dacă nu vom înceta să-l hărţuim fără motiv. Aţi găsit ceva care să-l implice în mod direct?

— Încă nu, mărturisi Malko. Dar sunt aproape.

— Apropiaţi-vă repede, suspină Marty Rogers. Dacă nu, în ciuda a tot ce avem până acum, ne va fugi printre degete.

Greg Austin îl urmărea cu coada ochiului.

— Mai mergem la Crosby?

— Mai mult ca oricând, spuse Malko.

Ferestrele de la parterul locuinţei lui Crosby erau luminate. Malko urcă repede peronul şi sună. Instantaneu, bătrânul servitor fu acolo. îl primi pe Malko cu o reticenţă vizibilă.

— Unde e Richard Crosby?

Celălalt şovăi înainte de a răspunde.

— Doamna Crosby este în salon, nu ştiu unde este domnul. Maşina texanului era acolo. Malko îl îndepărtă pe negru şi intră în hol. Nu era momentul pentru politeţuri.

Martha Crosby era aşezată pe o canapea, îmbrăcată într-o elegantă rochie de muselină verde, cu un turban pe cap, lângă prietena ei Lorraine, îmbrăcată într-un taior Chanel. Văzându-l pe Malko cele două femei tăcură.

El înaintă în încăpere, se înclină uşor şi spuse:

— Martha, trebuie să-i vorbesc soţului dumitale.

Martha Crosby căută în mod evident ceva cu care să-i dea în cap. Lorraine îi puse mâna pe braţ şi întrebă:

— Ce doriţi? Ce se petrece? De ce aţi bruscat-o pe Martha? Ea părea cu mult mai rezonabilă decât prietena ei… Malko zâmbi plictisit.

— Lorraine, este o poveste lungă, foarte gravă. Ar fi mai bine să-i vorbesc.

Martha Crosby îşi schimbă brusc atitudinea.

— Ce a făcut? întrebă ea cu o voce inexpresivă.

— Sper că nimic, spuse Malko. Dar poate să mă ajute mult… Unde este?

Lorraine fu cea care îi răspunse:

— Nu l-am văzut de când s-a întors. S-a închis în pivniţă fără ca să vrea să deschidă cuiva. A decuplat şi telefonul…

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Ieşi din salon, lăsându-le pe cele două femei împietrite.

*

* * *

— Crosby, deschideţi!

Malko bătea de zece minute în uşa groasă a pivniţei. îi dăduse ocol fără ca să găsească vreo deschizătură. Dacă

Richard Crosby era înăuntru, nu voia să răspundă. Cu toate acestea, trebuia să-i vorbească cu orice preţ. Se întoarse spre Greg Austin.

— Aveţi vreo armă?

Agentul CIA dădu din cap.

— Nu, sir.

— Foarte bine, spuse Malko, duceţi-vă la *Regency* şi cereţi-i lui Chris Jones să vă dea revolverul său 44 Magnum. Eu vă aştept aici.

Pistolul său extraplat nu avea un calibru suficient pentru a veni de hac închizătorii masive.

*

* * *

Malko trase trăgaciul înapoi, întoarse capul şi apăsă ţeava revolverului 44 Magnum de broasca pivniţei de vinuri. Explozia îi aruncă umărul înapoi şi avu impresia că braţul i se desfăcea. Asurzit, orbit de praf, lovi cu umărul în uşa care se deschise imediat. Din broască nu mai rămăseseră decât bucăţele…

Richard Crosby îi apăru în faţă, cu ochii injectaţi de sânge, fără cravată, cu mânecile cămăşii suflecate.

— Ce faceţi… mormăi el. Sunteţi nebun sau ce aveţi?

Servitorul negru, atras de zgomot, apăruse sub portal urmat de Martha şi de Lorraine, şi contempla scena îngrozit.

— Trebuie să vă vorbesc, spuse Malko. Despre Nafud

Jidda.

— Şterge-o de aici! urlă Richard Crosby. Sam, du-te şi adu-mi arma! îţi voi scoate maţele! îi strigă el lui Malko.

De furie, îi curgea saliva.

Liniştit, Malko se întoarse şi trase un foc în direcţia servitorului negru. Glonţul ricoşă şuierând de una din coloanele albe.

— Sam, spuse el, nu vei merge să aduci arma domnului!

Negrul rămase împietrit, cu picioarele tremurând.

Malko se întoarse spre Crosby.

— Vreau să vă vorbesc. Singur. Acum.

— Nu, spuse texanul. Ieşi afară!

Cei doi bărbaţi se provocară din priviri vreme de câteva secunde. Malko simţi că Crosby era tulburat, dar încă nu era înfrânt. Şi că nu era un om uşor de înfrânt. Atunci, liniştit, ridică revolverul 44 Magnum, cu ţeava la nivelul urechii lui Richard Crosby, şi apăsă pe trăgaci. Unda de şoc îl făcu pe texan să facă un salt înapoi. Implacabil, Malko păşi în pivniţă şi, fără să aştepte ca Crosby să-şi recapete echilibrul, trase un al doilea foc, din apropierea chipului său. Din nou, Crosby se retrase până la masă. Cu o lovitură de picior, Malko închise uşa în spatele său. Asurzit, turbat de furie, dar încă neînfrânt, Richard Crosby îi ţinu piept.

— O să regretaţi! mârâi el. Când va veni poliţia, or să vă scoată maţele, iar eu îi voi ajuta.

— Mr. Crosby, spuse Malko, pentru binele dumitale trebuie să mă asculţi. Ce ştiţi despre activităţile lui Nafud Jidda în Houston?

— Du-te dracului! spuse Crosby.

Ochii săi mici şi negri sclipeau de furie. Băuse, însă nu era beat. Nici pe departe.

— Este important, insistă Malko. Deja, din cauza lui au murit mai multe persoane. Sunt sigur că mă puteţi ajuta. Lucrez pentru Central…

— Şterge-o de aici, mârâi Crosby, sau o să-ţi rup gura chiar eu.

Începea să se zburlească din nou. Malko căută cu disperare o idee pentru a-i învinge rezistenţa. Timpul îi era limitat… Deja Crosby înainta spre el, ameninţător. Dacă s-ar fi bătut cu texanul n-ar fi câştigat nimic. Deodată, avu o idee, văzând sticla destupată de pe masă. Ţinându-l pe Crosby la respect cu revolverul său Magnum, înaintă către rafturile pe care Richard Crosby i le arătase cu ocazia primei sale vizite. Scoase cu grijă o sticlă şi îi verifică eticheta: Château *Ha*ut-*Brion 1928*. Richard Crosby îl privea, cu trăsăturile brusc încordate.

— Vreţi să-mi răspundeţi? întrebă Malko.

— Şterge-o, spuse texanul, cu pumnii strânşi.

Malko îşi desfăcu degetele, iar sticla îi scăpă, spărgându-se pe dale. Mirosul de vin vechi umplu imediat pivniţa. Richard Crosby scoase un urlet.

— Sunteţi nebun!

Malko era deja pe cale să scoată o a doua sticlă, *Hospices de Beaune 1928*, citi el. Una din perlele colecţiei miliardarului.

Acesta avea priviri ucigaşe. Înaintă către Malko, însă acesta din urmă ridică pistolul.

— Mister Crosby, dacă înaintaţi, vă trag un glonţ în genunchi. Riscaţi ca tot restul vieţii să şchiopătaţi. Răspundeţi sau nu la întrebările mele?

Texanul îl sondă cu privirea. Ştia să recunoască un om care blufa. Malko nu o făcea. Rămase acolo unde se afla. Fără să scoată o vorbă.

Zgomotul clar al sticlei de *Hospices de Beauns 1928* care se zdrobea pe jos îi smulse un mârâit de fiară. Rămase locului, ţinut la respect de pistol, legănându-se ca un urs… Malko era deja pe cale să aleagă cea de-a treia sticlă. Din ce în ce mai rară. Noroc că Richard Crosby îl învăţase. Cu o voce glacială, anunţă:

— Cred că nu v-au rămas decât trei din acestea… Château *Mouton Rothschild 1929*.

— Dumnezeii tăi de nenorocit, mârâi Crosby, o să te omor!

Era spus cu o sinceritate totală.

— Adio *Mouton Rothschild*, spuse Malko.

Sticla se sparse cu zgomot pe dale, mărind mirosul incomodant. În ochii miliardarului apărură lacrimi. îşi întinse degetul spre Malko.

— Să ieşim de aici, o să vă vorbesc. Opriţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu.

Malko dădu din cap. O dată ce preţiosul său vin rămânea în afara pericolului, texanul urma să se transforme în fiară. Ca un şarpe cu clopoţei. Dacă nu era ţinut bine, omora pe loc… Malko îşi alese cea de-a patra sticlă. O minunăţie. Un Bourgogne rarisim. *Richebourg 1906. O* piesă de colecţie. Trebui să se forţeze pentru a ridica sticla prăfuită. Richard Crosby înaintă un pas, Malko apăsă automat pe trăgaci, iar glonţul ricoşă de un rack, ştergând piciorul texanului. Acesta încremeni locului.

— Ce face Nafud Jidda la Houston?

Richard Crosby deschise gura şi o închise. Nu putea. Nu voia ca Martha să ştie. Voia să mai lupte încă, să înăbuşe afacerea, să-l lichideze pe Jidda. În viaţa lui, se aflase în situaţii dificile. Va scăpa… Zgomotul sticlei de *Richebourg 1906*

care se zdrobea îl smulse din scurta sa reverie. Fără să-i vină să creadă, privi bucăţile de sticlă de pe jos. Şase mii de dolari. Dar puţin îi păsa de bani. Nimic nu o putea răscumpăra. îl fixă pe Malko cu o privire de somnambul. Acesta din urmă scotea deja din rack piesa cea mai importantă a colecţiei: un Magnum de *Château-Latour 1928*. Richard Crosby o privea, fascinat.

Nu existau decât două asemenea în lume. Şi nicicând nu vor mai exista altele…

Dintr-odată, ceva se declanşă în capul său, şi se auzi strigând:

— Stop, stop! O să vorbesc.

Capitolul XX

Din zbor, Richard Crosby prinse sticla pusă pe masă şi o aruncă pe jos cu violenţă. Nu costa decât o sută de dolari şi mai avea câteva zeci de lăzi. Apoi se lăsă să cadă într-unul din fotolii. Malko, temându-se de un şiretlic,

rămase cu sticla în aer. Mirosul vinului răspândit îl strângea de gât. Capul i se învârtea un pic. Atmosfera era din ce în ce mai grea în pivniţă.

— Mister Crosby, spuse el, aş vrea să ascultaţi o bandă de magnetofon care se află în maşina mea. Povestea unei anumite Anita Deer, amanta congresmanului Wilbur Stockton…

Richard Crosby îşi ridică braţul.

— Inutil. Sunt la curent. Ce vreţi să ştiţi?

— De ce a ţinut Mr. Jidda să protejeze cu preţul unei omucideri, cea a Patriciei Highsmith, secretul întrevederii voastre din Capri?

Richard Crosby îl privi cu un aer absent, ca şi cum nu înţelegea ce spune. Apoi, cu o voce plictisită, spuse:

— Cred că e vorba de o greşeală… de o intrare în panică. Nu era atât de important faptul că fusesem văzut în compania lui. l-a fost frică de altceva…

Malko îşi ţinu respiraţia. De data aceasta, Richard Crosby părea hotărât să vorbească.

— De ce anume îi era frică? întrebă el.

Richard Crosby îşi trecu mâna peste faţă, ca trezit dintr-un vis urât.

— Este o poveste lungă şi tristă, mărturisi el. Acum opt luni, mă aflam pe iahtul lui Jidda la Monte Carlo. Unul din acele mari baluri după care Martha este înnebunită. Eram în drum spre Indonezia şi mă oprisem. îl cunoşteam pe Jidda pentru că îl întâlnisem la Hotiston prin intermediul Camerei de Comerţ americano-arabe. îmi promisese că mă ajută pentru proiectul meu din Arabia Saudită, dar niciodată n-am ajuns la vreun rezultat. În seara aceea, către ora trei dimineaţa, m-a luat deoparte şi mi-a făcut o propunere.

Ceea ce mi-a spus părea incredibil. Sub presiunea unor anumite grupuri de palestinieni, ţările arabe exportatoare de petrol hotărâseră să decreteze un embargo contra Statelor Unite, atâta vreme cât acestea nu rupeau relaţiile comerciale cu Israelul. El, Nafud Jidda, fusese însărcinat să facă acest embargo cât se putea de

scurt şi de eficace posibil. Avea nevoie de un consilier ca mine pentru a-l sfătui…

Se opri, încurcat. Malko von Linge îşi lăsase arma 44 Magnum cu ţeava în jos, fascinat.

— Şi aţi acceptat?

— În noaptea aceea n-am dormit, mărturisi Richard Crosby. La nouă dimineaţa, în vreme ce Martha mai dormea, am luat micul dejun cu Jidda. Şi i-am dat răspunsul. îmi amintesc, a zâmbit şi mi-a spus: „Ştiam că veţi accepta. Altfel, nu v-aş fi propus niciodată". În faţa expresiei lui Malko, Richard Crosby adăugă imediat: era o propunere comercială, poate nu prea morală, dar legală. Ştiam că Jidda nu era un antiisraelian, ci doar un om de afaceri, ca şi mine. El îmi spunea că nu vede în această operaţiune decât o fantastică ocazie de a strânge sume fabuloase. Oricum, embargoul tot ar avea loc. Nicio ţară arabă nu ar avea curajul să reziste palestinienilor. În plus, ştiam că Jidda nu era antiamerican. (Zâmbi trist.) Nu mai mult ca mine, în orice caz… în ultimii ani, laşitatea guvernului meu m-a dezgustat adeseori. Mi-am spus că oricum va ceda. Atunci, de ce să nu profit? Era o ocazie de a câştiga în câteva săptămâni mai mult decât într-o viaţă întreagă… (Şovăi.) Ştiţi, nu vreau să spun astea pentru a-mi minimaliza responsabilitatea, însă întotdeauna am visat să depăşesc averea socrului meu. Ştiu că e o prostie, însă…

— Ce vă oferea Jidda?

— Un izvor de bogăţie, spuse simplu Richard Crosby. Mai întâi, pe toată durata embargoului, dreptul de a continua importul a o sută şaizeci de mii de barili pe zi, la preţul normal. După aceea, un contract de trei ani cu Kuweitul pentru o sută şaizeci de mii de barili pe zi cu o reducere de doi dolari faţă de preţul practicat.

Malko făcu un rapid calcul mintal. Era fantastic. Mai mult de patru sute de milioane de dolari!

— La ce v-aţi angajat în schimbul acestei sume fabuloase? întrebă el.

Cu capul plecat, Richard Crosby îşi frecă mâinile una

de cealaltă.

— Mai întâi, spuse el, să determin momentul cel mai favorabil pentru declanşarea embargoului. Pentru mine era uşor, având acces la toate documentele confidenţiale privitoare la energie. Am consultat hărţile meteo şi am descoperit că un val de frig urma să se abată asupra ţării cu începere din ianuarie. Apoi, ştiam că va exista o penurie de gaz natural cam în aceeaşi perioadă. În cercurile noastre acesta era un secret al lui Polichinelle.

— Asta-i tot? întrebă Malko.

— Aş putea să vă spun da, rânji Richard Crosby, dar la punctul în care am ajuns... Nu, am răspândit zvonul, cu trei luni înainte, că din cauza supracapacităţii de producţie preţul petrolului brut urma să scadă cu 5%. Am destui amici în cercurile acestea. Ei ştiu că am intuiţie. Am fost crezut, iar rezervoarele au rămas la minimum. Când a început totul, pe 15 ianuarie, rezervele acestei ţări nu erau decât de 60 de zile în loc de 90, cât era normal.

— Nu aveţi impresia că v-aţi trădat ţara? întrebă Malko. Pe plan militar.

— Nu, Pentagonul urlă, dar minte. Marina, printre altele, are rezerve colosale la Elk Hill în California. Vezi dumneata, ceea ce mă dezgustă cel mai mult este că mi-am amestecat fiul în toate acestea.

— Fiul dumitale? întrebă Malko surprins.

— Da, mărturisi cu tristeţe Richard Crosby. Lee m-a ajutat. A terminat la M.I.T.[10] l-am cerut, sub promisiunea secretului, să întocmească un studiu privitor la un embargo, cu elfementele de plecare pe care i le-am dat, stocuri, date de temperatură şi de activitate economică. Pentru a şti cât timp va putea rezista America fără petrolul arab.

El a integrat totul, a lucrat vreme de trei luni şi mi-a scos un document fabulos privitor la „toleranţa" ţării noastre. Având drept concluzie o limită de rezistenţă de nouăzeci de zile.

— Nouăzeci de zile! exclamă Malko, dar e foarte

10 Massachusetts Institute for Technology.

puţin.

— E puţin, recunoscu Richard Crosby, dar noi importăm 22% din petrol chiar din zona aceea. Canada ne-a lăsat baltă, în loc de 31% ca altă dată, nu mai importăm decât 11%. îl păstrează pentru ei. Asta este. Când am avut toate datele, l-am prevenit pe Jidda că embargoul trebuia să înceapă pe 15 ianuarie. (Vocea i se frânse.) A început pe 15 ianuarie.

În pivniţă se aşternu o linişte grea. Malko recapitula tot ceea ce tocmai aflase. Teama de a-şi pierde vinul preţios nu fusese decât catalizatorul stării de cădere psihică a lui Richard Crosby. Avea nevoie de o eliberare. Dar multe puncte erau încă obscure.

— De ce a fost ucisă Patricia Highsmith? Şi cine a comis omorul acesta?

Richard Crosby dădu cu tristeţe din cap.

— Probabil că ucigaşii lui Omar Sabet, mâna dreaptă a lui Jidda. Indirect din cauza mea... în primele două săptămâni ale embargoului, rezistenţa ţării a fost la fel cu cea calculată de fiul meu. Apoi cele două curbe s-au despărţit. Cu mult înainte de începerea operaţiunii, Jidda îşi instalase o întreagă echipă la *Astroworld*. Făcând în realitate ceea ce fiul meu făcuse în teorie.

— Şi atunci?

— Atunci Jidda a început să se enerveze. A insistat să vin să-l întâlnesc pe *Nemiran*. Am călătorit sub numele de Evans, ca atunci când sunt împreună cu o femeie. Jidda era foarte nervos. M-a acuzat că nu l-am informat bine, că m-am înşelat. A hotărât să vină chiar el să supravegheze operaţiunile. Nu puteam să refuz. Când a văzut-o pe fata aceea apărând, Patricia, trebuie să-şi fi închipuit că am fost ascultaţi. V-am spus că era foarte nervos... l-a fost frică.

Richard Crosby îşi spusese povestea cu o voce monocordă şi precisă, ca şi cum s-ar fi aflat sub hipnoză.

Malko vru să profite de această bunăvoinţă.

— Ştiaţi că planul lui Jidda presupunea eliminarea tuturor acelora care riscau să-l facă să piardă timp?

Richard Crosby dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred. Este ceva nebunesc. Tipul ăsta e nebun. Că l-a şantajat pe Stockton, treacă-meargă, dar a încercat să vă ucidă!

— Nu numai pe mine, remarcă Malko.

Îi comunică bănuielile sale cu privire la Edward Colton şi Mary O'Connor.

Richard Crosby era descompus.

— Colton a fost cu siguranţă suprimat, deoarece se interesa prea mult de dumneata, spuse el. Iar sărmana bătrână Mary O'Connor, pentru că întârzia înfrângerea Americii…

— Pui de căţea, mormăi Richard Crosby.

Umerii i se lăsaseră în jos. Privea fix sticlele care îl înconjurau, ochii lui negri erau striaţi de sânge. Brusc îşi ridică privirea.

— Vă cer să mă credeţi, îmi prezentase toate astea ca pe o afacere legală. Nu un jaf.

— Vă cred, spuse Malko. În ceea ce o priveşte pe Patricia Highsmith, vreau ca parţial să vă liniştesc. Jidda a reacţionat atât de brutal deoarece ştia că era o agentă israeliană.

Aceasta a fost prima lui greşeală. Ea nu descoperise nimic. Acum, spuneţi-mi care este beneficiul lui Jidda din aventura aceasta nesăbuită? De ce este atât de grăbit?

Richard Crosby dădu din cap.

— Nu cunosc amănuntele. Cu siguranţă că s-a angajat să reducă durata embargoului. Când eram pe *Nemiran*, mi-a arătat un plic sigilat cu cinci sigilii de ceară verde, explicându-mi cu mândrie că documentul acela valora o avere.

— Unde se află?

— Nu ştiu. Poate că în servieta neagră pe care n-o părăseşte niciodată.

Malko se simţi epuizat de această lungă mărturisire. Nu se mai putea teme de vreo reacţie violentă a lui Richard Crosby. Era un om terminat. îl văzu privind pistolul aşezat pe masă şi ghici ceea ce i se petrecea în minte. În ceea ce îl privea, îi mai lipsea o bucată din

puzzle: plicul cu cinci sigilii verzi. Dacă nu îl descoperea, oricum pierdea… Consiliul Naţional pentru Securitate al SUA putea să cedeze în faţa arabilor în câteva zile…

— Mister Crosby, spusese el, am să vă fac o propunere. Nu cred că veţi putea să o refuzaţi…

Crosby dădu din cap.

— Lăsaţi-o baltă. îmi voi lua arma şi mă voi duce să-i zbor capul acestui nemernic…

Umerii i se îndreptaseră. Malko nu se îndoia o clipă că nu-şi va pune planul în aplicare…

— Sunt lucruri mai bune de făcut, sugeră el. În afară de mine, nimeni nu este la curent de legăturile dumitale cu Jidda.

— Dar CIA? rânji Richard Crosby.

— Au mai îngropat ei şi alte secrete la fel de grave, îl asigură Malko. Doar câţiva înalţi funcţionari sunt la curent. Nu există niciun document scris. Vor uite dacă mă ajutaţi să aflu ce este în plicul acela. Poate că asta nu va schimba cu nimic situaţia. Poate că da. Merită osteneala de a încerca. Trebuie să ştim înainte de reuniunea lui National Security Council. Nu avem prea mult timp. În felul acesta, nimeni nu va afla vreodată roiul pe care l-aţi jucat.

— Ba da, spuse Richard Crosby. Eu.

Aici, Malko nu putea face nimic. Texanul va trebui să trăiască cu amintirile sale pentru tot restul zilelor.

— Veţi uita, spuse el.

— De acord, spuse Richard Crosby. Accept. Ce vreţi să faceţi?

*

* * *

Malko ieşi primul din pivniţă. Epuizat, Richard Crosby îl urmă. îşi regăsise calmul. Traversară curtea ca doi vechi prieteni, urcară peronul şi intrară în micul salon. Martha Crosby era singură. Se ridică şi veni în întâmpinarea soţului ei.

— Dick, ce se întâmplă?

Richard Crosby se strâmbă într-un zâmbet.

— Îţi voi explica. A sunat Jidda?

— Da, de două ori.

El dădu din cap.

— Bine, data viitoare vorbesc cu el. Sunt obosit, mă duc să mă culc.

— Pe mâine, spuse Malko.

Se înclină în faţa tinerei femei şi se îndreptă spre hol. Martha alergă după el, îl ajunse înainte de a ieşi.

— Ce se întâmplă? murmură ea. Am auzit focuri de armă. Nu e nimic grav?

Malko se întoarse spre ea.

— Martha, cred că Richard are mare nevoie de dumneata. De DUMNEATA, repetă el, de femeia cu care s-a căsătorit, nu de păpuşa snoabă şi egoistă care aţi devenit. La revedere.

Când trecu de grilaj, se întoarse. Martha Crosby plângea rezemată de una din coloanele albe.

.%

Nafud Jidda i se adresă pe un ton plin de reproş lui Richard Crosby:

— De ce nu m-aţi mai sunat? Era important…

Texanul schiţă un zâmbet şi se aşeză.

— Am avut probleme. O vizită urâtă. Prietenul dumitale, prinţul Malko. Agentul CIA.

Încordat, sauditul îl observa fără să clipească. Texanul părea să-şi fi pierdut orice urmă de agresivitate faţă de el. Întrebă:

— Ce voia?

Richard Crosby îi aruncă o privire lungă, grăitoare.

— Vă bănuieşte că l-aţi şantajat pe Wilbur Stockton. îşi pune de asemenea întrebări cu privire la moartea Mary-ei O Connor şi a lui Ed Colton.

Nafud Jidda reuşi să-şi ia o figură ultragiată. Dădu din cap „copleşit”.

— Tipii ăştia de la CIA sunt nebuni! Mă urmăresc de săptămâni, ca şi cum aş fi un criminal. M-am plâns deja şi credeam că li s-a ordonat să mă lase în pace. Sunt înfuriaţi din cauza embargoului şi se leagă de orice pretext.

Richard Crosby îl observa pe saudit cu răceală.

— Mă luaţi drept tâmpit? spuse el. Bineînţeles că l-am crezut.

Urmă o tăcere apăsătoare. Nafud Jidda tocmai deschidea gura când Richard Crosby spuse cu o voce plină de convingere: <r

— Hai să încetăm să ne-mai jucăm de-a v-aţi ascunselea. De îndată ce tipul ăsta mi-a vorbit de ceea ce s-a petrecut în castelul lui blestemat, am ştiut că eşti dumneata. (Se întrerupse o clipă pentru a da mai multă greutate acestor cuvinte.) Şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi ştiut. În ceea ce priveşte restul, ei bine, cred că aţi avut grijă de propriile dumneavoastră interese.

Lui Nafud Jidda nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Texanul continuă cu o voce apăsată.

— Din nefericire, oamenii dumitale nu sunt profesionişti. (Aţinti un deget acuzator spre saudit.) Din cauza tâmpeniilor voastre am CIA pe cap. Aici, noi ştim cum să procedăm. Pe Jimmy Hoffa l-aţi revăzut des? Oamenii dumitale fac totul pe jumătate…

Mai întâi Nafud Jidda îl ascultase cu scepticism pe Richard Crosby… Dar atâta îşi dorea să audă aşa ceva, încât, încetul cu încetul, neîncrederea îi dispăru. În definitiv, Richard Crosby nu era un copil. O avere ca a lui nu se clădea păstrându-ţi mâinile curate.

În măsura în care Richard Crosby se ţinea bine, pericolul prezentat de CIA scădea considerabil. Era vorba să câştige câteva zile.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar…

— Există totuşi o mare problemă, spuse texanul. Prinţul Klalko nu a crezut un cuvânt din ceea ce i-am spus… Ori mă crede un prostănac, ori complicele dumitale. Deci va reacţiona… Atunci când a venit era cu un tip de la FBI. Ştiţi ce înseamnă asta?

Nafud Jidda rămase tăcut. Nu-i plăcea câtuşi de puţin.

— Fata aceea, Anita Deer, continuă texanul, vă cunoaşte?

— Nu, afirmă sauditul. Nu l-a văzut decât pe Omar. L-am trimis la ranch-ul dumitale, împreună cu Paprika.

— Există riscul să vină aici, remarcă Richard Crosby.

— Voi distruge imediat anumite documente, spuse Nafud Jidda cu o voce înăbuşită.

— Nu este suficient, spuse Crosby. Prinţul trebuie lichidat.

— Dar…

— Dacă nu, mă duc la FBI, ameninţă Richard Crosby. Sunteţi nebun sau ce aveţi? Mi-a spus că l-a recunoscut pe Omar al dumitale. Asta e dinamită… Pot să se ducă la ranch. Poate că deja sunt acolo…

Nafud Jidda simţi cum transpiraţia îi curgea pe sub cămaşa lungă orientală. Mărul lui Adam i se agită. Hotărârea lui Richard Croby îl înspăimânta. Era o enormă diferenţă între a teleghida un atentat într-o ţară îndepărtată şi a ataca direct CIA, în SUA.

— Riscăm să declanşăm reacţii violente, observă el. Nu este singur. Asta nu va opri nici FBI-ul nici CIA. Dimpotrivă…

Richard Crosby se aplecă înainte.

— OK. Dar ceilalţi nu-l cunosc pe omul dumitale. Sunt de acord. Aşa ceva nu va trece neobservat. Ei şi? Când a dispărut Jimmy Hoffa, şi atunci a fost scandal, nu? Totul este să nu mai fie regăsit, niciodată. Iar eu vă voi sta la spate pentru a vă alătura tot ce numără oraşul ăsta împuţit în materie de oameni importanţi… Veţi vedea că nu vor insista din cale afară. (îi făcu cu ochiul.) Daţi-i o doză ca prostănacului ăluia de Ed Colton. Era LSD?

Nafud Jidda dădu din cap şi spuse cu o voce imperceptibilă.

— Ăă, nu. În sfârşit, şi da şi nu. LSD-ul singur nu ar fi fost de ajuns. Era amestecat cu Thoracin, un agent depresiv… combinat cu LSD-ul provoacă o tendinţă de sinucidere violentă şi imediată.

— Cum naiba aţi făcut?

— Oh, dar nu-i vorba de mine, protestă Jidda. Am trimis pe cineva care a pătruns în birou. A amestecat ceea

ce trebuia în zahăr. Din ziare ştiam că Ed Colton bea cafele dulci toată ziua. A doua zi, a revenit şi a făcut totul să dispară…

Richard Crosby dădu din cap, admirativ.

— Cu prietenul nostru este nevoie de ceva mai sigur. Şi mai simplu.

— Dar ce anume?

De data aceasta Nafud Jidda era complet subjugat. Ar fi vrut ca Omar Sabet, mai obişnuit decât el cu acţiunile violente, să fie acolo.

— I-am spus că mă duceam spre ranch şi că dumneata urma să mi te alături, explică Richard Crosby. Vrea să vă vadă. Aduceţi-l mâine la ranch. Acolo, ne vom ocupa de el.

Nafud Jidda îi aruncă o privire îngrozită.

— Dar voi avea FBI-ul în cârcă a doua zi după ce va dispărea…

Richard Crosby râse cinic.

— Ei şi? Întorcându-vă de la ranch, nu aveţi decât să faceţi un ocol pe deasupra Golfului Mexic. Coborâţi la trei mii de picioare, deschideţi portiera din spate a avionului şi vă aruncaţi coletul. Nu va fi primul. Rechinii din golf au mâncat atâţia mafioţi, încât vorbesc siciliana… După aceea, când mi se vor pune întrebări, voi jura că l-am dus înapoi în Houston. Nu va fi el cel care să mă contrazică. Desigur, ne vor bănui. După o vreme ne vor lăsa baltă. Vor avea altceva de făcut.

Nafud Jidda îl observa pe texan, încercând să se liniştească spunându-şi că omorul va avea loc în casa lui Crosby. Deci va fi direct implicat. Ceea ce îl făcu să se decidă fu ura faţă de cel care i se pusese în calea planului. Nu se va simţi bine decât atunci când va scăpa de el.

— Foarte bine, spuse el. Voi decola mâine dimineaţă la ora zece. Dar dacă nu vine singur?

— Va veni. Are încredere în el.

Sauditul luă un pumn de alune şi începu să le mestece încet. Ajungea la capătul necazurilor. Încă douăzeci şi patru de ore şi urma să scape de principalul

său adversar, iar după alte câteva zile va câştiga bătălia embargoului. Brusc, Richard Crosby îi fu mai simpatic decât oricând, cu cinismul şi hotărârea lui.

— Preveniţi-l pe Omar, spuse el.

Richard Crosby se ridică.

— Sigur că da. Pe mâine.

Capitolul XXI

Ploua aşa de tare încât nu se vedea mal departe de zece metri de parbrizul maşinii. Malko parcă vehiculul, îşi luă geanta diplomat şi alergă până la hangarul lui *Meguoil*. Avionul DC-9 al lui Nafud Jidda era parcat în faţă, sub ploaia care cădea, gata de plecare, cu piloţii la comenzi. Intră în micul salon de lângă hangar. Fu întâmpinat de un funcţionar al lui Richard Crosby.

— Domnul Jidda se află deja la bord, anunţă el. Mi-a cerut să vă conduc până la avion de îndată ce sosiţi.

În ajun, Malko avusese o scurtă convorbire cu sauditul. Acesta îl invitase la ranch pentru a risipi definitiv orice neînţelegere.

Omul lui Crosby îşi luă o umbrelă şi îl escortă până la portiera din spate a avionului. Malko urcă treptele metalice, examinând câteva detalii. Oarecum nervos. Deşi îşi pregătise planul cu ajutorul lui Richard Crosby, al FBI-ului şi al „gorilelor" sale, existau încă multe necunoscute, iar fiecare dintre ele putea să-l coste viaţa… Începând cu un glonţ în cap în secunda în care punea piciorul în avionul lui Jidda…

Intrând în cabină, îl văzu pe saudit aşezat lângă masa de ruletă, examinându-şi documentele. La intrarea lui Malko, le lăsă jos şi se repezi spre el cu mâna întinsă.

— Sunt nespus de fericit să vă văd.

Mâinile sale dolofane le apucară pe cele ale lui Malko în vreme ce îl făcea să se aşeze lângă el. Erau umede, cu toate că domnea o răcoare plăcută înăuntru.

Un tânăr arab într-un costum sobru era aşezat în faţă, într-unul din fotoliile cabinei. Un chelner cu vestă albă apăru din partea din faţă purtând o tavă cu răcoritoare. Malko luă un suc de portocale cu gheaţă. Ca şi

Nafud Jidda. Acesta îi explică zâmbind şi arătând spre arabul în costum închis la culoare.

— Hussein nu vorbeşte engleza.

Având şi el un suc de portocale în mână, Hussein îi zâmbi lui

Malko. Acesta îi întoarse zâmbetul. Convins că făcea parte din echipa de ucigaşi. Era prea tăcut, prea concentrat pentru un simplu secretar.

Privi în jur, căutând servieta în care sauditul îşi păstra preţiosul document sigilat, fără ca să o vadă. Trebuie să se fi aflat în apartament, în faţa cabinei salon.

— Aparatul acesta e superb, remarcă Malko.

Sauditul se sculă cu repeziciune, parcă uşurat de tensiunea de până acum.

— Haideţi, o să vă arăt amenajarea interioară, înainte de decolare.

Îl conduse pe Malko în partea din faţă, îi arătă micuţa bucătărie ultramodernă, rackul pentru valize, apoi împinse uşa apartamentului arătându-i patul, dulapurile. Pe o măsuţă joasă se afla o servietă mare şi neagră de piele, cu o încuietoare. Malko se forţă să nu o privească prea mult. Se reîntoarseră în cabina salon.

— Vom decola, anunţă Nafud Jidda.

Se aşezară şi îşi legară centurile. Stewardul în vestă albă se duse în spate pentru a ridica scara, care se închise cu un zgomot sec. Reactoarele intrară în funcţiune. Malko privea ruleta situată în mijlocul încăperii. De cealaltă parte, cu mâinile încrucişate pe pântec, Nafud Jidda, cu ochii închişi, semăna cu un mic Hopa-Mitică fericit. Părea că doreşte să evite orice discuţie de fond. Nici Malko nu ţinea din cale afară…

Cu un zgomot de tunet avionul DC-9 se lansă pe pista lui Hobby Airfield, se smulse din tornadă şi urcă sub un unghi de treizeci de grade.

*

* * *

Micuţa bilă de fildeş se rotea ca o nebună pe deasupra numerelor. Încetini, sări, ricoşă de mai multe ori

înainte de a se imobiliza pe zero.

Nafud Jidda râse fals.

— Numărul cazinoului, anunţă el. Câştig.

Înhăţă jetoanele lui Malko, pe care acesta le pusese pe 7. De la începutul zborului, jucau ca să se amuze. Treizeci de mii de picioare mai jos se afla deşertul texan. Zburau deja de o jumătate de oră. Acum timpul era superb, cerul albastru era presărat doar de mici nori cumulus albi. Cu cât trecea timpul, Nafud Jidda părea tot mai nervos, fiind chiar obligat să-şi şteargă mâinile de materialul verde al mesei. Hussein, aşezat lângă el, nu-l slăbea pe Malko din priviri. La o mişcare a arabului, Malko ghicise crosa unui pistol aflat sub vestă. Era un pericol pe care nu îl prevăzuse şi care îi complica planul, începu să-şi facă vid în creier. îi mai rămânea foarte puţin timp. Nafud Jidda luă bila şi o aruncă din nou.

— Aş vrea să vă arăt nişte documente, spuse Malko.

Văzu scurta lucire de panică din privirile sauditului. Trăgându-şi geanta diplomat spre el, o deschise, cu capacul îndreptat spre Jidda şi garda lui de corp.

Degetele i se strânseră pe o armă ciudată. Un pistol pentru rechini, care trăgea cartuşe de CO_2 ce explodau la contact. Nafud Jidda îi urmărea gesturile. Simţi că era vorba de ceva anormal şi se aplecă înainte.

Malko închise capacul genţii diplomat. Cei doi arabi zăriră marele pistol în clipa în care apăsa pe trăgaci, ţintind hubloul din spatele lui Hussein. îl văzu pe arab vârându-şi mâna sub vestă. Acesta fu ultimul său gest.

Atins în plin de proiectil, hubloul se dezintegra cu un zgomot asurzitor.

Pentru a-i veni de hac hubloului cu cele şapte straturi de plexiglas ale sale era nevoie de o explozie violentă. Era motivul pentru care Malko alesese tipul acesta de armă. Imediat după ce trase, se agăţă cu toată puterea de fotoliu.

Se auzi un urlet, un zgomot de cărnuri zdrobite, şi Hussein, aspirat în exterior de fantastica diferenţă de presiune, dispăru într-o fracţiune de secundă prin deschizătură, împreună cu pernele, paharele şi toate

celelalte obiecte uşoare care se găseau în apropiere. Cu ochii ieşiţi din orbite, Nafud Jidda îşi văzu omul dispărând, în vreme ce el se crampona de fotoliu.

Aproape imediat, un vânt îngheţat intră din exterior, măturând cabina avionului şi scăzând temperatura la circa – 20°C. Malko avu impresia că o mână monstruoasă îi golea plămânii, tot aerul presurizat scăpând prin spărtură. Degeaba se pregătise, secundele care se scurseră fură cele mai lungi din viaţa lui. Se sufoca aproape asemenea unui peşte scos din apă. În sfârşit, probabil la treizeci de secunde după explozia hubloului, toate măştile de oxigen căzură din plafon. Malko apucă pe cea mai apropiată şi aspiră cu aviditate, tremurând de frig. Frigul brutal era înspăimântător. Prăbuşit în fotoliu, cu gura deschisă, în plină anorexie, Nafud Jidda nu avea nici măcar forţa să apuce masca ce atârna la câţiva centimetri de el. În aceeaşi clipă, aerul glacial începu să se condenseze într-o ceaţă deasă care, începând de la hublou, pătrunse în toată cabina. Silueta lui Jidda dispăru din ochii lui Malko. Acesta se sculă şi fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Avionul cobora cu brutalitate, cu aproape două mii de picioare pe minut, ca să găsească o presiune normală. O sonerie stridentă zgârie timpanele lui Malko. Soneria de alarmă declanşată de cei doi piloţi. Aceştia dispuneau de o rezervă de oxigen independentă, şi cu siguranţă că îşi puseseră ochelarii şi masca, încercând să apropie avionul cât mai mult posibil de mare.

Asta va dura câteva zeci de minute. Avionul DC-9 vibra din toată carcasa, pierzând rapid altitudine. Acum, ceaţa năpădise întreaga cabină. Nafud Jidda era încă tot pe jumătate inconştient, în fotoliu.

Malko aşteptă trei sau patru minute, aspiră o gură mare de oxigen şi se ridică. Avea foarte puţină vreme pentru a acţiona. Mişcarea aparatului îl conduse cu uşurinţă către partea dinainte. Pe coridor, îl zări pe steward agăţat de o mască de oxigen. Ţinându-şi respiraţia, pătrunse în apartament, găsi pe pipăite servieta neagră şi plecă din nou spre partea din spate. Din cauza

lipsei de oxigen inima îi bătea tare în piept şi se simţea extrem de slăbit. Nafud Jidda îi zări silueta în ceaţă şi strigă ceva ce nu înţelese. Arabul apucase în cele din urmă o mască, dar respira neîndemânatic, fără să aibă puterea să se ridice. Continuându-şi drumul, Malko cu preţioasa servietă neagră în mână traversă micul compartiment destinat secretarilor, lângă cabina salon, şi se repezi în toaleta din stânga, închizându-se înăuntru. În spate zgomotul era şi mai violent. Aparatul pierduse mult din altitudine, iar acum presiunea era suficientă pentru a putea respira cât de cât. Dar fiecare gest îi cerea lui Malko un efort suprem. Ghemuindu-se, deschise dulăpiorul de sub chiuvetă şi îşi băgă mâna înăuntru. Dacă Chris Jones avusese necazuri, era într-o postură critică.

Dar paraşuta era acolo.

Malko o trase de una din curele şi se ridică. În câteva secunde îşi petrecu hamurile, îşi legase centura de siguranţă pe burtă, trecând una dintre curele prin minerul genţii diplomat. Paraşuta pătrată îi atârna peste fese. Malko verifică hamurile trăgând de ele şi ieşi din toaletă.

Ceaţa era încă deasă, dar se risipea, iar temperatura era ceva mai suportabilă. Înaintă în compartiment şi privi hubloul. Avionul zbura aproximativ la cinci mii de picioare şi încă mai cobora.

Acum era momentul.

Înaintă spre partea din spate unde se afla uşa care se rabata în exterior servind şi ca scară de acces. Zgomotul era îngrozitor. Punându-şi servieta la picioare, începu să caute o mică trapă rectangulară în stânga portierei, al cărei amplasament îi fusese arătat în ajun, într-un alt DC-9. În sfârşit, reuşi să-şi afunde mâna, simţi un mic levier pe care îl trase spre el, deblocând sistemul interior de închidere hidraulică a uşii, care o zăvora în timpul zborului.

Apoi, prinse minerul pompei de mână şi începu să pompeze ca un apucat, declanşând deschiderea progresivă a uşii. Urletul reactoarelor deveni Insuportabil. Curentul de aer fu cât pe ce să-l aspire. Se agăţă cu o mână

strângând servieta între picioare, aruncând din când în când o privire către partea din faţă a cabinei. îl zări în mod vag pe steward învârtindu-se în jurul lui Nafud Jidda. Cu toate că avionul nu mai zbura decât cu două sute cincizeci de noduri, deschiderea uşii declanşă o sarcină suplimentară care începu să-l facă să vibreze din toată structura. Unul dintre piloţi nu va întârzia să vină să vadă ce se întâmplă. Malko nu ştia dacă nu cumva era înarmat…

În sfârşit, uşa făcu un unghi de 30° cu planşeul cabinei. Malko lăsă pompa, se ghemui şi se aruncă cu capul înainte prin deschizătură. Cu o mână pe servietă, cu cealaltă pe minerul de declanşare a paraşutei. Într-o fracţiune de secundă fu înghiţit de vid, nu mai simţi nimic, ameţit de jetul de aer arzător care ieşea din reactoare şi de şocul ieşirii.

În mod automat trase de mânerul de declanşare a paraşutei. Simţi acum un şoc teribil în umeri şi căderea păru să i se oprească brusc. Nu-şi dădu seama cât timp îi trebui ca să-şi revină cu adevărat. Căută din priviri avionul DC-9 şi îl văzu micşorându-se cu repeziciune. Un alt punct argintiu începea să se apropie. Avionul „Sabreliner” al lui Richard Crosby, care îi urmărise începând de la Hobby Airfield, în legătură radio directă cu FBI-ul, DOD-ul şi CIA.

Liniştit, Malko privi sub el. Un fel de savană presărată de arbuşti.

Servieta neagră a lui Nafud Jidda îi bătea coapsa. Avu dorinţa să strige de bucurie. Totul se petrecuse exact cum fusese prevăzut. Acum, nervii i se relaxau şi începea să-l doară peste tot. Se întrebă dacă decompresiunea îl ucisese pe Nafud Jidda… îşi reveni, căci acum solul părea să urce cu viteză către el. Trebuie să fi trecut cinci ani de când nu mai sărise cu paraşuta. Din Bolivia.

Dar de data aceasta merita osteneala.

*

* * *

Nafud Jidda sufla ca o focă, cu gura larg deschisă lipită de masca de oxigen. Înghiţind din greu, dar fără a reuşi să-şi satisfacă plămânii. Crezuse că inima îi va ceda.

Chiar şi acum când era la sol, pe pista ranch-ului, avea impresia că se sufocă. Deschise ochii pentru a se ciocni de chipul plin de reproşuri al lui Omar Sabet.

— Nu am găsit-o, spuse palestinianul.

De la aterizare, căutau servieta lui Nafud Jidda. Interiorul avionului DC-9 era într-o harababură de necrezut. Căleai pe hârtii, pe casete, pe obiectele cele mai variate, pe măştile de oxigen care atârnau încă din plafonul cabinei asemenea unor stranii flori galbene.

Nafud Jidda nutrea speranţa minusculă că poate fusese luată de curentul de aer. Dar era un risc pe care nu şi-l putea asuma. Furia îl strângea de gât. Richard Crosby îl trădase. Fusese sigur în clipa în care nu-l găsise la ranch. Încerca să rămână lucid, să nu se lase purtat de ura care clocotea în el.

Mâzgăli un mesaj şi i-l întinse lui Omar Sabet.

— Trimite asta imediat.

Era ordinul de a înceta orice operaţiune de încărcare pentru *Meguoil*.

Încercă să treacă situaţia în revistă. Obligat să presupună că pactul secret între el şi Liga Arabă va cădea în mâinile guvernului american. În afară de consecinţele care îl priveau, era sfârşitul embargoului, sute de milioane de dolari pierdute în zadar. Cunoscând durata limitată a embargoului, guvernul american nu va ceda niciodată. Nafud Jidda va fi făcut răspunzător de către palestinieni. Un singur lucru îi va potoli: moartea lui. Nicio sumă de bani nu va putea să le calmeze ura. îşi trecu mâna peste frunte, cuprins brusc de panică.

Cu febrilitate, începu să redacteze o lungă telegramă destinată „comanditarilor" săi. Spunând adevărul. Era singura lui şansă. Implorând Liga să proclame imediat că scrisoarea care îi era adresată era un fals şi că embargoul va continua atâta timp cât va fi necesar.

Omar Sabet era din nou lângă el. Tăcut. Nafud Jidda îi întinse telegrama.

— Codific-o şi trimite-o imediat.

Nu-şi făcea iluzii. CIA o va intercepta. Dar poate că

nu o va decodifica… începu să-şi imagineze reacţiile ţărilor participante la embargo. Propria lui ţară putea să fie prima care să-l renege.

Nebun de furie, lăsă masca A de oxigen şi începu să umble de colo-colo prin cabina salon. îi venea să urle. Să eşueze atât de aproape de ţintă! Din cauza unui singur om. Cum mai regreta că nu-l omorâse chiar în secunda în care punea piciorul în avion.

— Cheamă-l pe Mohammed, îi spuse el lui Omar Sabet.

Palestinianul se duse să-l caute pe pilot.

— Putem zbura?

— Cu siguranţă, spuse pilotul. Uşa nu a fost avariată, din fericire, dar va trebui verificată la Houston. Şi să schimbăm hubloul. Vom fi obligaţi să zburăm la şase mii de picioare pentru întoarcere. Dar asta nu prezintă niciun risc.

— Cât timp este necesar pentru schimbarea unui hublou?

— Între două şi patru ore, după numărul de oameni de care vom putea dispune.

— Foarte bine, o vei face cât mai repede. Vreau ca diseară avionul să fie pregătit. Vom plăti ceea ce este necesar şi decolăm imediat.

Luă telefonul plasat în spatele lui şi ceru un număr din

Washington. Un ofiţer superior al Comisiei de vânzări de armament a Pentagonului. Nafud Jidda îi spuse că fusese ţinta unei agresiuni din partea unui aventurier care lucra pentru CIA, care îi pusese viaţa în pericol şi provocase importante pagube avionului său particular. În plus, hârtii confidenţiale şi importante fuseseră furate. Generalul îl asigură că va contacta imediat CIA şi că va cere deschiderea unei anchete.

În vreme ce avionul DC-9 rula pe pista ranch-ului, îl puse pe Omar Sabet să se aşeze lângă el şi începu să-i dicteze instrucţiunile. Prima era de a o sui pe Paprika în primul avion cu direcţia Europa. Acum Nafud Jidda era

singur împotriva CIA şi a FBI-ului. Avea nevoie de întreaga-i energie. Dacă nu pentru a câştiga, cel puţin pentru a se răzbuna.

Capitolul XXII

O animaţie febrilă domnea în biroul CIA aflat la etajul şase al lui *Catholic Diocese Building*, la intersecţia dintre San Jacinto şi Jefferson, în centrul Houstonului. O jumătate de duzină de funcţionari, inclusiv Greg Austin şi şeful de filială al DOD-ului din Houston, îşi disputau telefoanele. Din timp în timp, fiecare arunca o privire în direcţia unei uşi închise.

Acolo unde se încuiase un oarecare Hubert Lyod, traducător de arabă ataşat la CIA şi sosit de la Langley cu avion special, două ore mai devreme.

Era pe cale să decodifice documentele găsite în servieta „recuperată" de la Nafud Jidda. Trebuia lucrat repede. Malko se plimba de colo-colo prin birou. Îngrijorat. Dacă în servietă nu se afla nimic, poziţia lui în cadrul CIA risca să sufere în mod considerabil.

Greg Austin îl chemă.

— Marty Rogers, pe 54, spuse el.

Era pentru a patra oară în două ore când directorul Diviziei Orientului Mijlociu telefona. Malko luă receptorul.

— Presiunea creşte, anunţă înaltul funcţionar al CIA. Prietenii lui Jidda trag din greu. Un asistent al preşedintelui a cerut FBI-ului să deschidă o anchetă pentru a stabili condiţiile în care aţi atacat avionul lui Jidda. Afurisitul ăla de Lyod n-a mai terminat?

— Nu, spuse Malko.

— OK, sunaţi-mă de îndată ce aveţi noutăţi.

Douăzeci de minute mai târziu, uşa biroului în care se încuiase traducătorul se deschise.

Un bărbat înalt, cu ochelari şi extrem de slab ieşi cu un teanc de documente în mână. Malko se repezi spre el.

— Ei?

Hubert Lyod îi adresă un zâmbet rece şi politicos.

— Consider că documentele acestea sunt autentice. Am comparat sigiliile şi anumite semnături din care

posedăm deja exemplare.

Malko fierbea.

— De asta nici nu mă îndoiam, spuse el. Dar care este conţinutul?

Hubert Lyod scutură din cap.

— Documentyl acesta este mult prea important pentru a vă lăsa să luaţi cunoştinţă de el, sir. Cu siguranţă că va fi clasat într-o categorie care nu le va permite decât şefilor de departament din C.I.A. să aibă acces… Sunt dezolat. Dar imediat îi voi comunica domnului Rogers conţinutul. Prin telex.

Se îndreptă spre încăperea blindată şi capitonată în care se afla telexul codificator-decodificator legat de Langley. Era culmea! Malko, care aproape că nu fuma niciodată, împrumută o ţigară de la Greg Austin.

Doar zece minute mai târziu sună telefonul. Era Marty Rogers. Înaltul funcţionar era atât de emoţionat, încât abia putea vorbi.

— Aţi câştigat *jack-pot*ul, anunţă el triumfător. Scrisoarea pe care aţi recuperat-o este un acord secret între ţările arabe producătoare de petrol şi Nafud Jidda. Ţările producătoare nu voiau să depăşească limita de o sută douăzeci de zile pentru un embargo total. Le-ar costa prea mult. Atunci, împins de la spate de extremiştii care doreau embargoul, Nafud Jidda şi-a luat răspunderea faţă de ei de a face Statele Unite să cedeze înainte de această dată limită. Fără ca să le spună că pentru aceasta va folosi mijloace ilegale, aşa cred. Acesta este motivul pentru care s-a comportat atât de feroce…

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. Acum totul era limpede.

— Trebuie să fi câştigat o avere, remarcă el.

— Asta *i-ar* fi adus o avere, îl corectă Marty Rogers. În caz de succes, semnatarii se angajau să-i remită lui Jidda contravaloarea întregii producţii din momentul în care ar fi fost ridicat embargoul şi până la limita celor o sută douăzeci de zile… Altfel spus, dacă Jidda reuşea să ne facă să cedăm după şaizeci de zile, primea valoarea a

şaizeci de zile de producţie. 3, 6 milioane de barili pe zi, cu 10, 50 dolari, asta făcea aproximativ treizeci şi şase de milioane de dolari pe zi, şi un miliard pe lună…

Era ceva care îţi tăia respiraţia. Marty Rogers nu-i lăsă lui Malko răgazul de a-şi reveni.

— Vă las, spuse el. Acum că o ştim, există o serie de măsuri de ordin politic care trebuie luate. Larry O'Neal va fi în biroul meu peste zece minute. O să vă ţină la curent. Apropo, nu ştiu cum să vă felicit. Ceea ce câştigaţi din povestea asta nu se compară, din păcate, nici pe departe cu ceea ce ar fi putut câştiga domnul Jidda.

— Aceasta este răsplata virtuţii, suspină Malko.

Închise telefonul, încercând o senzaţie bizară de ireal. Câteva semnături pe o hârtie puteau declanşa atâtea lucruri! Acum o va putea elibera pe Anita Deer. Nimeni nu va mai încerca să o ucidă. Se întrebă ce i se va întâmpla lui Nafud Jidda.

*

* * *

Reprezentantul la Washington al Ligii Arabe intră în biroul funcţionarului de rang foarte înalt din Departamentul de Stat, care îl convocase la ora şase seara, fără să ştie la ce să se aştepte. Însă fără prea mare nelinişte. Embargoul acesta, ca şi cel precedent, provocase o anumită tensiune între SUA şi statele arabe, dar nimic mai mult. Orice intervenţie brutală era definitiv exclusă.

Îşi cunoştea interlocutorul de multă vreme. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu cordialitate, iar americanul se scuză că îl deranjase în plin cocteil.

— Am noutăţi de mare importanţă care trebuie transmise la sediul Ligii Arabe, iată-le.

Îi întinse un dosar. Nişte fotocopii şi un lung raport întocmit de *Domestic Operations Division* a CIA, fără semnatar, bineînţeles.

— Luaţi cunoştinţă de aceste documente, îi ceru funcţionarul din *State Departament*. Vom discuta după aceea.

Ieşi din birou, lăsându-l pe reprezentantul Ligii Arabe

în tête-à-tête cu dosarul.

Când se întoarse, o jumătate de oră mai târziu, arabul era în picioare lângă una din ferestrele care dădeau spre Virginia Avenue. Se întoarse. Palid.

— Nu pot face nicio declaraţie oficială, începu el. Se pare că este vorba de o acţiune criminală de care Comitetul de boicotare este în totalitate străin. Bineînţeles, dacă faptele sunt reale…

— Totul este adevărat, afirmă cu răceală funcţionarul Departamentului de Stat. Avem dovezile şi suntem pe cale să obţinem altele suplimentare. Sunt însărcinat de Secretarul de stat să vă pun la curent cu faptele următoare. Avem acum de ales între două soluţii.

Ne-am gândit să convocăm mâine o conferinţă de presă pentru a explica, cu ajutorul probelor, cum acest Comitet de boicot al Ligii Arabe a organizat o operaţiune criminală în scopul de a agrava embargoul. Operaţiune care a provocat moartea a trei cetăţeni americani şi a costat milioane de dolari ţara noastră. Este de înţeles, adăugă el, că impactul unor asemenea revelaţii va fi enorm atât în Statele Unite, cât şi în străinătate.

— Bine, protestă arabul, dar noi nu i-am cerut niciodată domnului Jidda să acţioneze într-o manieră criminală.

Americanul avu un zâmbet glacial.

— Cred că veţi avea mari dificultăţi de a dovedi una ca asta, spuse el. Există ceva ce noi, în engleză, numim *circumstanţial evidence*… Domnul Jidda este arab şi legăturile sale cu Liga sunt cunoscute. În plus, am interceptat un anumit număr de telegrame; dispunem, pe de altă parte, de un martor al guvernului, domnul Richard Crosby.

Tăcu. Arabul îşi trecu limba peste buzele uscate. Funcţionarul din Departamentul de Stat zâmbi încurajator:

— Înţelegeţi că, în aceste condiţii, Statele Unite vor face sacrificiile necesare pentru a aştepta sfârşitul acestui embargo.

Lăsă să se scurgă un anumit răstimp de tăcere,

pentru a da mai multă greutate cuvintelor următoare.

— Acum, spuse el, există o altă soluţie posibilă. Relaţiile noastre cu ţările arabe sunt extrem de amicale şi dorim ca ele să rămână astfel.

Arabul dădu din cap cu vigoare, aprobator.

— Dacă Comitetul director al Ligii Arabe anunţă în termen de douăzeci şi patru de ore ridicarea embargoului petrolier, este de la sine înţeles că nu vom pomeni această afacere neplăcută. Ne vom mulţumi să-l declarăm pe domnul Nafud Jldda *persona non grata* în Statele Unite.

Urmă o lungă tăcere. Funcţionarul Ministerului de Externe se îndreptă spre uşă, punând capăt întrevederii.

— Puteţi păstra documentele acelea, spuse el. Sper să am veşti de la dumneavoastră cât mai curând.

…

Omar Sabet intră fără o vorbă şi puse un telex lângă Nafud Jidda.

— Lată răspunsul Damascului, anunţă el. Era scris în clar!

Nafud Jldda avu impresia că inima i se opreşte. În clar! Citi cu aviditate textul foarte scurt. Comitetul de boicotare al Ligii Arabe refuza să adopte vreo poziţie publică privitoare la durata embargoului în Statele Unite, mulţumindu-i în acelaşi timp pentru eforturile pe care Nafud Jidda le făcuse pentru triumful cauzei arabe.

Telegrama era semnată Nassir Chafik. Egipteanul care îi propusese întreaga operaţiune lui Nafud Jidda. În mod curios, acesta din urmă nu se înfurie. Se simţea golit, dus departe. Ca şi cum cuvintele nu ar fi avut un sens concret. Cu toate acestea aveau unul, foarte limpede: Liga Arabă se lepăda de el. Devenise râiosul, omul marcat, cel care provoacă necazuri.

Adevărul îi apăru brusc, orbitor. Nassir Chafik ştia deja că înţelegerea dintre el şi Comitetul de boicot al Ligii Arabe, care limita embargoul la o sută douăzeci de zile, se afla în mâinile americanilor. Deci Nafud Jidda devenea stânjenitor. Se lepădau de el.

O ură oarbă îi măturǎ calmul artificial. Se ridică,

apucă telefonul şi îl aruncă de pământ, apoi se întoarse spre Omar Sabet, enigmatic şi calm. O licărire dementă ardea în ochii negri ai lui Jidda. Se gândi dintr-odată la o conversaţie pe care o avusese într-o bună zi cu Richard Crosby. Pe vremurile fericite când erau prieteni.

— Avionul e gata? întrebă el.

— Hubloul a fost schimbat.

— Câţi oameni siguri ai?

Omar Sabet numără încet pe degete.

— Opt.

Nafud Jidda avea impresia că trăieşte un vis urât. îşi reprimă o bruscă dorinţă de a plânge, dar ura fu mai puternică. Telexurile tăcuseră, decuplate. Paprika luase avionul cu două ore mai devreme, prin New York spre Europa.

N-ar fi crezut niciodată că aventura lui americană se va termina astfel.

Greg Austin ieşi primul din ascensorul care conducea spre ultimul etaj al lui *Astroworld Hotel*, urmat de o jumătate de duzină de agenţi FBI. Toate barierele politice care îl protejau pe Nafud Jidda în SUA se ridicaseră. Ordinul sosise prin telex de la Washington – să se percheziţioneze la Nafud Jidda. Direct de la *Departament of Justice*.[11]

În aceeaşi dimineaţă, Wilbur Stockton îşi trimitea din Bethesda Hospital scrisoarea de demisie din postul de chairman al *Congress Energy Committee*, pe motive de sănătate. Poliţiştii străbătură cu rapiditate toate încăperile de la etajul opt. Nu mai era nimeni.

Greg Austin luă un telefon şi sună turnul de control de la Hobby Airfield.

Avionul DC-9 al lui Nafud Jidda decolase cu o oră mai devreme. Planul lui de zbor indica Kingston, în Jamaica, drept destinaţie finală. împreună cu el, la bord, se aflau mai multe persoane. Greg îl sună imediat pe Malko la *Regency* pentru a-i da vestea cea bună.

*

11 Ministerul Justiţiei.

* * *

Lucru rarisim, Martha Crosby nu era machiată, nu avea nici măcar gene false. Aşezată într-unul din fotoliile din fumoar, arunca fără încetare ocheade neliniştite spre soţul ei. Richard Crosby nu mai deschisese gura din clipa în care Malko venise să-i anunţe fuga lui Nafud Jidda. Părea să se afle departe. Deconectat.

Suspină şi se smulse de pe canapeaua pe care era aşezat.

— Trebuie să mă duc la birou, spuse el.

„Malko îl observa, încercând să ghicească la ce se gândea. Texanul părea îmbătrânit, uzat, o cută mare îi brăzda fruntea. Malko îl urmă până afară.

— Domnule Crosby, spuse el, aveţi cuvântul meu că numele nu vă va fi pomenit. Pe de altă parte, trebuie să vă transmit mulţumirile lui Marty Rogers pentru rolul Important pe care l-aţi jucat în recuperarea documentelor privitoare la embargo. Fără dumneata, era imposibil să-l încolţim pe Nafud Jidda.

Richard Crosby dădu din cap.

— Vă mulţumesc, însă m-am înşelat în ceea ce priveşte ţara mea şi asupra lui Jidda. Nu pot să i-o iert.

Îi zâmbi scurt lui Malko şi îi strânse mâna.

— Sunt pe cale să mă bat cu indonezienii pentru câteva sute de mii de barili… Pe curând, spuse Crosby.

Malko îl privi urcându-se în Mercedesul său 600. îi făcea impresia unul om zdrobit. Maşina demară şi o coti pe River Oaks Boulevard.

Malko se întoarse. Martha Crosby era în spatele lui, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu ce are, spuse ea cu o voce schimbată. Nu a dormit, l-am auzit toată noaptea plimbându-se.

Îşi ridică privirea şi îl fixă pe Malko.

— Ceea ce s-a petrecut este într-adevăr înfricoşător? Nu ştiu tot. Nafud…

— Să nu-i mai vorbiţi de el, o sfătui Malko.

Îi luă mâna şi i-o sărută. Şi el se simţea obosit. Acum, maşinăria diplomatică se pusese în funcţiune. Rolul său se

terminase. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la castel şi să continue să-şi aşeze ţiglele.

Malko conduse încet până la *Regency*. Urcă în apartament. Intră în salonul pustiu. Se apropie de bar să-şi toarne o votcă, în spatele lui, o uşă scârţâi încetişor.

Un val de adrenalină îi inundă arterele într-o fracţiune de secundă. Lăsându-şi paharul, făcu un salt înapoi, plonjând spre geanta sa diplomat în care i se afla pistolul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă în spatele lui o voce înspăimântată de femeie.

Se întoarse, dar inima îi bătea încă nebuneşte, Anita Deer stătea în uşa camerei, cu ochii umflaţi de somn, înfăşurată într-un prosop mare de baie.

— Am dormit, spuse ea.

Pieptul ei fantastic ieşea din prosop. Malko îşi dădu seama că avea o gură frumoasă, dinţi regulaţi, un chip încă proaspăt pentru viaţa pe care o ducea.

— Unde sunt cei doi bărbaţi care mă apărau? întrebă ea.

— Au plecat, spuse Malko, nu mai sunteţi în pericol.

— E adevărat?

— E adevărat. Acum o să mă odihnesc puţin. Mai târziu o să vă conduc la masă.

Se duse în cealaltă cameră, se întinse pe pat şi adormi aproape imediat. Ceva îl trezi, mult mai târziu. Coafura brunetă a Anitei Deer pe pântecul său. Nu mai avea prosopul, iar pielea ei albă părea încă şi mai albă în penumbră. Sânii îi erau absolut extraordinari. Dar când îi atinse, Malko avu o senzaţie ciudată. Erau tari ca lemnul, întăriţi în chip artificial cu siliconi.

— Mi-au fost refăcuţi de două ori, murmură Anita, în meseria mea este indispensabil.

Făcură dragoste repede, avea mai ales dorinţa de a uita tot ceea ce se întâmplase, iar ea voia să-i facă plăcere. Apoi rămaseră întinşi pe pat, fără ca să vorbească.

Malko simţi brusc că îi era o foame de lup.

— Hai să mâncăm, îi spuse el Anitei.

Se îmbrăcară în grabă. Malko avu un şoc revăzând rochia galbenă închisă în faţă…

*

* * *

Restaurantul panoramic de la etajul treizeci se rotea încet în jurul axei sale, permiţându-le mesenilor să inspecteze întreg orizontul din jurul Houstonului. Anita Deer nu profita de privelişte, fiind ocupată să-şi povestească viaţa lui Malko. Era la cel de-al patrulea pahar de Bloody Mary, iar ochii începeau să-i strălucească îngrijorător. El se întrebă în treacăt ce se va întâmpla cu ea. Wilbur Stockton cu siguranţă că nu o va lua niciodată de nevastă…

Privi prin geamul închis la culoare. Orizontul era punctat de lumini. Dincolo de clădirile din centru, Houston nu mai era decât o gigantică zonă industrială… Pe cincizeci de mile, uzinele şi rafinăriile se succedau până la Golful Mexic. Brusc, o lumină roşie izbucni dintr-un punct situat la jumătatea drumului între centru şi mare. Ea crescu. Urcă spre cer, asemenea unei torţe uriaşe. Malko se opri din mâncat înainte chiar ca unda de şoc şi unda sonoră să ajungă până la ei. Geamurile groase ale restaurantului începură să tremure. Mesenii începură să ţipe. Coloana de foc urca până la stele, asemenea unei bombe atomice. Malko avu dintr-odată senzaţia că avea gura plină de vată.

— *My God*, ce-i asta? bâigui Anita Deer.

Malko era deja în picioare.

— Rafinăria lui Richard Crosby care tocmai a explodat, spuse el.

Oqpitolul XXIII

Malko intră fără ca măcar să sune sau să ciocănească. Toate ferestrele marii locuinţe de culoare albă erau luminate. îl găsi pe Richard Crosby în fumoar, cu mânecile suflecate, vorbind la trei telefoane în acelaşi timp. Martha Crosby, în pantaloni, părea la fel de ocupată ca şi el. Văzându-l pe Malko se strâmbă cu furie.

— Împuţitul de Jidda! Mi-a aruncat rafinăria în aer.

Vocea îi era calmă, în ciuda tensiunii, ca şi cum ar fi fost vorba de un lucru fără importanţă. Cu chipul întunecat, adăugă:

— Sunt deja şase morţi… liniile lor telefonice au fost întrerupte de incendiu. îmi voi lua unul din avioane şi voi zbura pe deasupra pentru a dirija ajutoarele. Veniţi cu mine?

Era deja pe cale să telefoneze la Hobby Airfield, folosind celălalt telefon. Martha îi chema pilotul. Puse telefonul jos.

— Dick, numărul lui nu răspunde.

— Nu face nimic, spuse Crosby, voi pilota chiar eu. Sună Marina din Houston. Am nevoie de ei. Au două nave cu pompe mai puternice decât ale pompierilor.

Malko urmărea o idee destul de puţin liniştitoare.

— Mr. Crosby, întrebă el, care este cea mai importantă rafinărie din regiune?

— *Texaco*, la Lomax, în lungul lui Houston Ship Chanel, spuse texanul. Patru sute de mii de barili pe zi. De ce?

— Poate că Jidda nu se va mărgini numai la a dumitale…

Crosby înjură printre dinţi.

— Drace, e vina mea. Au aruncat în aer instalaţia de cracare, inima rafinăriei mele. I-am vorbit lui Jidda, explicându-i că era partea cea mai vitală şi mai fragilă. Nu o să mi-o iert niciodată. Chiar dacă vom reuşi să stăpânim incendiul până poimâine, vor fi necesare cel puţin optsprezece luni pentru a reconstrui instalaţia. Şi şaizeci de milioane de dolari, adaugă el cu amărăciune…

Am anunţat deja FBI-ul, spuse Malko.

Înainte de a pleca de la *Regency*, unde o lăsase pe Anita Deer, îl sunase pe Greg Austin, care trecuse alarma mai departe la FBI şi poliţia locală. Problema era de a şti unde vor lovi teroriştii. Pe o lungime de cincizeci de mile de-a lungul lui Houston Ship Chanel nu erau decât rafinării industriale, extrem de vulnerabile.

Richard Crosby părea împietrit de ceea ce tocmai îi

ceruse Malko.

Dumnezeule, spuse el, dacă oamenii ăştia de nimic aruncă în aer zece din cele mai mari rafinării de aici, distrug o capacitate de trei milioane de barili pe zi. Cu aşa ceva, nu mai au nevoie de embargo.

Îşi îmbrăcă vesta.

— Haideţi cu mine la Hobby Airfield, propuse el. După aceea vă las maşina.

Coborâră peronul în goană şi săriră în Mercedesul 600 negru. Treizeci de secunde mai târziu Mercedesul alerga cu 90 de mile pe Rivers Oaks Boulevard.

Se angajară în plină viteză pe Gulf Freeway. În stânga lor, incendiul continua să lumineze cerul. Zece minute mai târziu, Richard Crosby părăsea şoseaua pentru a apuca pe Monroe Road, trecu în trombă de grila de acces de pe Hobby Airfield şi se opri în faţa hangarului lui *Meguoil*.

*Sabreline*rul era deja scos afară şi trei mecanici se agitau în jurul lui.

Richard Crosby sări din maşină şi strigă:

— Duceţi-vă până la Lomas!

Malko demară imediat. Era obligat să urce din nou pe Gulf Freeway, prin nord, pentru a o lua pe şoseaua care se îndrepta spre est, în lungul lui Houston Ship Chanel.

În vreme ce conducea, îşi spuse că sabotorii lui Nafud Jidda puteau produce tot atâtea pagube cât o bombă atomică. Ca să afle ultimele noutăţi, îl sună pe Greg Austin la unul din cele două telefoane din Mercedes. Agentul DOD-ului răspunse imediat.

— FBI-ul şi-a început deja cercetările, anunţă el. Au pus la treabă două sute şaptezeci şi cinci de oameni. Încercăm să protejăm şi să anunţăm toate rafinăriile din regiune, dar asta va lua mai multe ore, până la instalarea dispozitivului.

— Mă duc la rafinăria *Texaco*, spuse Malko. După părerea mea, acolo vor lovi, dacă nu cumva au făcut-o. Preveniţi-i…

— Alertez SWAT-ul (Forţe speciale antiteroriste),

spuse Greg Austin, vă vor ajunge acolo.

Vreme de un sfert de oră Malko rulă cu viteze între 85 şi 95 de miie pe oră. Trecuse de Magnolia Park şi se îndrepta către Lomax. În cinci sau şase minute ajungea la rafinăria *Texaco*.

Îl sună din nou pe Greg Austin, iar acesta din urmă îl întrebă unde se afla. Malko îl informă.

— Perfect, spuse Greg Austin, la aproximativ un sfert de milă în urma dumitale se află un camion al SWAT. Este imposibil să prevenim rafinăria *Texaco*. Incendiul de la rafinăria *Meguoil a* distrus toate liniile telefonice.

Malko încetini. Câteva minute mai târziu, zări în retrovizor un camion mare plin de faruri rotitoare albastre. SWAT-ul.

Cei din cadrul SWAT aveau veste antiglonţ, puşti MI6 automate şi erau antrenaţi pentru lupta antiteroristă.

Malko acceleră din nou. Două mile mai încolo, ieşi din şosea cotind la stânga pentru a ajunge la rafinăria uriaşă, depărtându-se de camionul SWAT.

Când opri în faţa barierei de la intrare a rafinăriei *Texaco* era singur. O gheretă de sticlă era luminată, iar înăuntru se afla un paznic. Malko se repezi într-acolo. Paznicul tresări, smuls din toropeală.

— Hei, ce s-a…

— Lucrez pentru FBI, îl anunţă Malko, şi este posibil ca nişte sabotori să fi pătruns în rafinărie.

Paznicul îl privi, buimăcit, depăşit… în special, sceptic.

— Sabotori! N-am văzut pe nimeni pe aici, totul este calm. Ştiu că la *Meguoil* este un incendiu deoarece s-a anunţat la radio, şi de asta nu ne funcţionează telefoanele.

Malko privi drumul care i se întindea în spate. Unde dispăruse camionul SWAT-ului? Ar fi trebuit să ajungă de cel puţin trei minute. îşi spuse că era prea periculos ca să aştepte.

— Aveţi planul rafinăriei? întrebă el.

— Mda, aici, pe perete.

— Arătaţi-mi unde este instalaţia de cracare.

— Nu e uşor de găsit, spuse paznicul. Priviţi. Veţi vedea, este o echipă de patru oameni care se ocupă permanent de ea. Tocmai au fost schimbaţi, acum mai puţin de o jumătate de oră.

Malko înregistră itinerarul şi spuse:

— Mă duc acolo. Un camion al SWAT va sosi dintr-o clipă în alta. Conduceţi-l până acolo.

Subjugat, paznicul îl privi sărind în Mercedes şi gonind printre instalaţiile enorme.

* * *

Camionul SWAT-ului zăcea răsturnat pe o parte, la un sfert de milă înainte de intersecţia care ducea spre rafinăria Texaco. Se ciocnise de un alt camion greu care nu-i văzuse manevra. Nu se lăsase decât cu vânătăi, dar camionul era inutilizabil. După ce trecu primul şoc, oamenii SWAT-ului începură să bareze şoseaua. Prima maşină care opri nu conţinea decât un cuplu. Politicos, locotenentul SWAT în uniformă de campanie albastră se apropie şi salută.

— Bună seara, anunţă el, sunt ofiţer de poliţie. Am avut un accident şi sunt obligat să vă rechiziţionez vehiculul.

Era singurul mijloc de a ajunge la timp în rafinărie. Trei minute mai târziu, o maşină de poliţie opri lângă camionul răsturnat.

* * *

Nafud Jidda încercui cu un semn roşu rafinăria *Meguoil* pe hartă. Fără ca măcar să se bucure. Era ca mort, detaşat de toate, urmărindu-şi răzbunarea în mod mecanic. În afară de cei doi piloţi, era singur la bordul avionului DC-9. Redecolaseră din Kingston cu un plan de zbor fals, în direcţia México City. Nu-i putea explica turnului de control din Jamaica că va face cercuri deasupra golfului Mexic, la limita spaţiului aerian american, pentru a evita orice intervenţie…

Bău un suc de portocale în vreme ce privea harta întinsă pe masa de ruletă cu o privire întunecată. Vor trece

mai mult de treizeci de minute până când Omar Sabet îi va adresa un alt mesaj anunţând distrugerea rafinăriei Texaco. Vremea trecea încet, iar sauditul simţea o apăsare dureroasă în zona stomacului. Nici măcar nu era frica, ci mai curând angoasa autodistrugerii. Nafud Jidda ştia că lumea nu va mai fi aceeaşi pentru el după această aventură, dacă supravieţuia. Maşinal, îşi afundă mâna în bolul cu alune şi înghiţi un pumn întreg. Vremea precauţiuniler alimentare trecuse. Se gândi cu o satisfacţie sumbră la rafinăria lui Richard Crosby, pe cale să ardă. Apoi, cu o ură care îi înfiera măruntaiele la bărbatul care era răspunzător de toate. Rolul sabotorilor, după ce îşi terminau sarcina era de a-l găsi şi de a-l ucide, oricare ar fi fost riscurile.

Aruncă o privire pe harta întinsă în faţă, asupra regiunii dintre Houston şi Galveston. Până în zori mai trebuiau distruse încă nouă rafinării. Avionul se învârtea în cerc deasupra norilor cumulo-nimbus, la douăzeci şi patru de mii de picioare în înaltul calm al cerului. În afara drumurilor comerciale.

Avioanele de vânătoare americane nu vor veni să-l caute acolo unde se afla. După aceea se va reîntoarce la Kingston, pretextând o avarie. Iar de acolo, spre Orientul Mijlociu pentru a încerca să-şi aranjeze afacerile. Sau poate că va merge pur şi simplu pe iaht, la Monte Carlo. În Elveţia avea bani suficienţi pentru tot restul zilelor.

* * *

Malko se rătăci de trei ori în labirintul rafinăriei înainte de ajunge în apropierea turnului înalt care domina ansamblul. Sări jos. Cat-crackerul, un turn de o sută de metri înălţime, se profila pe un furnicar de conducte şi de turnuri mai mici. Zgomotul era asurzitor, căldura insuportabilă. Temperatura trebuia să depăşească 60°. Malko privea în jur fără ca să vadă pe vreunul din cei patru oameni anunţaţi de paznic. Escaladă în fugă scăriţa care ducea spre soclul de ciment din care se înălţau cei patru stâlpi care susţineau enormul ansamblu metalic. îi dădu ocol şi se opri: o masă negricioasă era fixată pe flancul

unuia din stâlpii de ciment. Din ea ieşeau fire multicolore.

Explozibil.

Înaintă din nou, şi dădu peste un trup întins pe jos, cu faţa pe ciment. Se aplecă, îl întoarse şi îşi reprimă o senzaţie de vomă în faţa beregatei tăiate şi a mirosului fad de sânge. Era cu siguranţă unul din oamenii însărcinaţi cu supravegherea caterackerului. Malko nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. Ridicându-se, văzu patru siluete întunecate care convergeau spre el. Tăinindu-i orice posibilitate de retragere.

Omar Sabet îl recunoscu imediat. Sub cagula neagră, chipul îi şiroia de transpiraţie, dar bucuria îl făcu să uite arşiţa.

— Ucideţi-l! strigă el în arabă.

Cei trei însoţitori ai săi aveau mitraliere şi grenade, dar era teribil de periculos să provoci vreo scânteie în apropierea caterackerului. Trebuiau deci să-şi lichideze adversarul cu arma albă. Repede. De îndată ce terminau cu fixarea explozibililor în jurul celor doi stâlpi, urmau să regleze dispozitivele de timp la trei minute. Dezechilibrat, cat-crackerul se va prăbuşi peste coloana principală, distrugând rafinăria. Ca pe cea a lui Richard Crosby. După aceea, nu vor avea altceva de făcut decât să treacă la următoarea. Omar Sabet aplica ceea ce învăţase în taberele de antrenament palestiniene. În noaptea precedentă jefuise un depozit de explozibil civil, reperat de mai multă vreme, în ceea ce privea armele, le aduseră cu ei. Venind la Houston, Omar Sabet nu ştia până unde se putea ajunge cu neutralizarea adversarilor embargoului.

Îşi acceleră goana încercând să ajungă primul la cel pe care voia să-l omoare. Instalarea explozibililor urma să mai ia câteva minute, ceea ce îi lăsa timp să-şi împlinească răzbunarea. Simţea o plăcere aproape fizică la ideea de a-l ucide.

* * *

Cele patru siluete negre înaintau în tăcere ca nişte fantome. Malko văzu lucind lamele pumnalelor. Unul dintre sabotori ducea un fel de rucsac în care trebuie că se afla

explozibil. Privi pancarta fixată pe unul dintre stâlpi, care anunţa: *Atenţiune*! *Pericol*! *Orice scânteie poate provoca o explozie*. Brusc, pistolul său i se păru grozav de periculos…

Primul dintre ucigaşi nu se afla decât la zece metri de el. Ceilalţi îi tăiau orice retragere.

Dintr-un salt, se aruncă la asaltul scării metalice prevăzute cu o apărătoare, care escalada cat-crackerul. Nu putea urca decât o singură persoană, odată. Fu cât pe ce să strige de durere: oţelul scării ardea iar căldura care iradia din turnul enorm era la limita suportabilului.

Sub el, unul din bărbaţii în negru se angajase la rândul său pe scară. Malko ajunse gâfâind pe prima platformă, la o treime din cat-cracker. Scara continua, însă nu în acelaşi aliniament. Când o găsi, doi dintre urmăritorii săi ajunseră aproape pe platformă.

Se lansă din nou la asaltul cat-crackerului ca un alpinist al infernului. Căldura era din ce în ce mai îngrozitoare, auzea zgomotul petrolului brut în interiorul turnului şi se grăbi către catalizator. Acum, domina toate luminile rafinăriei. Cat-crackerul vibra lângă el asemenea unei fiare enorme gata să-l înghită. În mod mecanic, fără suflu, el continua să urce, cu picioarele din ce în ce mai grele pe scara de fier. Se opri o secundă, cu spatele sprijinit de balustrada metalică, privi sub el. Trebuie că se află de acum la vreo şaptezeci de metri de sol.

Cu un ultim efort, ajunse pe a doua pasarelă, încă şi mai strâmtă decât prima. Era de abia pe jumătate din circumferinţa cat-crackerului.

Una din siluetele negre urca deja în urma lui. Cu plămânii în flăcări, Malko, se lansă din nou pe ultimul segment conducând spre vârf. Sângele îi pulsa în tâmple, nu pricepea unde puteau fi cei din SWAT. Când ajunse în vârf, se clătina de epuizare. Prin plasa metalică a platformei vedea sub el o pădure de ţevi. Era la fel de caldă iar zgomotul era încă şi mai asurzitor. Privi în jos, văzu două umbre care alergau, traversând un spaţiu luminat. Un gând îl îngheţă. Teroriştii erau pe cale să-şi pregătească explozibilul. Iar explozia îl va transforma pe

Malko în lumină şi căldură…

I se păru că cat-crackerul tremura uşor, şi o teamă îngrozitoare îi strânse stomacul. Cuprins de panică, începu să coboare. Era mai bine să-i înfrunte pe terorişti.

Când ajunse pe a doua platformă, aceasta era goală. Teroristul care îl urmărise coborâse. Nu exista niciun loc în care să se ascundă… Malko aproape că se lăsă să alunece de-a lungul barelor fierbinţi, fu cât pe ce să se prăbuşească în vid, se agăţă şi ateriză dintr-un salt pe prima platformă.

De abia avu timp să observe apariţia ucigaşului din umbră. Se confundase cu peretele întunecat al cat-crackerului. Malko evită pumnalul. Instinctul de conservare îi dădea forţe noi. Celălalt încerca să-i taie beregata. În lupta pare urmă se agăţă brusc de cagula acestuia, care se smulse. În spatele ei se afla chipul bărbatului pe care-l zărise la *Maxim's* cu Paprika, şi în elicopter; amantul Anitei, misteriosul *Hassan*, cu faţa transpirată.

Brusc, Malko zări o a doua siluetă care apărea pe platformă. În doi, îl puteau ucide fără dificultate. Trebuia să scape măcar de unul. Cei doi bărbaţi oscilau pe platforma îngustă încercând să evite pereţii fierbinţi ai cat-crackerului. De fiecare dată când se atingea de metal, Malko simţea arsura prin haine. Deodată observă deasupra capului un manometru, o valvă şi un capăt de ţeavă din care picura încet. Aceasta îi dădu o idee. În clipa în care adversarul său se află dedesubt, îl lăsă, întinse mâna şi răsuci brusc valva.

Un jet de aburi albi ţâşni cu un şuierat ascuţit acoperit de strigătul de durere al arabului. Aburul cu o temperatură de 180° îi inundase chipul şi încheietura! îi dădu drumul lui Malko ducându-şi mâinile la faţă. Acesta din urmă se trase înapoi dar nu văzu venind lovitura teribilă care îl ameţi pe jumătate.

Clătinându-se, încercă să nu cadă în exteriorul platformei. Cu spatele spre balustradă, îşi văzu noul adversar năpustindu-se spre el, cu un pumnal în mână. Se simţea prea slab ca să lupte din nou. Dintr-odată zări în

spate o deschidere de circa şaizeci de centimetri, conducând la un fel de încăpere care înconjura cat-crackerul. Aplecându-se, pătrunse înăuntru, derutându-şi adversarul.

Avu impresia că intra în infern! Temperatura trebuia să fie cel puţin 90°! Conducta enormă care trecea prin centru era fierbinte. Deja se sufoca. Rezistă cât putu, scăldat instantaneu de sudoare, cu senzaţia că respira foc, apoi se aruncă spre ieşire. Orice era mai bun decât să se prăjească de viu.

Lovitura de picior îl atinse în plin în piept şi îl aruncă din nou în cuptor. Se rostogoli pe platforma arzătoare încercând să se ferească de tubul central care i-ar fi provocat arsuri mortale. Apoi reveni la atac, în patru labe, din ce în ce mai slăbit. De data aceasta nu putu nici măcar să treacă de deschizătură. O a doua lovitură în tâmplă îl ameţi. Rămase pe burtă pe planşeul arzând, în mijlocul zgomotului gazului care urca în cat-cracker.

Ceea ce îl dezmetici fu arsura din umăr. Acesta atingea planşeul pe care ai fi putut prăji un ou. Centimetru cu centimetru, Malko se târî spre ieşire. De data aceasta nu-l aştepta nimeni. Aerul fierbinte i se păru delicios de proaspăt… Se clătină, învârtindu-se în jurul cat-crackerului ca să caute scara. Absenţa adversarilor săi nu putea însemna decât un lucru. Cat-crackerul urma să explodeze dintr-o clipă în alta. Piciorul îi scăpă în gol. Planşeul dinspre cat-cracker către rafinărie, de cel puţin doi metri în diametru, îi opri căderea.

Malko rămase acolo, lungit pe burtă, aproape un minut înainte da a găsi puterea să se ridice în patru labe. Simplul efort de a întinde mâna pentru a se prinde de marginea pasarelei i se părea colosal. În sfârşit, reuşi să se pună pe picioare şi să se caţere din nou pe platformă. După ce îşi recăpătă suflul, se angajă sau, mai bine zis, se lăsă să cadă pe scara metalică. Fiecare secundă era importantă.

În sfârşit puse piciorul pe pământ, privi în jur. Nimeni. Alergă să inspecteze stâlpii de ciment şi zări

imediat masa întunecată a explozibililor cu firele lor roşii şi galbene…1 se părea că de când ajunsese în rafinărie trecuse un timp infinit. Cu toate acestea, privindu-şi ceasul, observă că nu erau mai mult de cincisprezece minute.

Întinse mâna şi smulse un pumn de fire, rugându-se să nu declanşeze explozia. Nu se întâmplă nimic. Explozibilii erau neutralizaţi. Epuizat, se rezemă de stâlpul de ciment. Şi îi zări. Trei bărbaţi în negru se întorceau în direcţia lui. îl văzuseră dezamorsând încărcăturile explozive.

Se simţea prea epuizat ca să se bată sau chiar şi pentru a fugi. Era o prostie, dar urma să se lase omorât.

Închise ochii, cu urechile pline de zgomotul cat-crackerului.

Cei din SWAT vor ajunge prea târziu ca să-l mai salveze. Redeschizându-i, văzu lângă el o lance de incendiu legată pe o ţeavă care ieşea din sol. Deasupra, se afla o pancartă: *în caz de incendiu*, *îndreptaţi aburul către flăcări*.

Adunându-şi ultimele forţe, decroşă lancea şi răsuci valva. Bărbaţii în negru se apropiau. Ridică lancea. La început, nu ieşi decât un jet de apă gălbuie. Apoi brusc, aburul fierbinte ţâşni la douăzeci de metri cu o putere de necrezut.

Malko simţea lancea vibrându-i în mâini. Primul terorist încasă jetul în plină figură, scoase un urlet înfiorător şi se rostogoli pe jos, smulgându-şi cagula cu unghiile.

Malko îi mătură pe ceilalţi în acelaşi fel, ca şi cum ar fi avut un aruncător de flăcări. Aburul arzător îi înfăşură, jupuindu-i de vii, Câteva secunde mai târziu, o maşină a poliţiei apăru în plină viteză, scuipând bărbaţi în albastru şi înarmaţi cu puşti. Malko văzu girofaruri, auzi voci, strigăte. Rezemat de cat-cracker, continua să-şi dirijeze jetul drept înainte fără să-şi dea seama că în faţă nu mai era nimeni, doar oamenii în albastru…

Alunecă, leşinat, fără ca măcar să-şi dea seama ce i

se întâmpla.

* * *

Malko dădu în lături masca de oxigen. îi ardeau plămânii. Era întins pe o targă pusă pe jos lângă o ambulanţă. Fusese dezbrăcat. Un pansament enorm îi ascundea umărul drept, şi nu avea pe el decât slipul. Mai multe maşini de poliţie erau oprite în jurul ambulanţei. Un bărbat se aplecă asupra lui.

— E mai bine?

— Puţin, spuse Malko.

Se simţea încă foarte slăbit. Un poliţist în uniformă ţâşni din maşină şi alerga spre targă.

— Sir, spuse el, domnul Richard Crosby este pe frecvenţa noastră radio. Ar dori să vă vorbească.

Malko făcu un efort uriaş şi se ridică. Susţinut de poliţist, se duse până la maşina de patrulare, luă microfonul. Vocea lui Richard Crosby era limpede şi incisivă.

— Unde sunteţi? întrebă Malko.

— Chiar deasupra dumitale, sau pe aproape, spuse texanul. Mă ocup de incendiul meu. Merge bine. Într-o jumătate de oră, va fi sub control. Nu mai sunt util.

— Şi aici este mai bine, spuse M-alko.

— Aţi făcut o treabă bună, spuse Crosby. Am ascultat comunicaţiile radio ale poliţiei. Toată lumea este în alertă. Cred că oamenii ăştia de nimic vor fi prinşi cu toţii…

— Coborâţi? întrebă Malko.

Urmă o scurtă tăcere apoi texanul spuse:

— Nu, controlul radar din Galveston a localizat avionul lui Jidda. Se învârte în cerc, la o sută cincizeci de mile de aici, la nivelul 100 în plin sud. Pe cale să-şi bată joc de noi. împuţitul ăsta este în afara spaţiului nostru aerian. De neatins. Aşa că, îi voi face o vizită.

— Dar nu va avea niciun efect, remarcă Malko.

— Pariez că da, spuse Richard Crosby.

Urmă un trosnet. Comunicaţia fusese întreruptă. Malko îl privi pe poliţist.

— La ce distanţă suntem de Galveston? Cu

elicopterul.

La treizeci de metri mai încolo se afla un elicopter al poliţiei.

— Cinci minute, Sir.

Conduceţi-mă repede.

În slip, Malko alergă până la elicopter. Nu mai simţea nici arsura, nici oboseala. Ştia ce avea Richard Crosby în minte şi voia să-l împiedice.

* * *

— Delta Tango, aici controlul din Galveston, răspundeţi. Delta Tango, aici controlul din Galveston, răspundeţi… Delta Tango…

Controlorul întoarse capul spre Malko.

— Sir, nu ştiu dacă nu ascultă sau dacă este pe altă frecvenţă, dar ar fi trebuit să se afle pe aceasta. Le-am încercat pe cele patru probabile, nu înţeleg ce este.

— Eu înţeleg, spuse Malko.

Se aplecă la rândul său spre microfon şi chemă.

— Delta Tango. Aici prinţul Malko, răspundeţi. Domnule Crosby, întoarceţi-vă, întoarceţi-vă.

Nu-i răspunseră decât paraziţii. Richard Crosby fie că îşi închise radioul, fie că refuza să intre în contact cu ei.

— Unde se află? întrebă Malko.

— Îl avem pe radar, strigă brusc radaristul. Este la o sută cincizeci de mile spre sud, nivel 120.

Malko se apropie de ecranul verde măturat de radar.

Operatorul îi arătă un punct care se deplasa cu rapiditate la flecare trecere a fasciculului radar. Apropiindu-se un pic mal mult de fiecare dată de un alt punct.

— Peste trei minute, se vor afla în aceeaşi zonă, remarcă controlorul cu o voce îngrijorată.

Microfonul deschis continua să ţlule. Lumina incendiului de la rafinăria *Meguoil* ajungea până la el. Mai slabă. Se gândi la Richard Crosby, singur în avionul său Sabreliner.

Pe harta lui Nafud Jidda se afla în continuare doar un singur cerc roşu. De mai bine de o oră, nu mai sosise

niciun mesaj radio de la echipa pe care o lăsase în urmă. În sinea lui, ştia că se terminase. Dar continua să facă calcule, să se întrebe câte rafinării ar putea distruge înainte de ivirea zorilor. Pentru prima oară în viaţa lui, mâna dreaptă îi tremura. Maşinal, lansă bila ruletei şi o privi rotindu-se în jurul mesei. Avea oarecum impresia că este Dumnezeu, la adăpost de tot.

Se aplecă către hublou şi zări luminile de poziţie ale unui alt avion, zburând perpendicular pe direcţia lor. Se apropia cu rapiditate, iar Jidda se gândi că poate era vorba de un aparat militar american.

Telefonul sună aproape de el.

— Îl am pe domnul Richard Crosby pe frecvenţa 4, anunţă copilotul.

Extrem de surprins, Nafud Jidda apăsă pe butonul 4. Imediat, vocea sarcastică a texanului îi răsună în urechi.

— Jidda? Pui de căţea! Mă vezi? Sunt al naibii de aproape…

Brusc, răceala morţii năpădi creierul lui Nafud Jidda. Pricepu.

— Eşti nebun! strigă el.

— *Here I come*! trâmbiţă texanul.

Nafud Jidda se aplecă spre hublou şi văzu micul jet care *iată-mă*!

plonja drept spre avionul DC-9, virând pe o aripă. Smulgându-se din fotoliu, se repezi spre cockpit.

— Oh, *my God*! spuse încet operatorul radar, palid ca un mort.

Se aplecă spre microfon şi strigă.

— *Delta Tango*, *Collision course*! *Break right*! *Break right*!

Pe ecranul radar, cele două puncte verzi se transformaseră în două pete roşii clipitoare. Nimeni nu mai scotea o vorbă. Fasciculul le mătură, trecând peste cercul verde.

Dintr-odată, punctele roşii se confundară. În microfonul radioului se auzi o explozie de zgomote, câteva cuvinte de neînţeles apoi un şuierat prelung.

Cele două puncte roşii dispăruseră de pe ecranul radar atunci când fasciculul trecu din nou. Cu un gest maşinal, operatorul radar ridică receptorul telefonului şi sună paza de coastă.

— *Mayday*, spuse el. Coliziune aeriană probabilă, nivel 120, 150 de mile sud-sud-est de Galveston. Între un DC-9 particular şi un Sabreliner particular N-Delta Tango.

Lăsă telefonul jos, cu trăsăturile chipului marcate. Cei trei oameni se aplecară spre ecranul radar, cu speranţă. Fasciculul mătură de trei ori locul coliziunii. Fără rezultat. Malko se ridică. Richard Crosby îşi plătise datoriile. În felul său.

Operatorul radar dădu din cap.

— Tipul ăsta, Crosby, a fost foarte tare, spuse el.

Televizorul rămăsese deschis toată noaptea. Malko dormea pe burtă în patul său de la Country Club Hospital. Nu văzu apărând pe ecran figura comentatorului de ştiri de la A.B.C., anunţând o ştire importantă din partea lui Federal Energy Commission. Un bărbat într-un costum deschis la culoare rămase câteva clipe în cadru, apoi fu înlocuit de o imagine transmisă prin satelit, un arab citind un comunicat, cu un chip hotărât, în faţa unei mulţimi de ziarişti reuniţi la Damasc.

Afacerea pe care o încheiase cu *Water and Power Departament* din Los Angeles era fabuloasă. Preţul petroului brut va coborî din nou... Mai repede de şase luni. Cu vreo zece dolari. Vânzându-l cu douăzeci şi patru, va obţine un beneficiu fantastic.

În secret, nutrea speranţa că, adus la exasperare, preşedintele va trimite infanteria marină în Kuweit sau în Arabia Saudită... Pe el personal asta l-ar costa ceva bani, însă ar putea privi din nou cu mândrie spre drapel...

Richard Crosby se întinse. Era vremea să se ducă la culcare. Dar nu îi era somn. Ieşi în grădină. Aerul era de o răcoare delicioasă, după căldura umedă a zilei. Rămase câteva clipe să privească stelele. În ciuda valului de dolari care ploua peste el, nu se simţea tocmai împăcat cu sine.

Departamentul Apei şi al Energiei (*n.a.*)

Redactor: *Anca Pisică Redactare computerizată*: *Simona Vezeteu Tehnoredactor*: *Nelu Georgescu*
Tipărit la I.I.T.E.A. APIMONDIA Bucureşti